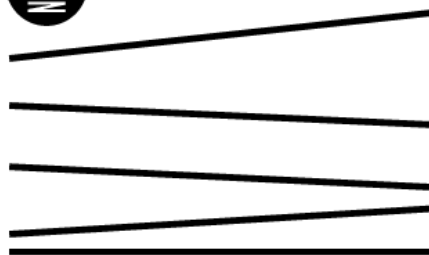

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Ewald, Carl.

Lindegrenen : Roman.

Kjøbenhavn : Jacob Erslevs Forlag, 1886

231 s.

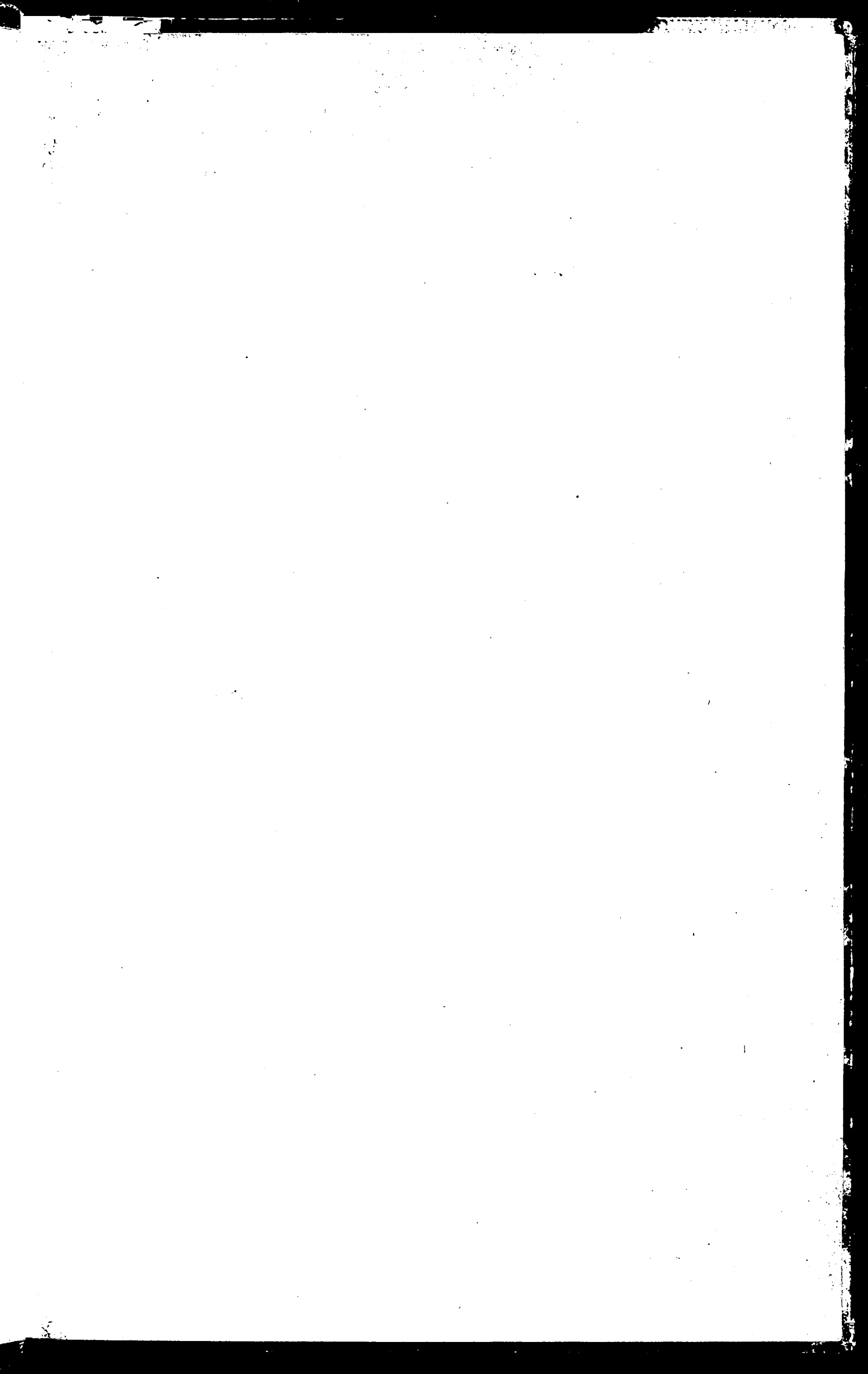
DK

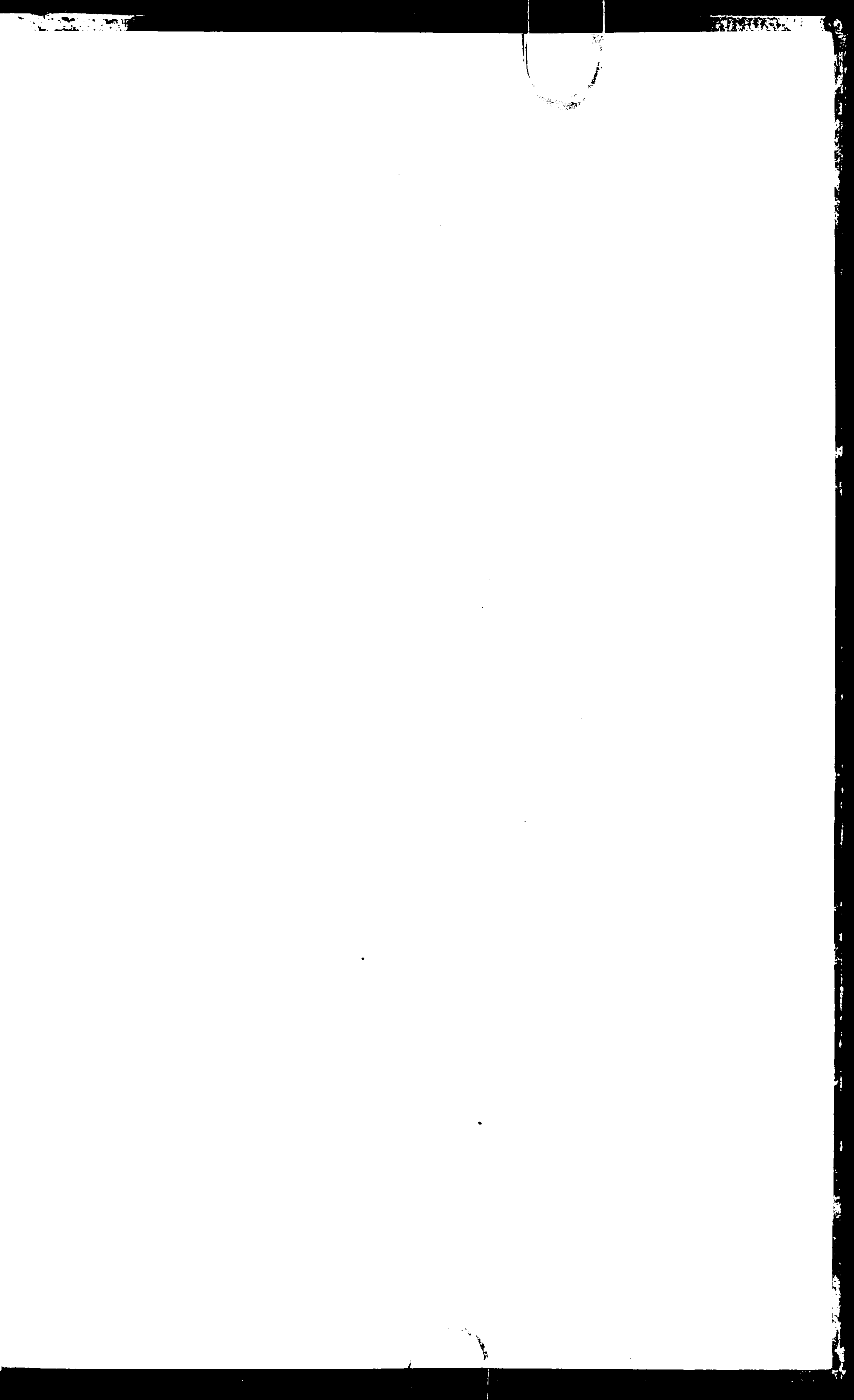
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

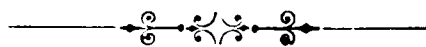

CARL EWALD.

LINDEGRENEN.

ROMAN.

KJØBENHAVN.

JACOB ERSLEVS FORLAG.

1886.

Kjøbenhavn. — I. Cohens Bogtrykkeri.

Georg Brandes

tilegnet.

Min Bog handler om Forhold, Børn ikke kjender og følgelig ikke forstaar. Den megen Tale om Umoralitet, der stadig lyder fra den moderne Literaturs Fjender — og som har ramt ganske anderledes betydelige Arbejder end mine — kan vel berettigede mig til at gjøre denne Bemærkning paa det første Blad.

Min Hensigt dermed vil være naaet, hvis jeg kan forhindre, at mit Arbejde bliver læst og bedømt ud fra andre Forudsætninger end dem, hvorunder det er skrevet.

Kjøbenhavn i April 1886.

Carl Ewald.

I.

Deres Hjem lignede paa en Prik de fleste andre Hjem.

Der var ikke nogen særlig Smag eller Tilbøjelighed, der havde sat Stil i det. Ingen paafaldende Kvikhed havde stillet Møblerne op . . . ingen iøjnefaldende Extravagance slynget Gardinerne om Vinduesrammerne. Var der en Vinduespille, saa bar den et Spejl eller et Skrivebord . . . der var en Væg, der ikke kunde være andet end Sofavæg, og der var en anden, som vilde være rent umulig, naar den ikke blev dekoreret med en Puf.

Saa stod der Borde midt i Stuerne med Lænestole om, og i Spisestuen rettede Rørstolene sig artig paa Rad. Ellers var Sofavæggen „Familievæg“ . . . viet levende og døde, mer og mindre kjære Slægtninge. Over

hendes Skrivebord hang nogle fuldmodne gule Roser, malet af en afdød Tante . . . over hans hang hendes Portræt, i svær udskaaren Ramme med tykke Snore og Silkekvaster. Og saa var der tre—fire almindelige, gode Kobberstik og Lithografier.

Inde i Spisestuen hang sex af „Fremtidens“ Gevinster i smagfulde Rammer paa lyst tapetserede Vægge.

Det stod altsammen, som det staar i jævnt velhavende Huse. Men der var hyggeligt hos dem. Det mente alle, og det mente de selv, og det morede dem de lange Vinteraftener at holde Mørkning en Timestid eller to, mens Ilden knitrede i Kakkellovnen, — følge Lyset, der spillede over Gulvtæpper og Gardiner og blanke Møbelbén, glæde sig over deres Hjem og snakke om dét Stykke og dét og dét, de vilde anskaffe sig, efterhaanden som de fik Raad til det.

Naar de saa tændte Lys, satte han sig gjerne til at læse. Hun tog fat paa sit Haandarbejde, snakkede en Gang imellem lidt med ham og sad ellers stille og flittig. Hun havde Sans for Orden og Pyntelighed i stort og smaat . . . Hæklesans kaldte

han det, naar han saa' hende virke paa Blonder og Border og Antimarcasser og Gud véd hvad det altsammen var for noget. Men hun brød sig ikke om, at han drillede hende, hængte taalmodig smilende de hækledede Stykker over Stoleryggene, naar han rev dem ned, og var glad over sit nydelige Hjem.

Han ejede sin egen Villa. De ti tusende Kroner, der var blevne til overs fra hans Ungkarleliv, satte han i saadant et pynteligt lille fem Værelsers Hus, som de ligger rundt ved Vejene paa Frederiksberg. Saa havde de det ganske for sig selv — med Plankeværk ind mod Nabovillaerne og et pynteligt Stakit ud til Vejen. En lille Have, hvor Krokus og Vintergjæk og Avrikler tittede frem af Sneen, saa snart Almanaken meldte Foraar . . . hvor Blomsterbuskene tætnede sig i Maj og Juni, og Roserne spredte deres søde, tunge Duft ved Midsommertid.

Og om Efteraaret var der det vilde Vinløv, der flammede i takkede Tunger rundt de røde Mure. Det var det allerkjønneste, sagde han. Men hun holdt paa Roserne. .

Haven disputerede de ikke saa sjældent om. De holdt begge af Blomster, men havde

det paa hel forskjellig Maade. Han passede paa, at der var noget til hver Tid af Aaret, spekulerede og beregnede, for at han bestandig kunde have en blomstrende Busk eller et Bed at glæde sig over. Men hun gad gjerne samle det alt sammen paa en Gang. Hun led ikke de nøgne Bede mellem Blomsterne . . . hellere fjorten Dages Glans og Duft end en Klat her og en anden dér gennem alle Aarets Maaneder.

Det nappedes de tit om. Og naar de saa en Stund havde snakket frem og tilbage, tog han hende muntert om Livet og kyssede hendes friske Kind.

„Hvad skulde jeg gjøre. om Du var dobbelt skøn og fristende i et Aar, Avgusta, og saa falmede for mig som Blomsterne dér?“

„Har Du aldrig haft saadant et Ønske?“ spurgte Avgusta.

„Nej,“ sagde han leende. „Saa slet en Økonom er jeg ikke. „Du skal bevare Din Skjønhed i mange, lange Aar endnu . . . mange . . . lange Aar.“

Hun blev véd at spørge paa en underlig indtrængende Maade, om han virkelig aldrig ønskede det . . . om han slet ikke kunde

forstaa det da —? Og han rystede igjen paa Hovedet og lo som før og kyssede hende og bød hende blive ved at være smuk i mange, lange Aar.

Men da han bagefter sad og røg sin Cigar til Eftermiddagskaffen, og som han plejede, lod sit Blik flyve rundt i den hyggelige Stue — — saa stod hendes Spørgsmaal ham endnu i Hovedet.

Om han aldrig havde følt saadant noget . . . aldrig? Aa jo, det havde han vel i Grunden nok. I sin *Sturm und Drang*-Periode . . . Han mindedes i alt Fald én Kvinde, han havde besiddet, og som havde tændt i ham Længslen efter at trænge Livet sammen i ét eneste lykkeligt Minut. Han havde følt, at han gjerne gad dø i hendes Favn. Han havde sagt det til hende . . . de Dage stod med ét saa levende for ham, og han blev varm og rød i Panden.

Men saa lukkede han Øjnene et Øjeblik og aabnede dem atter for at se paa sin smukke, unge Hustru. Hans Blik duggedes, mens det hang ved hendes korte, lyse Haar . . . Silkebaandet, der vandt sig om det, den bløde runde

Kind og det søde lille Øre, han aldrig kunde blive kjed af at kysse.

„Det vilde jo være umoralsk“, sagde han højt.

Avgusta lod Bogen, hun læste i, falde i sit Skjød og saa over paa ham.

„Hvad for noget?“ spurgte hun.

„Det var det, vi talte om før . . . ude i Haven. Det er det, jeg har siddet og tænkt paa. Du husker nok . . . det om Skjønheden, som skulde blusse af paa en Gang.“

„Naa saadan“, svarede hun rolig og tog igjen fat paa Bogen.

Men han lagde sig mageligere til rette i Chaiselonguen og docerede videre, mens han veltilfreds blæste Røgen af sin Cigar ud i Rummet.

„Naturligvis . . . hvis man døde med det samme. Saa var det en anden Sag. Men hvad skulde man gjøre med alle de mange Aar derefter? — Nej . . . Ægteskabet er jo netop lige det modsatte. Det er virkelig en Havn — Ægteskabet — som man saa tit siger. Det er netop det allerbedste Billede. En Havn . . . der er Fred, der er trygt. Man sejler i Magsvejrs smaa Ture og kommer

helskindet hjem igjen. Sejler fornuftigt, saa man har Liv og Lemmer og Baad og det hele i Behold og kan sejle mange, lange Dage derefter. Saadan er det netop. Og Velsignelsen derved føler bedst en Mand, der har tumlet sig en Smule i aaben Sø, mens han var ung.“

Hun saa' en Gang op fra sin Bog, men sagde ingen Ting. Den Tanke, der før var blusset op i hende, var slukt igjen, og hun forstod ikke rigtig hans Raisonnement eller brød sig i Øjeblikket ikke om at tænke over det.

Han var Kontorchef i en Bank og gik hver Formiddag til sine Forretninger. Det første Aar af deres Ægteskab faldt Tiden, til han kom hjem, hende lang. Hun kunde ikke rigtig finde sig til rette i sit Hus . . . tog lidt forkért fat paa det. Den ene Dag tog hun sig al Verdens Ting paa og gik saa længe over sin Gjerning, til hun blev træt og trist. Den næste sad hun med Hænderne i Skjødets og syntes, Timerne sneglede sig af Sted. Men naar han kom hjem, levede hun op igjen, pludrede væk ved Middagsbordet om løst og fast og gjorde ham Hjemmet saa frisk og lifligt som en Vaardag.

Og han lod hende mærke sin Glæde. Der gik ikke en Dag, uden at han fandt paa et eller andet for at fornøje hende. Naar de havde drukket The om Aftenen, kunde det falde ham ind at faa hende anbragt paa Chaiselonguen, lægge et Shavl om hendes Fødder og sætte sig paa en Skammel ved Siden af for at „være god imod hende“, som han kaldte det. Saa lod han være med at ryge Tobak, passiarede med dæmpet Stemme, fortalte Historier og lo paa en egen stille, fornøjet Maade, mens han Gang efter Gang strøg hende over Kind og Haar og kyssede hende mildt og blødt.

Det faldt ham saa let „at være god imod hende“, og han foretog sig da heller ikke noget, der kostede videre Anstrængelse. Men hun var allerlykkeligst de Aftener. Naar han sad hos hende, lukkede hun Øjnene og smilte og hørte kun det halve af, hvad han sagde. Og naar han gav sig til at gaa op og ned ad Gulvet, fulgte hun ham med Øjnene, naar han vendte Ryggen til, og lukkede dem igjen, naar han kom hen imod hende, og væddede med sig selv, om han nu vilde staa stille og stryge hende over Haaret eller kysse hende. —

Men efterhaanden gled en Forandring saa

lempelig ind over dem. Hun havde faaet sin Pige sat i Trit, og der var sjælden synderligt at gjøre for hende selv. Hver Formiddag gik hun til Byen, gjorde Visiter eller tog imod Visiter, abonnerede i Theatret og var at finde baade her og dér. Huset gik sin støtte regelmæssige Gang, nydeligt og ordentligt som før, og hun tog glad mod sin Mand, naar han kom hjem. Men det Kys, hun tidligere bragte ham i Entréen eller helt nede ved Havelaagen, det hentede han nu, naar han bøjede sig ned over Stolen, hun sad i inde i Kabinettet. Og han hentede det ikke, før han havde taget Overtøjet af sig, vadsket sig og skiftet Frakke og Støvler i Sovekamret.

Og fik hun en enkelt Gang Bud, at han blev borte, voldte det hende ikke længer den Bedrøvelse som før. Hun kunde magelig faa en ensom Aften til at gaa ved en Bog.

I det hele læste hun meget nu . . . meget mere end han. Hun greb efter de ny Bøger, saa snart de kom, og hun slap dem ikke, før hun havde vendt det sidste Blad. Havde hun læst en Bog til Ende, kunde hun godt sidde en Timestid eller to og tænke over den. Saa kunde det ogsaa falde hende ind at spørge

ham om et og andet, hun ikke forstod, tale med ham, fortælle ham den Tvivl, den Glæde, Forundring, Forargelse, Bogen havde tændt i hende.

Men i det Kapitel tog han hende ikke rigtig i Alvor. Det morede ham, saa forvirrede Spørgsmaal hun kunde gjøre om den Slags praktiske Ting, Kvinderne aldrig kan hitte Rede i. Han lo hende gemytlig ud, bandt hende Dit og Dat paa Ærmet og ironiserede saa smaat over Damer, der snakkede om Sager, de ingen Forstand har paa. Det drillede hende . . . somme Tider saa hun var grædefærdig over det. Men til andre Tider kunde hun blive ordentlig vred paa ham og fortælle ham, at hun paa ingen Maade var nogen Dumrian, at hun vilde vide Besked, og at han var en Egoist, der ikke gad være over at lære sin Kone noget.

„Jeg vil ikke have Dig altfor klog, min søde Pige,“ sagde han saa. „Det kan jeg slet ikke staa mig ved. For det første — —“

Hun surmulede, og han maatte op af sin Chaiselongue for at kysse hende god igjen og fortælle hende, at hun var allersødest, som hun var, at han slet ikke ønskede hende an-

derledes, at hun var den klogeste lille Frue i hele Kristenheden, og at han for Resten gjerne vilde holde alenlange Foredrag for hende, hvis det kunde more hende. Bare ikke i Aften.

Saa lod hun sig forsone, men vænnede sig efterhaanden af med at spørge. Og naar hun kom ud, kunde det træffe sig, at hun faldt i dyb Samtale med sin Bordkavallér om et og andet af det, der saadan havde listet sig ind i hende og fængslet hendes Tanke. Naar saa Kavalléren bag efter udbredte sig over hendes skarpe Forstand og sjældne Eftertænkksomhed, nikkede hendes Mand og gned sig fornøjet i Hænderne. Og naar de kom hjem om Aftenen, drog han hende til sig og fortalte hende om den Beundring, hun havde vakt, og kyssede hendes Øre og hviskede ind i det, at han var tindrende glad og stolt over sin søde, kloge lille Kone . . .

„ . . min . . min egen! Jeg har Dig . . de andre har bare Lov til at beundre Dig . . og det maa de gjerne . . det skal de!“

. Men det holdt hun ikke af, han sagde.

Han kunde godt lide, hun læste . . . holdt af at sidde og se paa hende med Cigaren i Munden uden at tage sig noget til.

I det hele bestilte han ikke synderligt, naar han kom hjem fra Kontoret. Han var en dygtig Mand . . . pas paa Franck, han driver det til noget! sagde hans Kammerater. Og de ledende Mænd paa Bankvæsenets Omraade ansaa det ikke for usandsynligt, at der stak en finansiell Kapacitet i ham. Men han begyndte at tabe Interessen for aandelig Anstrængelse uden for sit egentlige Fag. I sine unge Dage havde han læst meget . . . han spillede kjønt Fortepiano, havde ogsaa været et Stykke af en Sportsmand. Nu havde han lagt det hele paa Hylden . . . gik lidt paa Koncerter, var i Bestyrelser for Roforeninger og den Slags, men blev ellers mere og mere passiv. Han holdt nok af at komme ud, men han nød i fulde Drag de Aftener, hvor de sad ene hjemme . . . hun læsende, han stille og tankeløs, men glad og vel tilpas.

„Du har rent tabt din Hæklesans,“ sagde han en Aften, da han sad saadan og døsede i stille Fornøjelse.

„Ja-a,“ svarede hun og saa' op fra Bogen.

Han blev siddende og saa paa hende. Hun læste videre, hurtig som al Tid. Lidt efter naaede hun sidste Side, lukkede saa Bog-

en og skød den fra sig med en Gestus, som om der ikke var noget ved den. Gabende rakte hun Armene i Vejret, foldede dem saa over Brystet og lænede sig tilbage med Blikket vendt imod Hængelampen.

„Min Hæklesans? — Ja . . . jeg har jo ikke Brug for den mere. Det er ligefrem rørende, saa ordentlig Du er bleven. Aldrig krøller Du noget mere . . . det holder alt-sammen tre Gange saa længe, som før.“

„Ja, dér kan Du bare se, Avgusta!“ sagde han fornøjet. „Det kommer der ud af at være godt gift. — Naar jeg tænker paa, hvad for en Gris jeg var i gamle Dage! Nej.. Respekt for saadant noget som Gulvtæpper og Gardiner og alle den Slags Ting . . . den skal der dog en Husmo'er til at lære én. Jeg kan slet ikke forstaa, hvordan jeg kunde holde det Liv ud, jeg førte den Gang . . . mens jeg var Ungkarl. Saadant et Roderi . . . baade med det ene og det andet. Og saadan en Uregelmæssighed fra Dag til Dag. Gud ske Lov, jeg fandt Dig i rette Tid.“

Hun sagde ingen Ting, nikkede bare lidt og blev ved at stirre op i Lampen. Franck lagde Cigarstumpen i Askekoppen, der stod

ved Siden af Chaiselonguen, slog Benene op og foldede Hænderne under Hagen, imens han lukkede Øjnene i en Fornemmelse af ubeskriveligt Velvære.

„Ja . . . vi kan rigtignok sige, vi hører til de heldige. Nu sidder man lunt og godt i sin egen lille Rede og har sin gode, sikre Indtægt. Og ingen Gjæld. Og — *last not least* — en sød lille Kone, som alle Mennesker er forelskede i, men som er min . . . min . . . min!“

Hun nikkede igjen, rolig som før og smilte til ham.

„Og saa Helbreden Du . . . Helbreden!“ sagde han. „Helbreden ikke at forglemme. Hvad hjalp det alltsammen, naar man gik med en daarlig Mave eller et svagt Bryst? Jeg kan ikke sige Dig, hvor det piner mig at se paa Hansens. Det er mig ligefrem en Lidelse at gaa til de Middage. Somme Tider kan jeg daarlig faa en Bid ned, naar jeg hører hende hoste og ser paa hans gulgraa Ansigt. — Og saa har de Mennesker fire Børn . . . nej, jeg tror s'gu, der er fem!“

Hun flyttede sig lidt med Stolen, saa Skjærmen skyggede for Lyset.

„Skal vi vædde, jeg véd, hvad Du tænker paa?“ spurgte han lidt efter og rakte Haanden ud imod hende.

Hun gik hen og satte sig paa Chaiselonguen og lagde sit Hoved op mod hans Skulder.

„Er det da saa sært, at jeg tænker paa det?“ spurgte hun sagte. „Du har da ogsaa selv sagt — —“

„Ja, det véd Gud jeg har, min søde Pige! det véd Gud, jeg har. Og jeg siger det endnu. Tror Du ikke, jeg vilde være glad over saadan en sød, lille Tulle . . . en rigtig Bébé, der sjokkede omkring i Stuerne og laa og rodede ude i Haven og blev præsenteret for de fremmede paa sin Mamas Arm? — Men blot ikke en hel Redefuld. Saa bliver hele ens Liv forandret . . . saa maa vi knibe og spare baade her og dér, og det egner ingen af os sig til. Desuden har man s'gu ikke Lov til at sætte fler Børn ind i Verden, end man kan forsørge. Naa . . . saa er da endelig Du det første og det sidste for mig. Tror Du, jeg vilde ønske Dig træt og anstrængt og hulkindet og forjaget? Du kjender nok det gamle Ord: Det første Barn klæder en Moder, det andet skæmmer hende ikke, men alt, hvad der kom-

mer over det, stjæler hendes Skjønhed Tomme for Tomme.“ —

De kom en hel Del ud . . . mere nu end før. Somme Tider var hun kjed af det. Det trættede hende at klæde sig paa, at sidde saa længe til Bords, at snakke om Vind og Vejr — kort sagt det hele. Men naar hun bad om Lov til at blive hjemme, blev han al Tid bedrøvet og erklærede, at saa gik han heller ikke. Og saa blev Enden paa det bestandig, at de fulgtes ad.

Til andre Tider var hun rent forstyrret efter at komme ud og more sig, og saa skulde ingen ønske sig en kvikkere Borddame end hun. Saa kunde hun være saa overgiven og kaad, at hun rev hele Selskabet med sig . . . Franck fremfor nogen af de andre. Og naar hun førte hele Samtalen, og alle flokkedes om hende, lyste hans Øjne af Stolthed og Triumf.

Men midt i al Lystigheden kunde hun pludselig blive træt. Der kunde komme over hende saadan en sær betagende Lyst til at hylle sig ind i noget blødt og varmt og sidde med lukkede Øjne . . . ganske stille . . . foran et knitrende Baal med Fødderne op paa Ka-

minpladen. Og saa høre kjøn Musik . . . lidt borte fra, saa Tonerne en Gang imellem løb i ét, og det hele blot kom til hende som et dæmpet Akkompagnement til hendes egen Stemning. Men naar det kom op i hende, skyllede hun hastig et Glas Vin ned. Det gød Ild i hendes Blod, og saa var hun med det samme lystig og kaad som før.

Hun kom efterhaanden til at sætte Pris paa et Glas god Vin. Hun drøftede bag efter Menuen med sin Mand, og hendes Bemærkninger i den Anledning morede ham. Det var ikke Husmoderen, der kritiserede Nabo-fruens Middag med Tanken paa sin egen. Og han var frygtelig fornøjet over, at hun var fri for den Slags Smaalighed. De talte om det som Kammerater, der har været ude sammen, og løb hun sur i Navnene paa Vinsorterne, lo han lystig og drillede hende Dage i Træk dermed, købte én Slags Vin og bildte hende ind, det var en anden — til han saa endelig holdt et ordentligt Foredrag for hende, udbredte sig vidtløftig over Emnet, der interesserede ham levende. For han havde alle Dage holdt af et godt Bord.

Ved sine egne Selskaber var hun den

friskeste og nydeligste Værtinde, man kunde tænke sig. I gamle Dage havde hun ved saadan en Lejlighed al Tid været træt og plaget af smaa Madsorger. Men nu blev det hele besørget af en Kogekone, og der var aldrig det bitterste i Vejen.

Naar de havde fartet en Uges Tid fra Selskab til Selskab, var han træt og længtes efter et Par rolige Aftener paa sin Chaiselongue. Men hun var ikke saa let at stoppe i Farten, og der kunde gaa Dage, inden hun igjen faldt i Ro og tog fat paa sin Bog. Saa talte hun næsten uafbrudt . . . fortalte om sin Ungdoms Fornøjelser — om det Bal og det og det, hvor hun havde moret sig saa vidunderlig — om den og den Sommerferie paa Landet, hvor hun havde sværmet med de andre unge Piger som Sommerfugle i Solglans.

Det morede ham at høre hende pludre saadan, men han blev hurtig træt af det. Han havde ikke kjendt hende i den Tid, kjendte faa eller ingen af de Mennesker, hun talte om, og manglede derfor Forudsætningerne for at blive en rigtig interesseret Tilhører. Saa ønskede han, at hun igjen skulde falde i Ro og sætte sig til at læse, for at han selv

kunde synke hen i sin vante, stille Tilfredshedsdøs.

„Egentlig burde jeg skjænde paa Dig, Avgusta,“ sagde han. „For jeg tror slet ikke, Du kan taale at komme ud og more Dig. Men hvordan skulde jeg bære mig ad med at blive vred paa saadan en sød lille Hex? Kom herhen, Du forfløjne Selskabsfugl, og lad mig kysse Dig. — Hvad for noget? . . Du vil ikke? — Nej — men . . Du maa alvorlig talt huske lidt paa Dit Helbred, min lille Ven. Du har slet ikke godt af al den Uro. Det tager paa Dig. Jeg synes allerede, Din Teint . . . naa, naa! bliv nu ikke vred, mit Lam! Jeg under Dig saamænd al den Fornøjelse, Du kan faa. Jeg vil jo blot have, Du skal være smuk i mange . . . lange Aar endnu.“

En skjøn Dag stødte han paa et Par af sine gamle Ungkarlevenner, og de fik sig arrangeret et Tarokparti den følgende Aften. Det gjentog sig og blev saa til en ugentlig Spilleaften. Naar han spillede ude, gik hun hyppig i Theatret, og i Begyndelsen kom han og hentede hende. Men det var kun et Par Gange. Det var jo altfor tidligt for ham at bryde op, og hun mente selv, hun brilliant

kunde kjøre hjem med Theatervognen. Naar hun saa var kommen vel hjem, satte hun sig undertiden til at vente paa ham og tog sin Bog for at forslaa Tiden. Men det blev hende i Reglen for langvarigt, og saa gik hun i Seng, sov ind og nøjedes med næste Morgen at spørge ham, hvad Tid han var kommen.

Og vaagnede hun, naar han kom, vexlede hun et Par rolige, venlige Ord med ham og sov ind igjen. Men én Nat blev hun liggende længe vaagen . . længe efter at han var falden i Søvn. Hun tænkte paa, hvor uhyggelig hun havde været til Mode en Nat i Begyndelsen af deres Ægteskab, da han havde været ude og først kom hjem Klokken to. Da havde hun ikke kunnet lukke et Øje, havde grædt og været saa besynderlig hjærteangest. Og nu var hun saa rolig. Det undrede hende . . . hun tænkte paa det, men kom til det Resultat, at det sagtens maatte være godt. Og saa faldt hun i Søvn igjen.

Han spurgte hende, om hun var kjed af de Spillepartier. Men hun rystede paa Hovedet. Hvorfor skulde hun være det? Hun var naturligvis glad over, at han morede sig. Det trængte enhver Mand til.

En Gang imellem blev han rørt over hende, naar han havde været ude alene.

„Jeg véd saamænd godt, det ikke er morsomt for Dig at sidde ene hjemme. Her gaar Du hele Formiddagen, mens jeg er paa Kontoret . . . og saa løber Dit Bæst af en Mand oven i Kjøbet fra Dig om Aftenen. — Men nu bliver jeg hjemme en hel Uge. Og saa har vi snart Foraar — — saa hører Partierne op.“

Han lagde sin Arm om hendes Liv og gik op og ned ad Gulvet med hende.

„Hvad skal vi nu bestille i Aften?“ spurgte han og kyssede hende paa Øret. „Vil Du lægge Dig paa Chaiselonguen? . . . skal jeg være god imod Dig ligesom i gamle Dage?“

„Det er vi snart for gamle til, Franck!“ sagde hun smilende. „Ellers skal Du saamænd ikke beklage mig. Jeg er overmaade tilfreds med Tilværelsen.“

„Ja . . ikke sandt? Man skal ogsaa lede efter Folk, der er saa lykkelige som vi. Naar jeg kommer hjem og ser paa min søde lille Kone, har jeg en Fornemmelse, som om jeg havde vundet det store Lod i Lotteriet.“

„Som om — — Du havde vundet?“ gjentog hun leende. „Du er galant, maa jeg

sige. Det er godt at mærke, Du allerede er gammel Ægtemand. — Men hvad skal vi saa more os med i Aften?”

De gik ud, og de morede sig. Hun over alt muligt, og han over hende. Hun var aldrig saa omhyggelig for sin Dragt som ved saadan en Lejlighed. Og naar de sad og spiste til Aften paa en Restavration efter Theatertid, blussede hendes Kinder, og hendes Øjne funkled. Hun holdt mest af at sidde, hvor der var mange Mennesker, se paa dem, lytte til deres Passiar og deres muntre Latter. Hun holdt af at se Opvarterne komme springende, fornøjede sig over deres høflige Buk og stereotype Smil, spiste med Appetit og glædede sig over hele Anretningen. Traf de bekjendte, der slog sig sammen med dem, steg hendes Livlighed somme Tider til Kaadhed. De lo, og de spøgte, og de blev siddende, til Gasblussene sluktes ét for ét, og Opvarterne flokkedes i længselsfuld ventende Klynge med Blikket spørgende fæstet paa dem, om de ikke snart fandt, det var Sengetid.

Naar de kom hjem og havde faaet Lampen tændt i Dagligstuen, blussede hendes Kinder endnu, og hendes Øjne funkled som før.

Han tændte sig en Cigar og gik op og ned ad Gulvet . . . hun stod ved Bordet med Hatten paa endnu og lagde sine Handsker langsomt sammen. Og naar han saa vilde lægge sin Arm om hendes Liv og kysse hende, saa rykkede hun lidt til Side. Og naar han gik efter hende, løb hun fra ham, rundt om Bordet og koketterede med ham, til hun kastede sig i Chaiselonguen med Ansigtet trykket saa fast, saa fast i Hænderne.

„Naa — Din lille Hex? Skal jeg slaas med Dig, som om det var det første Kys, jeg stjal? Har jeg ikke erhvervet mig lovlig Ret til at kysse Dig, maa jeg spørge?“

Han tog hende lempelig om Armene og Haandleddene, men hun gjemte sig bare tættere op i Chaiselonguen.

Om han dog vilde tage hende med Magt og løfte hende op og rive hendes Hænder bort og holde hendes Ansigt fast mellem sine som i en Skruestik og kysse hende og kysse hende atter og atter!

Men han satte sig ved Siden af hende og klappede hendes Haar. Og saa rejste hun sig pludselig med et Sæt og lod ham kysse, saa meget han vilde.

Men det var hende, som bævede en underlig Skuffelse igjennem hende fra øverst til nederst.

„Du skulde ryge en af de Cigarer, Augusta. Prøv en Gang. De er saa lette. Det klæder en Dame saa nydelig at ryge.“

Hun prøvede . . tændte en af dem og røg den med tilspidset Mund og pudsig Højtidelighed. Og naar hun hostede og gned sine Øjne og ikke kunde faa Røgen rigtig blæst ud, lo han ad de Grimacer, hun skar, og viste hende, hvordan hun skulde bære sig ad. Men hun sagde, det smagte hende udmærket, og lærte snart at ryge Cigaren helt op.

De blev tit siddende længe sammen saadanne Aftener. Han knappede sin Vest op, gjorde sig det mageligt og legede med hendes Haar, mens han fortalte ét og andet fra sit Ungkarleliv. Det fornøjede ham at friske op i de gamle Erindringer. Han nød Mindet om de Dages Svir og Sværm i Bevidstheden om, at han nu sad her i sit lune, lykkelige Hjem som en sat Borger i Staten.

Men hun slog Armene sammen over Brystet og lænede sig tilbage, mens hun lyttede med et nysgjerrigt Udtryk i Ansigtet. Det

morede hende, fængslede hende. Men naar hans Omkvæd atter og atter var, at nu var det forbi, og at det kun var fornøjeligt at mindes det, fordi det var spændt saa godt af og havde faaet en lykkelig Ende — — saa følte hun det risle saa underligt igjennem sig . . hun vidste ikke selv, hvad det var.

Naar de saa gik i Seng, og han allerede sov trygt, kunde hun sidde længe halvt afklædt foran sit Toiletbord og stirre hen for sig med Hænderne foldede i Skjødets. —

Franck var meget lidt filosofisk anlagt af Naturen og ofrede ikke religiøse Spørgsmaal en Tanke. Han troede ikke paa noget af det altsammen, var overmaade bange for gudfrygtig Fanatisme, men følte akkurat lige saa stor Rædsel for hidsige Fritænkere. Han ærede Kirken som en ganske nødvendig Faktor i Staten . . . følte oven i Kjøbet en vis mild Sympathi for Religionen, naar den blot traadte ham i Møde i en nogenlunde selskabsklædt Form.

Avgusta var opvoxet i et jævnt gudfrygtigt Hjem, og da hun blev gift, havde hun sin Børnelærdom i frisk Minde. Hun græd over Vielsestalen . . . gik i Begyndelsen ogsaa en

Gang imellem i Kirke, men det holdt hun snart op med. Enten kjedede hun sig, eller ogsaa hørte hun Ting, der ikke behagede hende, fordi de rørte op i hende paa en Maade, der generede hende. Alt dette her om en bestandig Forberedelse til et andet Liv kunde hun slet ikke med. Hun havde en ubestemt Fornemmelse af, at det — taget i Alvor — slet ikke vilde passe med hendes daglige Tilværelse, og hun følte ingen Trang til et Opgjør med sig selv. For Døden var hun saa bange som et Barn for Prygl.

Traf hun ude en og anden, der raillerede over Præster og Religion, kunde hun ikke lade være at more sig over det. Men i Reglen tog hun dog Kirken i Forsvar, paastod, at Herrerne bare vilde den til Livs, fordi den generede dem i deres Fornøjelser og førte dens Sag saa kvikt, at Spotterne, bedaaret af hendes Skjønhed og Livlighed, gav hende Ret — — med en Vittighed, der var mere skeptisk end det Ord, der havde voldt Striden, og fik hende til at le i Kor med de andre.

Hændte det en Gang imellem, at hun gik i Kirke, og kom lidt tankefuld hjem, var Franck al Tid misfornøjet med hende. Han

var ikke utilbøjelig til at anse Religionen for en overmaade forstandig Sysselsættelse for Damer, der ikke gad brodere — — men han vilde for alt i Verden ikke have sin søde lille Frue til et Hængehoved.

„Tag det bare en Smule med Ro, Augusta“, sagde han. „Herre Gud, vi hverken stjæler eller bedrager, det jeg véd. Lad saa Tingene gaa deres Gang . . . spasér Du blot i Kirke, saa tit det morer Dig. Men lad det for Guds Skyld ikke tage paa Humøret. Livet er s'gu for kort til, at man har Raad til at græde det bort.“

Saa holdt hun helt op med at gaa i Kirke.

Om Formiddagen spaserede hun ofte hen til en af deres Omgangsvener, der boede tæt ved i Villakvarteret. Fruen dér i Huset var overmaade snaksom, og Augusta kunde bestandig være vis paa at træffe en eller anden af sine øvrige Damebekjendte. Saa blev Skandalerne naturligvis drøftede, og det var saare sjældent, Fruerne ikke blev enige i deres Forømmelsesdom. Men for Resten var der tre Emner, der bestandig var paa Bane. Det første var Børnene. Dér kunde Augusta ikke snakke med. Det andet var Tjeneste-

pigerne, og intet paa Jorden var hende mere kjedsommeligt end Pigevrøvl. Det tredje endelig var Mændene . . . Ægtemændene, og det interesserede hende ulige mere.

Der var Ting i det, Veninderne fortalte, som hun rødmede over, . . Forhold hun ikke kunde fatte, de vilde berøre. Naar saadant noget kom paa Tale, trak hun sig uvillig tilbage, og derfor fik hun Ord for at være snærpet. Men mangel Gang faldt Passiaren paa Materier, der fængslede hende i høj Grad, og saa var hun den allerivrigste til at give sit Besyv med i Laget.

Hyppigst drøftede de den vanskelige Stilling, Kvinden havde, naar hun paa samme Tid skulde være Moder og Husmoder og dog bevare sin Mands Kjærlighed. De var alle enige om, at det hørte der grumme megen Klogskab til og Forsigtighed og et Koketteri, der efter Avgustas Mening overskred Grænserne for det tilladelige. Navnlig var der en Prokuratorfrue, som var ganske uudtømmelig i Raad og Vink og Erindringer og Finesser. Saadan og saadan havde hendes Moder sagt hende, og saadan vilde hun rigtignok lære sin Datter.

„Og hvad skal saa en Mand gjøre for at bevare sin Kones Kjærlighed?“ spurgte Augusta.

„Kjæreste Fru Franck!“ sagde Prokuratorfruen og lagde Haanden paa hendes Arm. „Gud, hvor De er ung endnu! Men De skal nok lære, at vi trænger anderledes til Mændene end de til os. Naar vi en Gang har givet os hen til en Mand, saa er vi hans, og saa gjælder det blot for os om at holde fast paa ham. Uden ham er vi slet ingen Ting . . meget mindre end en stakkels gammel Jomfru. Det kan De tro, mange Kvinder faar at føle!“

Ud af al den Passiar vandt Augusta Overbevisningen om to Ting. Hun kom paa det rene med sig selv om, at der var meget mere ved Mændene end ved Kvinderne. Og hun forstod, at hun havde en mer end almindelig god Mand.

Naar den Tanke blev rigtig levende i hende, vidste hun ikke, hvor godt hun skulde gjøre det for ham. Saa var der ingen Ende paa alle de smaa Opmærksomheder, hun spekulerede ud, og saa kunde hun være saa kvidrende glad som i deres Ægteskabs første Tid.

Men han lagde ikke synderlig Mærke til

Forandringen . . . han var gradvis gledet ind i de satte Ægtemænds Tal og vidste slet ikke af, at han var der. Og naar saadan hendes Stemning ikke mødtes med hans, kunde hun gjemme den ind i sig og sidde med lukkede Øjne og nyde den ganske for sig selv. Saa blev den stundom til Drømme, hvori han ikke var med.

Eller naar han gik en Sommeraften og puslede ude i Haven Timer i Træk, — saa kunde der komme en uhyre Tristhedsførelse over hende. Kaldte han paa hende, sagde hun, at hun ikke gad gaa ud. Hun hørte slet ikke efter, hvad han fortalte om den ene og den anden Blomst, men sad med lukkede Øjne i sin Pufkrog helt inde bag Potteplanterne.

„Det er nok sløjt med Humøret i Dag?“ raabte han ind.

Men Avgusta sad ved Klavéret og spillede Chopin, saa Folk blev staaende ude paa Vejen og lyttede. Og strax efter gik hun ud paa Verandaen, lænede sig tungt til Balustraden og saa' paa ham, mens Misstemningen arbejdede sig stærkere og stærkere op i hende.

Han stod endnu dernede . . . puslede og pillede, bukkede sig langsomt efter et Stykke

Bast, der var faldet ned i Græsset, og bandt sindig og betænksomt en Rose fast til Stokken. Hvor saa' han lykkelig ud! Velværet struttede ligefrem af hele hans Person. Men i det Øjeblik var hans rolige Tilfredshed hende baade en Gaade og en Plage.

„Franck.“

„Ja vel, mit Lam.“

„Bare vi var en ganske lille bitte Smule ulykkelige, Franck.“

Han slap Rosen, saa den svippede hen til Siden, og saá' paa hende med aaben Mund.

„Saadan noget maa man aldrig sige . . . ikke engang for Spøg. Det kan komme, før vi venter det. Lad os være glade over Lykke og Helbred og det altsammen, mens vi har det.“

„Du taler al Tid, som om vi havde naaet Enden, Franck.“

„Enden . . . Enden? Hvad vil det sige? Jeg haaber, vi har mange, lange Aar for os endnu. Men paa en Maade har vi vel naaet sidste Station. Det vil sige, jeg haaber da, vi bliver, hvor vi er. Jeg har da løbet Hornene af mig og ønsker intet bedre end at blive her i mit rolige, lykkelige Hjem, til jeg dør.“

„Ja . . . for Dig er det Enden . . . men for mig er det da kun Begyndelsen.“

Hun sagde det halvhøjt, mere til sig selv end til ham, og strax efter gik hun ind igjen og satte sig til at spille. Men han havde hørt hendes Ord og studsede lidt ved dem. En Stund blev han staaende eftertænksom og bandt Rosen op, saa tørrede han omhyggelig sine Fødder af paa Maatten og gik ind til hende.

II.

Saa kom det da . . . en Vaar, det tredje Aar de var gift.

Stæren, der fløjtede i Akacietræet uden for deres Sovekammervindue, vakte det til Bevidsthed i hende. De tidlige Vaarblomster, der hovedkulds skød op af den vaade Jord uden at give sig Tid til at faa Bladene med, fortalte hende, at de vidste det saa godt, forstod det saa godt . . . de havde ventet det, og de var slet ikke forbavsede nu, det var der.

Og Taagen, der vævede sit klamme Dække over Jordens Fødselsvéer, og Regnen, der styrtede og strømmede og Jævndøgnsstormene, der tudede og peb . . . alt det, der gav Lægerne nok at bestille og lod hele Resten af Mennekeheden gaa hostende og forsnuet omkring med en Forbandelse over Vaaren i deres hæse Halse — alt det var for hende et gennem-

sigtigt Slør, der ikke skjulte, bare fremhævede den daarende Ynde, der skulde komme.

Hun følte den komme, før hun saa' den. Den bølgede om hende, fangede hendes Sind og Sans og vakte i hende en Smerte saa stor, at den til Tider syntes hende umulig at bære. For midt i al den Glans og Duft, der sprang frem som ved Trolddom, saa' hun sig selv . . . saa tom, saa træt, saa trist.

Især saa tom. Der rejste sig denne Vaar i hendes Sjæl et Pavlun, smykket saa rigt, som kun en Kvindes Fantasi kan smykke. Alt hvad hun ejede af lyst og smukt, gjemte hun ind i sin Helligdom . . . Længselen løftede dens Loft paa slanke Søjler, og alle den unge Piges Minder og Haab, al den modne Kvindes Elskovsattraa vandt sig fra Væg til Væg i et duftende Blomstermylr, hun ikke selv kunde finde Rede i.

Men Pavlunet var tomt. Højsædet stod der og ventede, tømret af alt, hvad hun havde læst, alt hvad hun havde tænkt, alt hvad hun havde drømt — — alt hvad hun havde savnet. Men det var tomt. Og Følelsen af, at hun kunde give det, der var værd at eje, løftede hende i enkelte Øjeblikke til en Stolthed og

Jubel uden Maal og Maade. Og Følelsen af, at hun ingen havde at give det til, ydmygede og beskæmmede hende og knugede hende til Jorden mange, lange Timer.

Under alt det svandt Taagerne rundt om hende, og Regnen hørte op. Stormen lagde sig, og Solen skinnede paa en vaarfrisk Natur . . . saa yppig og rig, saa frodig og skjøn som ikke i Mands Minde. Aldrig havde Fuglene kvidret saa frisk . . . aldrig havde Jasminer og Syrener duftet saa stærkt, aldrig havde Guldregnen bøjet sine Kviste saa dybt under tunge, gule Klaser. Det sang for hendes Øre som en uendelig, fantastisk Melodi . . . det flimrede for hendes Øjne som tusende tindrende Lys. Al Misstemning, al Uro samlede sig i hendes Sjæl til et eneste bævende Suk, én eneste betagende Længsel . . .

Og det var Længselen efter Lykke.

Saa gjorde hun det, som Kvinder sjælden gjør, og som de al Tid kommer til at fortryde.

En Dag . . . de sad ude paa Verandaen efter The. Det var lidt koldt, og Franck havde lagt sin Sommerfrakke over Skuldrene. Men Augusta var ikke at formaa til at tage noget paa. Hun var bleg, men hendes Øjne

tindrede som i Feber, og hun kunde næsten ikke holde det ud for Hede. Hendes Hænder laa foldede i hendes Skjød . . . hendes Blik fløj ud over Havens Buske og Nabohvaens med, til det forvildede sig mellem Villaernes vedbenddækte Gavle og blanke Skifertage og svagt rygende Skorstene. Himlen var klar og rødlig-blaa, Aftenvinden var lige stærk nok til at rasle en Smule i Poplernes Blade, Blomsterbuskene duftede stærkt og sødt, og nu og da lød et lille Fugle-Pip fra Buskadset. Ude paa Vejen gik Folk forbi . . . snart langsomt og passiarende, snart med hurtige Skridt, der knasede mod Gruset. Nu lod en Herre sin Stok spille mod Stakittremmerne. Fra Sommerlyst og Alléenberg kom Musiken lidt stødvis . . . saa stærkere, saa svagere igjen.

„Dejlig Aften. Men koldt,“ sagde Franck og pakkede sig ind i Frakken. „Vi gjør vist bedst i at gaa ind.“

Hun fór sammen og vendte Hovedet om imod ham. De havde ikke talt i nogen Tid, og hans Stemme skræmmede hende saa pludselig op af hendes Tanker. En Stund blev hun ved at se paa ham med et underlig fugtigt Blink i Øjet . . . saa rejste hun sig og

gik ind. Strax efter kom han, lukkede og laasede Havedøren og hængte sin Frakke ud i Entréen.

„Jeg har egentlig mest Lyst til at gaa i Seng i Aften,“ sagde han gabende, da hun tændte Hængelampen.

„Klokken er kun lidt over ni.“

Han lagde ikke Mærke til, hvor hendes Stemme skjælvde. Strax efter lagde han sig paa Chaiselonguen, gabede et Par Gange endnu og stirrede op i Lampelyset med Hovedet støttet i Haanden. Avgusta satte sig paa sin sædvanlige Plads med Bogen foran sig. Men hun læste ikke. Bogstaverne svømmede i ét for hendes Øjne . . . hun kunde mærke, hvor Graaden arbejdede sig op i hende.

Og lige med ét laa hun paa Knæ ved Siden af ham, gjemte sit Hoved ved hans Bryst og hulkede, saa hele hendes Legeme rystede.

„Men Gud forbarme sig . . Avgusta? . . Avgusta dog . . er Du syg?“

Han fik i en Fart Benene ned, løftede hende i Vejret og lagde hende varlig paa Chaiselonguen. Saa strøg han hende over Haaret, klappede hendes feberhede Kind og

talte mildt og godt til hende. Hun hulkede ikke længer saa stærkt, men Taarerne rullede tungt ned over hendes Ansigt, og hun bed ivrig i sit Lommetørklæde.

„Saa . . . saa! . . . lig nu bare ganske stille. — Hvad gaar der dog af, min lille Pige? — Hyss, hyss! bryd Dig blot ikke om mig . . . se først at blive rolig og fornuftig, saa kan vi al Tid snakke om det.“

„Vær god imod mig!“ hviskede hun og smilte og trykkede sig tættere op til ham.

Hun følte sig med ét saa tryg og glad hos ham . . . hun syntes, det vilde være saa let nu at tale til ham om det, der pinte hende.

Og da hun var kommen lidt til Ro, begyndte hun at fortælle. En underlig Bekjendelse blev det . . . en Beretning om Stemninger og Drømme, fremført i korte, afbrudte Fraser. Det faldt hende saa besynderlig svært at slutte Ordene sammen og faa Skik paa Sætningerne. Hvert Øjeblik kom der et „Du forstaar det jo nok?“ eller et „ikke sandt, Du véd, hvad jeg mener?“

Og naar hun saadan appellerede til hans Overbærenhed, slog hun Øjnene op og saá'

bedende paa ham, mens hun lagde Armene fastere om hans Hals. Men Taarerne blændede hende, saa hun ikke kunde se Udtrykket i hans Ansigt.

Franck afbrød hende ikke, men klappede uafbrudt uden at tænke over det hendes Haar. Da hun tav og drog et Lettelsens Suk, fordi hun rigtig havde talt ud, var han et Bytte for den mest hjælpeløse Forvirring. Uden selv at vide, hvad han gjorde, kyssede han hende paa Panden og gav sig til at gaa op og ned ad Gulvet. Raadvild blev han staaende henne ved Blomstertrappen og pillete ved Bladene. Tankeløs rettede han paa Folderne i et Gardin, strøg sig med Fingrene gjennem Haaret og gav sig paa ny til at vanke op og ned og op og ned, mens han raslede med Nøglerne i sin Lomme og smækkede med Læberne og saa' sig forvirret om i Stuen, som var han paa et vildfremmed Sted og kunde ikke hitte Rede i sine Omgivelser.

Hvad i Himlens Navn var dog dette her for noget? Hvad skulde han tænke om det . . hvad skulde han sige til det? Der var jo ikke i alt, hvad hun havde sagt, det allerbitterste positive, han kunde holde sig til.

Der var ikke det mindste faktiske . . ikke en Klage, ikke et Ønske, ikke en Bøn. Han kunde ikke trøste hende, for han havde ikke mindste Begreb om, hvad hun fejlede. Han kunde ikke skjænde paa hende, for hun havde ingen Ting gjort. Han kunde slet ikke tale til hende, for han havde ikke Anelse skabt om, hvor han skulde begynde og hvor han skulde ende.

Kun saa meget forstod han, at der var kommet noget ind i hans rolige, lykkelige Hjem, han ikke havde gjort Regning paa, og som traf ham ganske uforberedt og vaabenløs. Han spurgte sig selv, om han havde været en slet Ægtemand, om han havde negligeret sit Hjem, forsømt sin Kone. Hans sunde Forstand lagde ham hurtig og let Svaret i Munden, og Svaret lød fuldkommen beroligende.

Men naar han saa alligevel stod overfor en Gaade, han ikke kunde løse . . naar han saa alligevel ikke kunde slippe for Scener og Forklaringer, hvor det ikke var ham muligt at fatte, hvad der var i Vejen, og hvad der skulde forklares — — hvad hjalp det ham saa altsammen?

Hans Skridt blev hurtigere og fastere, hans Pande rynkedes, og han fik en bitter Smag i Munden. Men han sagde ingen Ting og blev ved at marschere op og ned uden at se hen til hende.

Avgusta laa paa Chaiselonguen med lukkede Øjne og ventede. Og alt som Minutterne gik, blev hun mere og mere hjærteangest. Hvorfor kom han dog ikke hen til hende? Hun havde jo ingen Ting sagt, som kunde krænke ham . . det hun vidste. Hvorfor kom han ikke og kyssede hende og tog hende i Favn og var „god imod hende“ som i gamle Dage?

Saa slog hun Øjnene op og mødte i det samme hans Blik. Han satte sig i Gynge stolen henne ved Kakkelovnen, slog det ene Ben over det andet og vippede med en Papirkniv paa sit Knæ. Og hun vidste nu, at han ikke havde forstaaet et Ord af, hvad hun havde sagt . . at den aabenhjærtige Fortrolighed, det havde kostet hende saa megen Kamp at vise ham — at den havde været ganske forgjæves.

Det ydmygede og forvirrede hende. Men hun kunde se paa hans Ansigt, at han var

vred, og saa rejste al hendes Stolthed sig med det samme. Hun havde en Fornemmelse, som om hun blev kold fra Hoved til Fod, og saa lukkede hun Øjnene igjen og ventede rolig paa, hvad der vilde ske.

Francks Stemme var en Smule hæs, da han begyndte at tale. Det kostede ham Anstrængelse at snakke saa rolig og fornuftig, som det var hans Agt. Og undertiden lød Ordene i hans egne Øren, som om det var en anden, der sagde dem.

„Jeg maa jo have en Smule Tid, Avgusta. Det her, kan Du nok tænke Dig, kommer mig en Smule brat. Jeg vilde lyve, hvis jeg sagde, jeg forstod, hvad Du egentlig mener. Det meste var virkelig noget sært forvirret Tøjeri. Din Fantasi er ophidset . . jeg véd ikke, om det kommer af Bøgerne, eller hvad det er, men jeg tror, Du er syg.“

De talte en Times Tid rolig om det. De blev tilsyneladende roligere og roligere begge to, og dog var ingen af dem i Tvivl om, at det var meget langt fra at være Narrestreger. Han spurgte hende ud, og hun svarede. Men det, der før havde listet sig over hendes Læber som sagte Ord, som lønlige Suk, en

Kvinde aander i dens Øre, hun elsker . . det kom nu ganske anderledes koldt og haardt. Naar hun mærkede, at han ikke rigtig forstod, hvad hun sagde . . lagde mere i det, end der var — saa brød hun sig ikke om at rette det. Med en underlig halv ubevidst Følelse af Skadefryd, saa' hun, hvor hans Ophidselse steg, naar han saadan misforstod hende. Lønligst i hende var der et Ønske om, at det maatte komme til en Katastrofe . . . at han maatte blive rasende, fortvivlet, kaste sig ned for hende, fortælle hende, at han elskede hende, tigge, trygle . . græde. Og saa følte hun ogsaa, at hun havde bløde Hænder, der kunde glatte Rynkerne i hans Pande, hede Kys, der kunde møde hans.

Men i Francks Hoved tumlede Tankerne mer og mer forvirrede. Hvad i Djævlens Skind og Ben var dette her for noget? Hvor kom det fra? hvad vilde det blive til? Han syntes, han saa' Freden og Lykken flyve bort, han saa' sit Hjem splittet og ødelagt. Hvem havde stjaalet hans Lykke? Vanvittige skinsyge Forestillinger jog gennem hans Tanke. Alle hans Venner og bekjendte passerede Revue forbi hans Blik. For noget maatte

der naturligvis være . . . saadan noget kom ikke over en Kvinde uden ydre Anledning.

„Holder Du ikke mere af mig?“ spurgte han, og hans Stemme rystede, hvor megen Umage han saa gjorde sig for at synes rolig.

„Jo, naturligvis gjør jeg det.“

„Avgusta . . Avgusta . . er der en anden, som . . er der . . er Du . .“

„Nej,“ svarede hun rolig og saa' ham fast ind i Øjnene. „Hvor i al Verden falder Du paa det? Har jeg nogen Sinde givet Dig Grund til at være jaloux?“

Han troede hende . . . troede hende fuldt ud. Alle de vanvittige Tanker jog han bort med et Strøg over Panden og følte sig til Mode, som var der falden en uhyre Sten fra hans Hjærte. Og saa kom der med ét en overvældende Træthedsfornemmelse over ham.

„Du er syg, Avgusta. Du er syg. Tro Du mig, det er bare Nervøsitet. I Kvindfolk er jo besynderlig nervøse. Det er saamænd slet ikke andet. Men Du skulde tale med Doktoren . . . saa snart som muligt, allerhelst i Morgen.“

Hun sagde ingen Ting, og lidt efter gik

han hen til hende og satte sig ved Siden af hende.

„Jeg véd, jeg holder af Dig, saa meget som en Mand kan holde af sin Hustru. Og det véd Du ogsaa . . . ikke sandt, min søde Pige? Men Herre Gud . . . man bliver naturligvis lidt roligere med Aarene. Tror Du, der er nogen, som gaar i en evig Rus? Og det er da heller ikke det eneste ved Ægteskabet, skulde jeg tro. Saadanne to Mennesker, der har sat sig for at leve sammen mange, lange Aar . . . de faar da efterhaanden andet, der binder dem sammen end lige netop den første Elskovsrus.“

Hun hørte ikke det halve af, hvad han sagde, men nikkede tankeløs.

„Skal vi saa gaa i Seng? — Vil Du blive lidt oppe? Ja, jeg gaar ind og lægger mig. Jeg er saa frygtelig træt. — Og saa i Morgen har vi glemt det hele . . . ikke sandt? Og saa er Du igjen min søde, lille glade Kone.“

Han kyssede hende og gik. Men hun laa endnu en Times Tid i en underlig Døs uden at gjøre sig Tanker om noget som helst. Saa gik hun ind i Sovekamret og klædte sig af. Og da hun laa i sin Seng fór der gennem

hende en Længsel efter at kysse ham og høre ham tale og bede ham om Tilgivelse for den Uro, hun havde forvoldt ham. Hendes Kjærlighed til ham blussede pludselig op . . . det stod klart for hende, hvor god han var imod hende . . . hun tænkte paa alle deres fælles Minder, paa de tre lykkelige Aar, der var gaaede.

Saa famlede hun efter hans Haand, men kunde ikke faa den fat. Lidt efter rejste hun sig paa Albuerne og saa' over imod ham. Han sov tungt og trygt, og med ét var Bitterheden oppe i hende igjen.

Havde han glemt det hele? Mente han for Alvor, det var Nervøsitet og slet ikke andet? Vilde han i Morgen have glemt hendes Bekjendelse . . . brød han sig virkelig ikke en Døjt om, hvad der rørte sig i hendes Sjæl?

Hun mærkede, hvordan den samme Kulde som før gled over hende. Og saa blev hun greben af en pludselig Angest, der fik hende til at ryste over alle Lemmer. Med en Kraftanstrengelse lukkede hun Øjnene og holdt dem fast lukkede, til hun sov. Hendes sidste Tanke var en Bøn . . . at hun dog maatte faa et Barn!

Og i hendes Bøn var der baade et ydmygt Suk og et Skrig om Hjælp og en Trudsel. —

Den Dag blev en Mærkepæl i deres Forhold. De undgik begge to at tale mer om den Sag. Han gjorde, hvad han kunde for at slaa det hen og glemme det, og det lykkedes ham snart, saa meget mere som der ikke var noget at mærke paa hende. Men hendes Tanker gik deres egne Veje.

De kom ud som før, og de havde hyppig fremmede. Ved saadanne Lejligheder var hun livlig og elskværdig som ellers, men den, der lagde nøje Mærke til hende, opdagede undertiden et træt, skarpt Træk ved Munden, en utaalmodig Rynke mellem Øjenbrynene. Hun blev fyldigere og var smukkere end nogen Sinde. Der blev gjort stormende Kur til hende, men det var der ogsaa blevet før, saa det var ikke noget nyt. En og anden af hendes Tilbedere kom under Vejr med, at der var nogen Forskjel i Maaden, hvorpaa hun tog imod hans Kur. Men den Opdagelse fik han ingen Glæde af. For ikke saa snart forsøgte han at udbytte den for at vinde Terrain, før

hun trak sig fuldstændig tilbage, og saa var han mindre end Luft for hende.

Hun havde en Maade at tage sin Mands Arm paa og læne sig til den, som fuldkommen forvirrede Kurmagerne.

Og Somren gik, og Høsten led. Forestillingen om, at Fru Franck ikke var lykkelig, voxede sin stille Væxt og fyldte snart Atmosfæren om hende. Franck hørte ikke til dem, der iagttog hende skarpt. Han var frem for alt bange for en Forklaring — en Gjentakelse af Scenen den Foraarsaften. Fik han Griller og daarlige Tanker, jog han dem øjeblikkelig paa Flugt . . . fortalte sig selv, at det var Naragtighed, Dumhed, rene Tossestreger. Der var ingen Forandring skét . . hun var som før hans søde lille Hex, og det vilde hun blive ved med at være i mange, lange Aar endnu.

Det var udefra, han fik Angesten for, at det skulde være galt fat for Alvor. Han vilde ikke selv kunne sige, hvordan det var gaaet til . . men det var hos Venner og Onangsfæller, hans Frygt for at miste sin Hustru vaagnede. Hun var som før. Hvor nøje han saa' efter, maatte han bekjende, at hun ikke

gav ham ringeste Grund til Klage. Men det, der laa i Luften, naaede ham ad usporlige Veje, og en skjønne Dag vidste han, at hun var paa Veje til at glide fra ham.

Hun rakte ham sin Kind, sin Pande, sin Mund til Kys. Men hun kyssede ham aldrig. Hun var kold under hans Kys, kold i hans Favn. Og da han stille trak sig tilbage fra hende, uden ellers at forandre sin Opførsel, mærkede hun det slet ikke.

Saa forstod han, hvad hun var for ham, og spurgte sig selv med Bitterhed, om han var Skyld i den Forandring, der var skét. Han vogtede paa hendes Færd om Dagen, hendes Søvn om Natten, læste hende hvert Ønske ud af hendes Øje, gjorde Kur til sin Hustru, som han havde gjort, da han bejlede til hendes Haand.

Men naar Augusta lagde Mærke til det — og det var ikke tit — saa lo hun.

„Lad være med de Narrestreger, Franck!“ sagde hun en Dag, da han satte en Skammel for hendes Fødder. „Det klæder kun daarlig en gammel Ægtemand at være galant Pindsvin.“

Han lo med, men han blev ikke træt.

Han var pint til Fortvivlelse ved Tanken om at miste hende. Angesten og Sorgen jog hans Magelighed paa Flugt og vakte ham af hans Døs . . om han dog vidste . . om han dog kunde — ! alt — alt — alt ! blot ikke miste hende.

Han begyndte at tale med hende om Bøgerne, hun læste. Men hun havde sin Mening fuldfærdig . . den var sjældnen den samme som hans, og hun gav ham ikke Tid til at slaa om. Det havde han ellers gjerne gjort . . han havde solgt sin Arvepart til Himlen, om hans søde lille Hex igjen havde slaaet Armen om hans Hals og hvisket ham Elskovsord i Øret.

Han prøvede ogsaa paa at tale med hende om dem selv . . om ham og hende — — varlig og sindig for ikke at skræmme hende og gjøre ondt værre. Men hun indlod sig nødig paa de Dele, og naar hun gjorde det, var det uden mindste Sindsbevægelse.

„Vi er blevne gamle Franck!“ sagde hun rolig. „Derfor kan vi jo have det hyggelig og rart endda. Du har jo selv saa tit sagt, at Rusen ikke kan vare evig ved. Lad os tage Livet, som det falder, og more os og faa saa meget ud af det hele som muligt.“

Han var fortvivlet, naar hun talte saadan,

men han nikkede smilende og sagde aa ja! til det altsammen. Han kyssede hende Morgen og Aften og lod hende ellers gaa med Fred. Hans Lidenskab var blusset op og flammede i ham som maaske aldrig før. Men han tvang sit Sind i Ro med Jærnhaand . . ventede og haabede og fortvivlede.

Undertiden naar han saadan rolig gav hende Godmorgen- og Godnat-Kys, kunde Længselen efter de gamle Dages Lykke tændes i hende for et Nu. Men heller ikke mer end for et Nu. Hun følte, at de Tider ikke mere kunde vende tilbage, og hun var bare angst for Uro og Forstyrrelse. I det hele skød hun enhver alvorlig Tanke fra sig . . . hun blev doven og ude af Stand til at klare sig Forholdet med sig selv. Det vilde jo dog ingen Ting føre til, mente hun. Hun var bange for at blive nødt til at stille Krav til sig selv i nogen som helst Retning. Det gjaldt om at faa det til at gaa . . . gaa sin rolige, naturlige Gang, som i tusende Ægteskaber.

„Avgusta,“ sagde han en Aften til hende.

„Avgusta . . vil Du love mig én Ting?“

Hun lagde Bogen fra sig og saa over mod

ham. Han sad med Hænderne foldede under Hagen og stirrede ned for sig.

„Jeg véd naturligvis godt, der er mange Mænd, der staar langt over mig . . . mange, der vilde være bedre mod Dig, end jeg kan være, og . . . og . . . Men det er nu det samme. Vil Du love mig, at hvis Du kommer til at holde af en anden, saa siger Du mig det? Jeg tror . . . nej jeg véd bestemt, at jeg vilde gaa af Din Vej, hvis jeg stod mellem Dig og Din Lykke.“

Hans Stemme rystede, mens han talte, og han saa slet ikke paa hende. Men hun rejste sig fra sin Stol, gik hen til ham og kyssede ham paa Panden.

„Det vil jeg,“ sagde hun. „Men Du skal ikke plage Dig med den Slags Tanker. Jeg er glad og rolig ved mit Liv, som det er.“

Saa fik hun Øje paa to tunge Taarer, der rullede sig ned ad hans Kinder, bøjede sig helt ned over ham og kyssede ham paa Munden.

Ingen af dem talte mere den Aften, og i deres Forhold gjorde det ingen Forandring. —

Da Foraaret kom igjen med al sin Uro og Gjæring, kunde Franck ikke længere holde

det ud. Han talte med Avgusta, saa varmt og kjærlig, som hans Længsel og Sorg lagde ham Ordene i Munden, og hun blev bevæget og blød, men ikke varmere. Hun rystede det af sig . . . kunde ikke tvinge sig til at tænke de Tanker ud. han gjerne vilde vække.

Saa bad hun ham lade det gaa, som det kunde, og lade Tiden bringe, hvad den vilde.

Men Franck gik i al Hemmelighed ud til deres Huslæge og talte med ham om Sagen. Doktoren havde stor og fin Praxis og var vidt berømt for sin Duelighed og sin Diskretion. Det skulde være ganske forskrækkeligt, hvad han kunde fortælle, hvis han vilde. Da han havde hørt Francks Forklaring, der blev given med al mulig Aabenhjærtethed, aad han, som han plejede, hele sin Underlæbe med sine gule Tænder, kløede sig med Neglene paa sin vel barberede Hage, kneb Øjnene sammen, saa de blev helt borte i en utallig Mængde Rynker, og sagde Hum! -- Alt sammen, som han plejede.

Franck spurgte ham, om han ikke mente, de skulde gjøre en lille Tur til Udlandet . . ? Eller at han i alt Fald skulde sende sin Kone paa Landet i Sommer . . . saadan rigtig helt

ud paa Landet, ganske for sig selv, til rolig Eftertanke?

Doktoren sagde Hum! igjen. Og som det al Tid gik Doktorens Klienter, gik det ogsaa Franck. Han vandrede hjem i den faste Overbevisning, at han havde faaet det bedste Raad, der kunde gives.

Saa talte han med Avgusta om Planen ... fortalte hende, at der maatte gjøres noget, da hun saa bleg og daarlig ud — hvad der var den sorteste Usandhed. Hun hørte ikke paa ham med overdreven Begejstring, men til sidst blev de dog enige om, at de vilde gjøre en lille Svip rundt i Tyskland. Det andet vilde hun nu slet ikke høre Tale om.

Men saa døde en af hans Kolleger i Banken, og det viste sig at være umuligt for ham at erholde Permission. Det ærgrede Avgusta. Nu havde hun netop begyndt at glæde sig til Rejsen. Men der var ikke noget at gjøre ved den Ting, og saa tog Franck og Doktoren fat for at faa hende til at gaa ind paa den anden Plan. De fandt en Onkel, som havde en Gaard paa Fyn, men Avgusta strittede imod med Hænder og Fødder. Hun havde ikke den fjærneste Lyst dertil . . . var overbevist

om, at hun vilde komme til at kjede sig gruelig. Der gik Uger, inden de fik hende overtalt, og da hun endelig gav sig, trak hun det bestandig ud under alle mulige Paaskud, saa det blev Midsommer, inden Dagen til Afrejsen kom.

Aftenen før var Franck mer end almindelig livlig og oprømt.

„Du skal blot se, hvor Du vil have godt af den Tur! vi vil igjen —“

Han slugte Resten, men bøjede sig over hende og kyssede hendes Øre.

„Jeg kommer til at kjede mig gruelig,“ sagde hun og gabede. „Hvis Du kan faa Permission, maa Du komme ned til mig.“

Han fulgte hende paa Banegaarden, munter og snaksom til det sidste.

„Hvis Du kan faa Permission, saa kom derned!“ var hendes sidste Ord. „Det maa Du love mig.“

Han nikkede og smilede og lovede det. Og saa bad han hende skrive, naar hun havde Lyst. Ikke en Smule tiere.

III.

Gaarden, hvor Avgusta kom i Besøg, laa fedt og godt i fede, gode Enge. Herregaardene rejste deres takkede Gavle baade her og dér, og Kirkeklokken ringede Solen ned over vippe-tung Sæd og mætte, blanke Kreaturer. Om det saa var den ringeste Husmandshave, saa krøb den i Skjul bag Guldregn og Syren . . . smægtende Konvolvolus kravlede langs støv-lagte Landeveje, og alle Gærder stod i røde Valmuflammer.

Al Verdens Mennesker var fede og fornøjede. Man spiste godt hjemme hos sig selv og bedre hos sin Nabo, og man spiste fra Morgen til Aften. Der blev drukket Vin, og der blev drukket Øl, og de, der ikke havde andet, bællede sig med Mælk, saa varm og fed, som den kom fra Koens Yver. Præsten var lige saa rund og tyk som de andre

. . . der var blandt alle de Mennesker, hun saa', ikke én, hvis Pande trak sig i tænksomme Rynker, ikke én, der spekulerede over noget som helst, ikke én, der stillede særlige Krav til sig selv eller andre.

Der var ikke paa noget Hold det, der lignede Kiv og Strid . . . al Ting gik saa jævnt og glat og fornøjelig, som det gaar, hvor Menneskenes Børn har fuldt op at æde og drikke. Og denne brede, smilende, tankeløse Ro passede til Avgustas Stemning som Skeden til Klingen. Hun lod sig bære af den, som en Baad uden Ror i Magsvejr driver over Vandet. For hver Dag, der gik, satte hun til af Energi. Længselen efter Lykke laa i hendes Sjæl som før . . . men Døren til det lønligste Rum i hendes Tanke rustede paa sine Hængsler, Magelighed og dvask Tilfredshed spandt sit Edderkoppespind over den, og sjældnere og sjældnere mindedes hun dens Existens.

„. . . Jeg bliver stadig tykkere,“ skrev hun til sin Mand. „Bliver det saadan ved, vil Du næppe kunne kjende mig igjen, naar jeg kommer hjem. Vi bestiller ikke andet end spise og drikke og tager i Selskab, naar

vi gider. Men for Tiden er det saa varmt, at vi ikke gider. I det hele taget kan Du ikke tro, hvor vi er dovne. Det koster mig umanerlig Anstrængelse at staa op om Morgenen, at klæde mig paa, at gaa gjennem Haven. Jeg har kun én eneste Gang været i Skoven, og det var kjørende. Men de andre er da lige saa dovne som jeg, kan jeg tro. Det er komisk at se, hvordan de knap gider snakke rent. Alle sammen lader de Ordene dratte ud af Munden, som det falder sig. Ingen af dem . . . ikke engang Onkel eller Baronen ovre paa Troldnæs gjør sig den Ulejlighed at skjelne „ligge“ og „lægge“. Og Tante paastaar, hun siger det galt med Vilje, for det andet er bare Skaberi. Baade Tante og Onkel er mageløse imod mig. Det var Synd at sige, de er morsomme, men de véd ikke, hvor godt de vil gjøre det for mig, og jeg er tit frygtelig rørt over dem. Frem for alt lader de mig have min frie Vilje og beder mig aldrig tage ud, naar jeg har Lyst til at blive hjemme. Der var Tale om et Besøg af nogen Familie fra Aalborg, men det blev Gud ske Lov ikke til noget. Derimod slipper vi nok ikke for en Fuldmægtig i et

af Ministerierne — Holm tror jeg, han hedder, kjender Du ham? Han er Søn af en af Onkels Ungdomsvenner og skal nok være her ude en Maanedes Tid. Onkel iagttager en hemmelighedsfuld Tavshed om alt, hvad der angaar ham, og er meget krænket over, at jeg alligevel ikke bliver nysgjerrig. Han skal være saa livlig og morsom, men jeg svarer for, at naar han har været otte Dage her ude i den styrtende Varme, saa er han lige saa dum og dvask som vi andre. Du skulde se at komme her ud. Du vilde snart blive lige saa tyk som Præsten. Alle Mennesker er tykke her ude. Over for nogenlunde magre Folk er de Indfødte frygtelig mistænksomme.“

Franck gik op til Doktoren med Brevet og viste ham det.

„Synes De vel, jeg skulde tage derover?“ spurgte han.

Doktoren kradsede sig paa Hagen og sagde Hum! og saa skrev Franck, at han ikke kunde komme . . . at han jo nok længtes efter sin søde, lille Kone, men ikke mer, end han kunde holde ud . . . han nød sit Ungkarleliv og gik i Tivoli og

spiste paa Restavration og var rask og vel til Mode. —

Avgusta sad næsten hele Dagen nede i Grotten.

Saa snart hun var staaet op — dygtig sent — og havde klædt sig paa — det var hun gjærne en forskrækkelig Tid om — gik hun der ned, om Vejret ellers var nogenlunde. Det var alt det, de kunde faa hende op til Maaltiderne.

Tante sendte ellers Hanne ned for at kalde paa hende i god Tid. Hun holdt nok af at se den kjøbenhavnske Frue en Gang imellem i Køkkenet. Herre Gud! fordi hun var paa Landet, skulde hun da ikke glemme alt, hvad hun kunde, og det var da i Grunden en sær Idé at sidde hele Dagen nede i Haven.

Saa tit hun kunde, tiggede hun sig Lov til at faa Frokosten bragt der ned. Bare et Glas Mælk og et Stykke Smørrebrød . . . mer brød hun sig slet ikke om. Saa slap hun da saa længe for Tantes syge Ben og Onkels Landbrugshistorier. Naar alt kom til alt, var Benet næsten værre end Historierne.

Men Tante holdt nok af at faa et Livstegn fra hende en Gang imellem. Hvert Øje-

blik humpede hun ud paa Verandaen, lagde sine smaa, tykke Hænder sammen til en Raaber og skreg ud i Haven:

„Avgusta?“

„Ja.“

„Er Du i Grotten, Avgusta?“

„Ja, Tante.“

„Har Du det godt?“

„Jo Tak . . . rigtig godt, lille Tante.“

Om Formiddagen syede hun. Det vil sige, hun tog sin Sykurv og et Stykke Linned med ned i Grotten. Mere blev det sjældent til. Naar hun havde syet et Par Sting, lod hun Arbejdet falde i sit Skjød og lænede Hovedet tilbage mod Bænkeryggen.

Hun kunde ikke blive kjed af at kigge op i Blademylret, der tækkede over hende saa tæt, at der ikke var Vej for den listigste Solstraale. Bøg og Gran og Tjørn og Lind stod i broget Blanding om Grotten, og hun studerede Træernes Fysiognomi. Hun kjendte hver evige Kvist der oppe, og det morede hende at se, hvordan Grenene filtrede sig sammen og sloges for Liv og Lys.

Bøgene var nu dem, der klarede sig bedst. De rodede sig gemytlig ind i hverandre og

tog det, som det kunde falde. Fik de ikke Bladene den ene Vej, saa drejede de dem den anden og var lige grønne for det.

Tjørnen var allerede mere alvorlig. Den havde saadan en egen sej Maade at bore sig ind paa . . . kantet og knortet og ubehøvlet. Men ind kom den.

Men Granen . . . Granen var det komiske Element i Familien, og hun morede sig kostelig over dens Pathos. Stiv og værdig sendte den en lang, mørk Gren ind i Uføret . . . snoede sig ikke, bøjede sig ikke, protesterede bare i fuld, mørkegrøn Alvor mod al den Liden-skab og Hidsighed. Men Lidenskab og Hidsigheden brød sig fejl om det mørkegrønne, Grannaalene blev skøre og dryssede ned i Massevis.

Avgusta fejede med afgjort Tilfredshed hver Morgen en hel Ladning af Bordet.

Bedst af dem alle led hun dog Linden, der stod ved Indgangen til Grotten. Højt over det hele løftede den sin Krone, og Fuglene sang i dens Top, saa det dirrede i den lune Sommerluft. Men ned under Løvtaget skød den én eneste lang, svaj Gren midt ind i den tætteste Skygge. Helt ind under de

andre krøb Grenen og bredte sig der inde i Køligheden . . . én eneste lang, svaj Gren med friske, lyse, brede Blade, der hang saa frit og flot paa deres Stilke, som om alt det Vrøvl slet ikke kom dem ved.

Den Lindegren drog hende. Hun syntes, der var Sympathi imellem dem. Hun kunde naa den med Haanden, naar hun sad der inde, og hun holdt af at plukke sig et friskt lille Blad og lægge det paa sine Læber.

Om Eftermiddagen læste hun. Det vil sige, hun tog en Bog med sig og fløj et Par Sider igjennem. Saa lod hun Bogen falde og stirrede hen over Græsplænen, hvor Skyggerne efterhaanden blev lange. De laa saa fint og kjønt paa det bløde Græs . . . gjorde det blødere endnu. Længere og længere rakte de sig, til de naaede Rosenbedet og lagde sig varlig over det. Naar da Vinden legede en Smule med Hægebirkens fine Grene, saa fløj Skyggerne omkring som opskræmmede Fugle, og Solen lo til den gule Rose og de røde og de hvide . . . det fór som pludselige, tindrende Smil over hele Bedet.

„Han tov mit Hjæ—ærte i Galop,
endskjønt jæ' skraj te Tyven stop!“

Det var Hanne, der sang paa sit brede Bondemaal ud gjennem det aabne Køkkenvindue. Hun sang Dag ud og Dag ind den samme Vise, men Augusta blev ikke kjed af at høre paa den. Den lød saa morsomt ud over Roserne, syntes hun. —

Hun sad i Grotten, da Fuldmægtigen kom.

Hanne spaserede ned med Meldingen, syngende paa sin evige Vise. I den ene Haand holdt hun et Par Roser, hun havde rapset paa Vejen . . . med Bagen af den anden tørrede hun Køkkensveden af sin Kind.

„Han . . . Herren, som va' ventendes, æ nok der oppe.“

„Ja saa.“

„Ja . . . men . . . Fruen har li'e lagt sig, og Herren æ i Marken.“

„Nu kommer jeg strax, Hanne.“

Hun gav sig god Tid, pakkede sit Arbejde sammen og rakte dovent Armene i Vejret. Gud véd, hvad det var for en Fyr den Fuldmægtig? Det kunde blive generi nok at trækkes med et fremmed Menneske hver Dag. Naa — maaske han . . .

„Undskyld, Frue! Huset er uddøet, og

saa gik jeg herved. Jeg syntes, det var Synd at jage Dem op for min Skyld.“

Hun rejste sig og gjengjældte lidt forvirret hans Hilsen. Men han satte sig ugenert og lagde sin Straahat fra sig paa Bordet.

„Ja . . . De undskylder . . . jeg har spaseret herud fra Byen og er lidt medtagen i denne infernalske Hede. — Maaske tør jeg uden Ubeskedenhed forudsætte, at De véd, hvem jeg er? Saa er det Dem sikkert ogsaa bekjendt, at jeg agter at lægge mig i Indkvartering en Maanedes Tid her paa Gaarden.“

Han begyndte at trække sine Handsker af. — Først den venstre. Hun skottede til hans Haand . . . han fangede hendes Blik og rev rask den højre Handske af.

„Gardez la reine!“ sagde han smilende og præsenterede hende en tyk, bred Guldring.

Hun blev lidt rød, men strax efter gik hun ind paa Spøgen og rakte sin egen Ringfinger i Vejret.

„La reine gardée.“

Saa lo de begge to og syntes allerede, de kjendte lidt til hinanden.

*

*

*

Hver Morgen skyggede Skyerne for Solen. Hver Middag var Himlen lige blaa og blank for det. Tør og lummer red Luften de gispende Marker som en Mare. Men Augusta sad vel forvaret i sin Grotte og syede.

„Det er ligefrem ængsteligt, saa De bliver flittig, Frue,“ sagde Fuldmægtigen. „Jeg har bestemt en forædlende Indflydelse paa Dem.“

„Hvor De er indbildsk. — Naa, det var jo ellers egentlig ingen Kompliment til Dem selv.“

„Jo, jeg be'r. Jeg øver mig. Som gift og sat Mand maa jeg naturligvis beundre Husfliden. Og nu har jeg kun tre — tre-e Uger igjen. Saa er jeg 'en.“

„Vil De ikke vise mig Deres Kjærestes Portræt?“

„Jo-o. Jo, det véd Gud jeg vil. Men... jeg tror oprigtig talt ikke, jeg har det med her ud.“

„Hvad har De ikke?“

„Naa Herre Gud! Om tre Uger faar jeg jo Originalen til Arv og Eje. Desuden véd jeg virkelig godt, hvordan hun ser ud.“

„Hvor De snakker! — Jeg gad i Grunden vide . . .“

„Om Hr. Franck ogsaa snakker? — Det gjør han sikkert ikke.“

„Hvad øver De Dem nu paa, Hr. Fuldmægtig?“

„Jeg . . . holdt Frikvartér,“ svarede han smilende og slog op i Løvtaget med sin Stok.

„Men jeg tror, De vil . . . maaske De er saa god at lade min Lindegren være.“

„Om Forladelse. Hvorfor interesserer De Dem for den Rækel af en Lindegren? Den burde kappes.“

„Det siger Onkel med. Men det bliver der ikke noget af, saa længe jeg er her ude.“

„Skade, man ikke binder Brudekrans af Lindeblade. Ellers vilde jeg bede Dem ofre den til min Kjærestes Bryllup. — Hvordan har den saa vundet Deres Hjærte?“

Hun lagde sit Sytøj sammen og begyndte at fortælle ham sine Iagttagelser over Grenene.

„Brillant!“ afbrød han hende og flyttede sig ivrig paa Bænken. „Men stop lidt . . . det maa ses i allegorisk Belysning.“

„Jeg hader Allegorier.“

„Gud forbarme sig, kjære Frue . . . om nogen hørte Dem? De fører jo ligefrem umoralsk Tale.“

Hun lænede Hovedet tilbage mod Bænkeryggen og lo lystig op i det grønne.

„Hvor De er morsom i Dag.“

„Saa—aa? Det er vist blot Dem, der er munter. — Allegorien slipper De nu imidlertid ikke for. Ser De . . . det er naturligvis Livet, alt det Rod der oppe — Tjørnen og Granen og Bøgene og det hele. Og Granen . . .“

„Granen —?“

„Den er saa rar,“ sagde han smilende. „Saa rar som Dyden selv. Men den er ikke til at spøge med, — slet ikke anlagt for det gemytlige. Vil De bare se, hvor alvorlig den staar opmarscheret? Tør og stiv som en Pind. Den kjender ikke det mindste til det, der optager de andre — aner det slet ikke. Og om den ogsaa aner det, saa bryder den sig ikke derom. Den har sit Maal — lige ud af Linjen, sin Farve — dæmpet og douce . . . ganske udmærket for Øjnene, vilde gamle Heine sige. For Øjeblikket visner den en Smule, Naalene falder ned. Den er skubbet til Side, halvvejs glemt i al den frodige Sommerfryd. Men lur den! Den hævner sig, kan De tro. Naar alle de andre har bødet med Liv og Skjønhed for deres Udskejelser, saa staar den der . . . stiv

og grøn og værdig og triumferende. — Sover De?”

„Og Lindegrenen?”

Han lænede sig tilbage paa Albuen og saa hen over Plænen, der allerede var næsten ganske skyggedækt.

„Linden er umoralsk,” sagde han kort.

„Min stakkels Lindegren.”

„De maa hellere stakle dem, der sidder for længe under den. — Linden er Lidensskaben, den store, hellige Lidenskab. Frank og fri løfter den sin Krone, skjønnere og herligere end noget andet paa Jorden. Den staar uden for . . . den har intet med Loven at skaffe, og Loven kjender ikke den. Og mens Granen præker Buddene og Døden og Dommen . ind i al den Forvildelse der oppe, staar Linden uden for og synger Salomos Højsang.”

„De er jo Digter, Hr. Fuldmægtig.”

Han overhørte hendes Bemærkning og blev ved.

„Men den sender en Gren her ind . . . se paa den! Den bukker sig — ikke af Ydmyghed, men fordi den ikke gider røre ved de andre. Hvor er den skøn og frisk . . . og hvor den er fri! Den kjender ikke bindende

Baand, ikke Tvang . . . spreder sine prægtige Blade, som den har Lyst, her inde i Køligheden. Den er fri — fri! Tror De ikke, det er derfor, den er saa smuk?”

„Det er det vel nok,” svarede hun.

„Enfin! Den visner først af hele Flokken — hvis ikke „Onkel“ kapper den forinden.“

De sad en Stund tavse, og Avgusta var ikke fri for at føle sig en Smule generet.

„Det er underligt med Lidenskaben,” sagde han omsider. „Naar den kommer, tager den os tæt i Favn . . . beruser os, fortærer os. Der er Mennesker, som gaar i evig Længsel efter at møde den paa deres Vej, og der er Mennesker, der gaar i dødelig Angest for, at den skal gribe dem. Men alle sammen fornægter vi den. De af os, der har været i dens Vold, tier stille eller forbander den eller ryster i bedste Fald paa Hovedet af vor Ungdoms Daarskab. Og de, der længes . . . de taler alle sammen ondt om deres Længsel. Har De lagt Mærke til, hvordan Kvinder korsrer sig og siger, at det og det og det kunde dydige Kvinder aldrig gjøre? Og hvordan Mænd ryster paa Hovedet og nikker til hinanden og bliver enige om, at saadan og

saadan kunde en Mand af Ære aldrig bære sig ad . . . Han kunde aldrig komme i det paa den Maner, og var han kommen i det, saa vilde han bryde af i Dag, og havde han ikke brudt af i Dag, saa vilde han uværgelig gjøre det i Morgen. — Saadan noget er saa dumt. Naar Lidenskaben tager os i sine Arme, saa glemmer vi Ære og Dyd og hele Kom-mersen. Og naar vi vaagner op, saa har vi tabt det. Vi er fuldstændig værgeløse, det er Sagen.“ —

„Skal vi gaa en Tur i Aften, Frue?“ spurgte han, da de havde drukket The og sad paa Verandaen.

„Ja, hvorfor ikke.“

De gik ad Stien over Rugmarken hen imod Skoven. En Gang imellem bukkede hun sig og tog en Kornblomst. Solen var gaaet ned, Kirkeklokken havde ringet den ned, men Skjæret laa endnu over den halve Himmel.

„Det er forskrækkeligt, saa De er tavs i Aften.“

„Jeg gaar og tænker paa Deres Grene-filosofi, Frue.“

„Min? Jeg troede ellers, det var Deres?“

„Aa ja, saamænd,“ svarede han smilende. „Jeg spillede i alt Fald Arons Rolle. — Er De bange for at vedkjende Dem den? Det skal De ikke være. Den er fuldt ud honnet. Og saa er den sand indtil Fortvivlelse.“

„Somme Tider skulde man virkelig tro, De ikke holdt af Deres Kjæreste.“

„Jo, Gu' holder jeg af hende — — jeg be'r tusende Gange om Forladelse! — Da jeg friede, var jeg helt vanvittig af Forelskelse. Gud forbarme sig, hvor Fuglene sang og Blomsterne duftede den Gang!“

„For meget af den Slags giver Hovedpine, kan De tro.“

„Naa . . . og hvad saa?“

„Ja . . jeg mener bare, lidt Ro i Blodet er ingen Skade til.“

„Aa, Frue . . . det er netop denne Ro, det matte, det tamme, der gjør mig saa trist. Man elsker, man hader, ja, naar det kommer højt, forlover man sig i Lidenskab. Mon der er nogen, der gifter sig i Lidenskab?“

De havde naaet Skovgærdet, og hun var for træt til at gaa længer. Et Øjeblik satte hun sig paa Stenten og bandt et Græsstraa

om sin Buket. Han stod med Albuerne støttet mod Gærdet og saa' paa hendes Arbejde.

„Det er dog i Grunden en underlig Ting saadan at forpligte sig til Ro i Blodet for evige Tider. Især naar man véd, hvad Liden-skab er . . . : naar man blot én Gang i sit Liv har levet et Minut, der ejede Aars Fryd og Kval — eller et Aar, der fløj som ét eneste saligt Minut. Hvordan skal man faa saadan en Erindring til at forliges med Ægteskabets Vaner?“

„Dér er vi Kvinder jo bedre stillede. Vi har heldigvis ikke saadanne generende Erin-dringer.“

„Ikke —?“

Han smilte og saa efter et Par Skov-skader, der skræppende fløj ind i en Gran-holm.

„Jeg har en Ven,“ sagde han, „. . . han er Forfatter. Han beklager sig al Tid over Kvinden . . . især de unge Piger. De lyver saa aldeles skandaløst, siger han. Han paa-staar, at Verden vilde gaa frēm med Kæmpe-skridt, naar bare Kvinderne talte Sandhed. De har deres Æventyr som vi . . . det er sta-dig min Ven, der taler. Et Blik, en flygtig

Berøring, en lynsnar Tanke, en lønlig Længsel, de skammer sig ved . . . det er Begivenheden i Æventyret. Resten besørger Fantasien . . . den unge Piges mer end østerlandske Fantasi. Og jo mindre Virkelighed der har været i Æventyret — desto større bliver Krafttabet og Skuffelsen, der følger efter. — Min Ven paa-
staar, at de fleste unge Piger er udlevede, naar de gifter sig.“

„Han er vist lidt . . . lidt indiskret, Deres Ven,“ sagde Avgusta.

„Jeg sagde Dem jo, han var Forfatter.“

Hun rejste sig og gik foran ham hen ad Stien. Han fulgte efter og blev ved at tale . . . uden at vente paa Svar, halvt som om han talte til sig selv.

„Jeg har maaske lidt sære Anskuelser paa det Punkt. Men jeg maa sige til min Ros, at jeg kommer sjældent frem med dem. Nu maa De imidlertid finde Dem i at høre paa mig . . . dels fordi Skæbnen har smidt os sammen i disse fede, øde Egne, og dels fordi jeg har en ubetvingelig Trang til at snakke løs, inden jeg gaar under Aaget. Jeg siger med Vilje snakke . . . til at gjøre noget er jeg naturligvis for moderne. — Naa

— véd De, hvad jeg tror, Frue? Jeg tror, Evnen til at elske voxer som hver anden Evne ved Brug. Den anden Kjærlighed maa absolut være mere værd end den første, og jeg er slet ikke bange for at tage Konsekvensen af en stigende Skala, saa højt det skal være. Dette med den første Elskov, hvis Skjønhed overgaar al Forstand, naar den folder sig ud som en Knop af sit Svøb . . . dette som Digterne sang om i gamle Dage og synger om endnu, kan jeg tro — det kan naturligvis være meget kjønt, men det er ikke sandt.“

Avgusta sagde ingen Ting, og han blev ved at snakke . . . om Ægteskab og Ægteskabets Vaner o. s. v. o. s. v.

„Om Forladelse,“ sagde han til sidst. „Jeg kjeder Dem vist med min Passiar. Det er jo heller ikke andet end den gamle Historie. Den antike Venus er nøgen. Men hun kunde jo ogsaa være sin Skjønhed bekendt. — Naa . . . ja! det er den gamle Historie. Det kan der naturligvis slet ikke disputeres om. Men det er min Sjæl sørgelige Tanker for en kongelig dansk Fuldmægtig.“

„Jeg véd ikke, om De har Ret,“ sagde
Lindegrenen.

Avgusta alvorlig. „Men jeg tror, at et Men-
neske, der vilde leve . . . leve saadan, som
De siger, han fik en sørgelig Alderdom.“

„Nej, han gjorde ikke,“ sagde Fuldmæg-
tigen og svippede Hovedet af en Tidsel med
sin Stok. „For han døde ung.“

„Halløj! halløj!“

Proprietæren kom ned over Marken og
vinkede ivrig til dem.

„Naa, hvordan gaar det saa? Det er
Fanden ta' mig nyt at se Jer uden for Haven.
Man forkorter hinanden Tiden paa bedste
Maade? Ja, Avgusta . . . naar nu Fyren der
var en vis Kontorchef med en kjøn, sort Kne-
belsbart — hva' beha'r? Bliv bare ikke rød,
min Tøs, jeg nævner jo ingen. Men hvad
siger De, Fuldmægtig . . . om nu min Søster-
datter var en nok som bekjendt lille Frøken,
der begynder med Em . . .? — Naa, naa
. . . gaa I bare, Børn. Der kommer Sogne-
fogden, ham maa jeg s'gu ha' fat i. — Gud
forbarme sig, sikken Tørke!“

De lo begge to. Men det faldt lidt tvung-
ent, og de gik tavse hjemad. Hun foran
. . . hurtigere og hurtigere.

Hun lovede sig selv, at hun ikke mere

vilde tale saadan med ham. Han var da ogsaa mærkværdig hensynsløs. Og alligevel kunde hun ikke være vred paa ham. Hun følte sig overbevist om, at han talte i god Tro. Der var saa megen Alvor i, hvad han sagde, og aldrig det mindste Lefleri.

„Der var nok i gamle Dage en Lindeallé her,“ sagde hun, for at faa en Ende paa Tavs-
heden, men fortrød i samme Nu sin Bemærk-
ning.

„Det var godt, den blev hugget om. Gaarden er for lille. Linden er et Træ for Konger. I vore prægtige Slotsalléer, tænker jeg, de gamle Fyrster promenerede med deres Elskerinder.“

Han holdt sig med Vilje et Par Skridt bag efter hende. Hans Blik hang ved hendes Skikkelse . . . gled fra det lyse, kortklippede Haar ned over Skulder, over Hofte til Kjolens Folder, der slog sig ud og ind efter hendes Skridt. En Gang imellem pegede han ud over Marken med en ligegyldig Bemærkning. Han vilde bare have hende til at vende Hovedet til Siden . . . hendes Profil stod saa mærkelig fin og ren, som hun gik dér over Bakken.

Hun tabte det blaa Silkebaand, hun bar om Haaret. Det gled og gled saa smaat ned

ad hendes Nakke, blev hængende lidt paa Kjolen og faldt saa. Han bukkede sig og tog det op. Et Øjeblik holdt han det i Haanden . . . der kom et pludseligt Glimt i hans Øje, og han gjorde en Bevægelse, som vilde han putte Baandet til sig.

Saa smilte han og rakte det hen imod hende.

„De tabte Deres Haarbaand, Frue.“

„Tak — aa Tak skal De ha’.“ —

Den Aften sad Avgusta oppe i Havestuen, længe efter at de andre var gaaede hver til sit. Da de kom hjem fra Spasereturen, fandt de fremmede paa Gaarden. Hun havde spillet for dem, og Samtalen summede hende om Ørene, men selv var hun tavs. Fuldmægtigen lagde Mærke dertil. Han tog hele Underholdningen paa sig og gjorde det saa godt, at hun fik den Ro, hun ønskede. Hun saa’ det og var ham taknemmelig derfor.

Nu sad hun og prøvede paa at samle sig en Smule. Med ét rejste hun sig og gik med faste Skridt ind i sin Stue, hvor hun satte sig til at skrive et langt Brev til Franck. Hun berettede løst og fast om sit Liv paa Gaarden og bad ham indtrængende komme der over.

Men hvad hun skrev om Holm var tørt og knapt.

Da hun havde lukket Konvoluten, følte hun sig lettere til Mode. Hun gik i Seng, men kunde længe ikke sove. Der steg op i hende en Glæde og en Friskhed, hun ikke kunde gjøre sig Regnskab for. Eller hun vilde i alt Fald ikke. Hun var bange for at jage Glæden paa Flugt ved Reflexion.

Imens havde Fuldmægtigen sat sig ned i Grotten med sin Cigar. Han var saa hæderlig som nogen Mand . . . lidt slyngelagtigt sagde han selv, der var ved alle Mennesker. Og han veg ikke tilbage for Reflexionen.

Han kom til det Resultat, at der var ingen Fare. Der var ikke sket ham andet, end hvad der var hændt ham saa tit . . . den Elskovslængsel, der bævede gjennem hele hans Væsen, var sat i Svingninger. Saadan gik det ham overfor hver skøn og vakker Kvinde. Og det blev aldrig til andet. Betagelsen, Berusningen, han ventede paa, kom ikke. Han maatte mangan Gang smile ad sig selv, dér han gik som en Dreng med en Længsel og et Billede i Sjælen og stirrede ud i det blaa.

Han kjendte sin Magt over Kvinderne . . . de havde fortalt ham om den saa tit. Men i hvert enkelt Forhold tænkte han aldrig paa den, før det var for sent. Og dog syntes han ikke, han havde noget at angre. Hans Liv havde været renere end de fleste Mænds. De Kvinder, der havde elsket ham, var ikke faa, og hver eneste af dem var den Dag i Dag hans Ven.

Naar han saadan sad og tænkte paa en og anden, hvis Kjærlighed han vidste ventede ham, om han vilde tage den op, følte han ligefrem Misundelse. Havde hun det ikke bedre end han . . . trods Længselen, trods Savnet?

Han havde forelsket sig og forlovet sig. Da havde han elsket . . . den eneste Gang i sit Liv. Og saa var det traadt fladt og visket ud under officielle Forlovelseskys og Arm-i-Arm Spasereture paa Langelinje og Selskaber og Visiter og Elskov paa Kredit under aarvaagne Tanter Øjne.

Han blev greben af en dyb Sørgmodighed. Nu skulde han afslutte det Liv, hvori han havde ventet og ventet paa det, som aldrig kom . . . og begynde paa det Liv, hvori der

var intet at vente. Han havde ingen Grund til at bryde med sin Kjæreste. Og han havde ingen anden Grund til at gifte sig, end den at han var forlovet.

Kunde man leve et Liv paa dét? Og hvis den saa kom en Gang, den stærke Magt, han troede paa og bøjede sig for . . . hvis den kom til ham og tog ham i Favn og krystede ham i sine stærke Arme — — hvad saa?

Han kom til at tænke paa deres Passiar om Lindegrenen og saa' i Vejret. Den hang under Løvtaget som en halvt udvisket Skygge.

Og saa faldt det ham ind, at den maaske ikke var andet end en Skygge.

IV.

Da Franck havde læst Avgustas Brev, gik han glædesstraalende op til Doktoren.

„Hun begynder at længes,“ sagde han og gned sig fornøjet i Hænderne. „Det er klart. Værs'god . . . tag selv, og læs. Man skal være aabenhjærtig mod sin Læge. Gud ske Lov jeg kom til Dem i rette Tid. — Men ikke sandt . . . nu holder jeg mig stiv, til Kuren rigtig har virket?“

Doktoren aad sin Underlæbe med vanlig Appetit og sagde Hum! og Franck skrev, at det var ham umuligt at komme, men at han var rask, vedblivende nød sit frie Liv og glædede sig til at faa hende frisk og fornøjet hjem til September, som Bestemmelsen hele Tiden havde været.

Der krusede sig noget, der lignede et Smil om Avgustas Mund, da hun læste, hvad han skrev. Men Smilet blev ikke til en Tanke. —

Forholdet mellem de to der ude paa Gaarden var blevet saa mærkelig frit og fornøjeligt. Hun var helt forbavset, men glad over det.

Han havde skriftet . . . betroet hende, at han havde været godt paa Vej til at faa sig en Forelskelse paa Halsen. Det kom saadan halvt i Spøg og halvt i Alvor. Han lo, og hun lo, og saa var Trykket borte med det samme.

„Der er ingen Ting saa farlig som en Ferie paa Landet,“ sagde han. „Og værst maa det da være, naar det er sidste Gang, man rører Vingerne, inden Præsten stækker dem. Jeg har været forelsket hver evige Sommerferie hele mit Liv igjennem. Jeg véd Pokker ikke, hvordan det gik . . . om det var Varme eller Jasminer eller bare Lediggang. Men der var aldrig nogen Redning. — Har De ogsaa saadanne Sommerfugle-Erindringer?“

Aa ja, saamænd. Det havde hun i Grunden nok.

„Husker De saa, naar man mødtes igjen i Byen? De Gjensynsfornemmelser morede mig al Tid kostelig . . . i hvert Fald i de senere Aar. Tidligere voldte de mig maaske nok

saa megen Smerte. Men Fornemmelsen var i sin Grund komisk. Forgrundsfiguren traadte ud af Maleriet og præsenterede sig alene. Man fik en uhyggelig Klarhed over, hvor meget Staffagen gjaldt. Det viste sig at være „Landskab med Figurer“ . . . ikke mere. Og saa sled man i det som et Bæst for at banke sig op til Sommerbegejstringen.“

Han fortalte hende et Par af sine Forelskelser og morede sig selv kostelig over dem. Han lo saa kjønt. Hun kunde ikke huske, hun nogen Sinde havde hørt saa frisk og smuk en Latter.

De blev enige om, at de var rigtige Døgnigte begge to. Sande Droner sagde han, der strængt taget burde slaas ihjel og bare kunde reddes for Samfundet ved et fornuftigt Ægteskab.

„Hvordan tror De, det vilde gaaet, om vi to var blevne gifte?“ spurgte han leende. „Jeg for min Person tilstaar ærlig, at jeg ikke gider arbejde mer end lige til. Naturen har givet mig et udpræget Hang til at være Millionær. Naa — og De hader Husholdning — — — hyss! jeg skal ikke røbe Deres Hemmelighed for et Menneske. For Resten

havde jeg nok opdaget den selv, for den Bøf i Lørdags . . .“

Hun lo og truede ad ham med Fingeren.

„Nu skal jeg tie bomstille, Frue. Men sikken et Hus det havde blevet.“

Nej — det kunde aldrig gaaet. Det var viselig indrettet, som det var. Hans Forlovede var saadan en mageløs huslig og dygtig Pige . . . rigtig en af dem, der kan skabe et Hjem for en Mand. Og hendes Mand —

Hun talte gjerne til ham om sin Mand. Der var Dage, hvor deres Passiar næsten udelukkende drejede sig om de to fraværende, de ikke maatte glemme. De blev enige om, at det kunde blive rigtig fornøjeligt at ses inde i Byen. Saa snart han kom derind, vilde han gaa ud i Villaen og præsentere sig og bringe en Hilsen fra Fruen. Avgusta skulde svare for, han vilde faa en god Modtagelse . . . i det hele var hun sikker paa, at han og hendes Mand vilde komme udmærket ud af det sammen. Og naar Fuldmægtigen først havde holdt Bryllup, saa skulde den regelmæssige Omgang begynde. Den Dag, de havde lært hinanden at kjende, vilde de hvert Aar fejre ved et lille Gilde.

Men naar hun havde fortalt en hel Mængde om sin Mand og sit Hjem, kunde det ske, at han pludselig blev utaalmodig og afbrød hende med en halv ironisk Bemærkning. Og naar han havde prist sin Kjæreste i høje Toner, kunde hun pludselig møde op med et spydigt Spørgsmaal, om den unge Dame da var en ren Engel fra Himlen.

Lidt Misstemning kom der al Tid ved saadan en Lejlighed, og den kunde ogsaa komme af en stik modsat Grund. De kunde pludselig faa en Fornemmelse af, at de havde rost de fraværende paa en protegerende Maade, som om de trængte til at roses eller tages i Forsvar. Saa skulde de se at faa lavet det om igjen, men de var i Reglen for usikre til, at de kunde magte Situationen. Og Timer efter saadan en Historie kunde der ligge noget i Luften mellem dem, der hæmmede deres Passiar og drev dem til at søge bort fra hinanden.

Men de kom al Tid over det, og i Virkeligheden bragte hver Misstemning af den Natur dem nærmere til hinanden. —

De var fortvivlede, naar der kom fremmede ... gjorde i det hele alt, hvad de kunde,

for at hindre den mindste Afbrydelse i deres daglige Samliv. Naar Hanne kom ned i Grotten og meldte, at der var rullet en Vogn fuld af Gjæster ind i Gaarden, og at Fruen bad dem endelig komme op og hjælpe til med Konversationen . . . saa trak de det ud saa længe som muligt. Og saa gik den ene, og den anden blev siddende — — og den, der havde ofret sig, kom én og to og tre Gange ned i Grotten og bad den anden følge med.

Det blev til en hel lille Passiar hver Gang . . . en stjaalen Passiar med al den Ynde og alt det Skjælmeri, der hviler over et lykkeligt Minut, hvor Øjet har Glans og Øret Klang, fordi man véd, det er forbi med det samme.

Naar galt skulde være, vilde de hellere ud end have fremmede hjemme. Især hun. Aldrig søgte hendes Blik ham med saa dyb en Glans, som naar det fløj gjennem en Sal fuld af fremmede, ligegyldige, uvedkommende selskabsklædte Mennesker. Hun kunde staa og konversere en Kreds af Damer og Herrer . . . ødsle med Latter og Smil til højre og venstre, mens hun lyttede i Feber til hans Stemme inde fra et Sideværelse.

Hun pyntede sig for ham . . . naar man bad hende spille, spillede hun for ham, og for ham alene. Naar hun rejste sig fra Instrumentet, søgte hendes Blik hans — og fandt det al Tid. Og der var ingen af dem, der anede, hvad der laa i det Blik, de vexlede.

Naar de kom hjem fra saadan et Selskab, skiltes de gjerne med et hurtigt God Nat. Det var, som om de var bange for at tale sammen . . . komme til at sige mere, end de vilde og maatte. I det hele var de ingen Sinde hinanden saa nær som midt i stort Selskab, naar de ikke sagde andet, end hvad enhver maatte høre. Det følte de ogsaa begge to. Dagen efter var de gjerne lidt forlegne, og det kneb for dem at finde den gamle utvungne Tone.

Avgusta skrev oftere til sin Mand end før, og hun skrev varmere. Hendes egne Ord bedøvede det i hende, hun ikke turde høre paa og ikke kunde faa til at tie, men hun turde ikke læse, hvad hun selv havde skrevet. Hun skrev og skrev med en Taage for Øjnene, lukkede Brevet, inden det var tørt, og fik det i en Fart i Posttasken.

Men Franck blev mere glad for hvert

Brev, der kom. Han forærede Doktoren med de gule Tænder sex Flasker fortrinlig Chateau-Vin, som al Tid havde vakt hans Venners Beundring. Og en skjøn Dag skrev han til Augusta, at han nok kunde faa Permission, og spurgte hende, om hun vilde have ham en otte Dages Tid der over.

Nej, hun vilde ikke. Hendes Svar kom pr. omgaaende, og da Franck læste det, slog han sig for Panden og kaldte sig et Fæ, en Idiot, der var buset paa for tidlig. Han viste Brevet til Doktoren, og Doktoren sagde Hum! og drak en Flaske af Chateau-Vinen til Middag.

Den Historie tvang Augusta til at tænke mere over Tingene, end hun havde Lyst til. De første Dage derefter gik hun ikke ned i Grotten og var besynderlig fremmed og kold mod Holm, naar de mødtes. Han forstod hende ikke, men respekterede hendes Opførsel i ét og alt. Han lagde Mærke til, at hun blev bleg og mager paa et Par Dage . . . han generede hende ikke med nogen Indiskretion, men viste hende saa mange smaa Opmærksomheder, han kunde finde Lejlighed til.

Og saa strøg hun det af sig og slog det hen som noget, det ikke kunde nytte at spe-

kulere over. Nu var det jo snart forbi, og det Par Dage, der var tilbage, skulde ingen Tvivl og Uro ødelægge for hende. —

Hver Aften gik de ad Stien gennem Rugen, og tit sad de længe paa Stenten ved Skovgærdet. Paa de Ture talte de ikke meget sammen. Fandt de en ny Skjønhed ved Egnen, et mærkeligt Skjær over Himlen, en ejendommelig Taagedans paa Engene — saa pegede den ene af dem derhen, og den anden forstod det strax. En enkelt halvfuldført Bemærkning, en Antydning, et Smil, et Blik var nok. De følte, at de tænkte sammen, og var bange for at bryde den lønlige Forstaaelse ved Ord.

Naar Husets Folk var gaaede hver til sit ved Sengetid, kunde det falde hende ind at kaste et Sjavl om sig og løbe ned i Grotten . . . helst naar Himlen var skydækt, saa hun var vis paa, han ikke kunde se hende fra sit Vindue. At han ikke sov, vidste hun.

Der var skummelt der nede, men hun var ikke mørkeræd. Hun svøbte sig tæt ind i sit Sjavl og lagde Hovedet tilbage mod Bænkeryggen. Hendes Øjne udvidede sig i Mørket og søgte mod Bladehanget der oppe. Hun kunde ikke se andet end Lindegrenen, der

hang som en halvt udvisket Skygge under Løvtaget. Men hun kunde høre Nattevinden liste sig varlig mellem Bladene.

Hun tænkte paa ingen Ting . . . bandt sine Tanker eller jog dem bort. Hun havde det bare saa ubeskrivelig godt der nede. Og saa fór det somme Tider som et Lyn gjennem hendes Hoved, at Tiden led.

Og Tiden led, og Dagen nærmede sig, da de skulde skilles. Ingen af dem talte derom, men de vidste begge, at de tænkte paa det og ikke paa andet. De kunde mærke det paa Klangens i deres Stemmer.

For Resten talte de kun lidt, mindre og mindre. Til sidst kunde de sidde Timevis tavse i Grotten. Hun syede, som gjaldt det Livet, og hans Blik hang ved hendes Fingre.

Saa kunde hun pludselig se op med et Smil og et Ord. Men Klangens i hendes Stemme var saa usikker, og hendes Smil saa sært, at det fór igjennem ham, og han blot kunde smile og nikke til Svar.

*

*

*

Nu kunde det umuligt holde længer.

Saa tungt og tæt havde Skyerne drevet

de sidste Dage, saa lavt havde de hængt, at det saa' ud, som svøbte de sig om Træernes Toppe. I Dag havde det jo nok lettet en Del, men der stod et diset Moln over det hele, og siden Middag havde det tordnet i det fjærne.

„Den kommer!“ sagde Proprietæren, der stod paa Gaardtrappen med Hænderne i Buxelommerne og snusede op i Luften. „Allenfals en Tordenskylle.“

Forvalteren nikkede. Men Tante sukkede dybt og gik til Sengs med samt sin Angst. Hendes syge Ben var saa godt som noget Barometer, og hun vidste ogsaa, at det kom.

„De faar s'gu Regn til Rejsen i Morgen, Fuldmægtig. Men hvad Fanden bryder en Brudgom sig om en vaad Trøje? — Det er s'gu ærgerligt, at jeg skal væk i Dag — for dømt kjedeligt! Og nu ligger Mutter i Sengen! Men De tager mig det jo ikke ilde op — hvad? — Den lukkede, Niels, den lukkede. Men rap Dig. Om en halv Time kjører vi.“

Niels rappede sig, og præcis paa Slaget rullede Proprietæren i den lukkede til Landbrugsmøde.

Forvalteren gik til sit, og Fuldmægtigen spaserede ud paa Verandaen med sin Cigar.

I Dag havde han næppe talt et Ord med Avgusta. Ganske mod Sædvane havde hun haft travlt i Huset, og han havde siddet i Grotten og ventet og ventet. Men hun kom ikke . . . havde ikke engang Tid til at gaa Aftentur.

Han vidste slet ikke, hvor hun var henne. Maaske holdt hun Tanten med Selskab . . . maaske sad hun i sin Stue og skrev.

Han var febrilsk og kunde ikke finde Ro, men gik op og ned og op og ned. Han følte sig bøjet under en Tvivlraadighed, en Holdningsløshed, der ellers var ham fremmed, men som han i Dag ikke evnede at ryste af sig.

Arbejdet paa Gaarden var hørt op. Folkene stod i Klynger og røg deres Piber, mens de diskuterede Udsigterne til Regn. Ellers var alt stille. Han hørte ikke andet end deres Latter og saa de lange, dybe Tordendrøn ovre fra Vest.

Ude paa Engen stod Kreaturerne med Hovedet lavt og Halen mod det kommende Vejr. Bladene hang dødt og slapt i den lumre Luft. De afsvedne Marker raabte til Himlen om Forbarmelse.

Med et Suk tændte han sig en frisk Cigar og hentede sin Overfrakke ude i Entréen.

Langsomt gik han tilbage gennem Stuerne og ned ad Verandatrappen . . . blev saa staaende paa det sidste Trin, lænede sig til Balustraden og saa' ud i Haven.

Det blev mørkere og mørkere. En Gang imellem glimtede et Lyn. Det saa' ud, som om Skyerne væltede sig ud af hverandre . . . tunge, sortblaa Skyer med bløde, lyse Rande. Saa begyndte det at blæse. Det kom med korte, pludselige Kast herfra og derfra, Vejrhanen peb ynkelig om sit Hængsel, og Hægebirkens smækre Grene smed sig i Forvirring om Stammen.

Skulde hun mon . . . ?

Han kastede Cigaren og gik rask ned ad Grusgangen. Der faldt tunge Draaber paa hans Haand . . . han saa' flygtig i Vejret og gik til.

Med ét for der et rasende Brus over alle Havens Træer. De rystede og svajede og nejede sig hid og did og vidste ikke levende Raad i deres Vaande. Der var ikke en Kvist, den bævede jo som et Espeløv, og Smæld i Smæld slog Draaberne mod de blanke Blade.

Det sidste Stykke tog han i Løb, løftede Lindegrenen i Vejret og stod i Grotten. Og

han blev staaende ved Indgangen, ude af Stand til at sige et Ord, støttede sig med den ene Haand til Bænken og løftede Grenen med den anden.

Saa sælsom en Glans havde han aldrig sét i hendes Øjne. Og hun tog dem ikke til sig . . . hendes Blik sænkede sig rolig i hans. Det var ham, som lyste det gennem Mørket.

„De bliver jo vaad,“ sagde hun og smilte.

Men hendes Smil var blegt og sygt, som vilde det bekræfte Feberen i hendes Øje.

Han sagde noget om, at hun burde gaa op.

„Aa ja. Der skal ellers noget til, inden det slaar gennem Taget. Men det er jo bedst at gaa, før det bryder løs for Alvor.“

„Avgusta . . .“

Hun saa' paa ham, og saa tav han, satte sig paa Bænken ved hendes Side og svøbte varlig sin Overfrakke om hende. Hun smilte til Tak. Tavse sad de sammen og stirrede ud i Mørket.

Og Mørket sank over dem, saa de kunde føle det, og veg saa igjen i hovedkulds Rædsel for de flammende Lyn. I et Nu var det lyst som ved solklar Dag. Hængebirkens vaade, skjælvende Grene . . . Roserne, der slap deres

duftende Blade ét for ét eller flokkevis, som de tunge Draaber slog dem til Jorden . . . Hjørnet af Hovedbygningen, der grinede spøgelseagtig hvidt — det stod alt sammen for dem i et Billede saa skarpt, at det skar dem i Øjnene.

Og i samme Nu var det mørkt igjen, saa mørkt, at de ikke kunde se en Haand for sig . . . bare høre de evindelig buldrende Tordenbrag. Saa var det lange, rullende Drøn, der gav sig Tid til at ryste Jorden under dem — og saa var det korte, skrattende Skrald, der tabte sig i en fjærn, besynderlig Raslen.

Og saa blev det stille et Minut, og de hørte ikke andet end Regnen, der styrtede mod den tørstige Jord. Draaberne sprang og hoppede og pjaskede og sprøjtede . . . knækkede hvert Straaa, hvert Blad, der ikke bøjede sig, samlede sig i rislende Bække og sprang som rivende Strømme i Grøft og Aa.

Og hvert Lyn, der glimtede i Natten, spejlede sig i tusende blinkende Vande.

Men inde i Grotten sad de lunt og tørt, de to. Deres Hænder havde fundet hinanden, hun lukkede sine Øjne og lænede sig tungt og trygt til ham, som var det den naturligste

Ting af Verden. Han følte, hvor hun aandede tungt og dybt, og hvert Lynglimt viste ham hendes blege Ansigt. Han var bleg som hun, og nu og da fór en heftig Skjælven over alle hans Lemmer.

Saa stod hele Himlen i ét sitrende Lys-skjær . . . hun slog Øjnene op, og han tog hendes Hoved mellem sine Hænder og kysede hende atter og atter.

Men hun rev sig løs og gjemte Ansigtet i Hænderne. Hendes Bryst steg og sank, og hun bøjede Hovedet dybere og dybere, til det laa paa Bordpladens Kant.

„Lindegrenen!“

Det var kun et Suk, et dæmpet Udbrud, men det lød i hans Øre som et Skrig. Han bøjede sig over hende . . . vilde tale, trøste, bede. Men inden han fik sagt et Ord, løftede hun sit Hoved, vendte sig imod ham med et lykkeligt Smil og rakte ham begge sine Hænder.

„Jeg elsker Dig.“ —

Vejret stilnede af. Regnen faldt mildt og stille, og saa hørte den op. Lynene blev sjældnere og svagere, og Tordenen rullede langt borte i det fjærne . . . et mægtigt, men

dæmpet Akkompagnement til Draabernes hastige Dryp fra Træerne. Og de dryppede og dryppede . . . en forunderlig, ustanselig, ensformig Lyd — en hviskende Tak for Vederkvægelser.

I Løvtaget over Grotten faldt Draaberne fra Kvist til Kvist, fra Blad til Blad, til de omsider naaede Lindegrenen. Saa slog de mod dens Blade . . . friske, lyse, brede Blade, der hang saa frit og flot paa deres Stilke, som om alt det Vrøvl slet ikke kom dem ved.

V.

Der sad en lille Fugl og sang i Linden.

Den strakte sig paa sine tynde smaa Ben, lettede Vingerne en Smule og kvidrede med Næbet lige op i Vejret, saa de fine Halsfjer dirrede. Og saa dukkede den sig igjen . . . krøb sammen, saa den lignede en lille rund Klump og trilrede en Række ganske sagte, bløde smaa Toner til sin egen Fornøjelse, før den igjen sang op i vilden Sky.

Avgusta saa paa den, foroverbøjet med Hovedet støttet i Hænderne. Gud véd, hvad det var for en Fugl? Hun havde aldrig sét den, aldrig hørt den før.

Den var saa kjøn. Hendes Blik hang ved dens mørkrøde Bryst og gulspættede Vinger. Og saa havde den da det nydeligste fine, lille graa Hoved, man kunde tænke sig.

Og saadanne Triller den slog. Især var

der én lang jublende Melodi, som kom igjen og kom igjen og endte med en besynderlig klar, svagt sitrende Tone. Den Melodi rummede al Skovens Fuglesang, syntes hun . . . og Vaaren og Livet og Lykken . . .

„Onkel . . . hyss! gaa sagte Onkel. — Se . . . se dér . . . kan Du se den Fugl, dér oppe i Linden? Hvad er det for én? — Nej, vær nu skikkelig, lille Onkel, og staa stille. Ellers jager Du den væk for mig.“

Proprietæren vred sig saa længe efter hendes Anvisning, til han havde fundet den. Saa gabede han og tørrede Panden med sit Lommetørklæde.

„Det er en Finke, min Pige. En ganske gemén Finke. Du har mindst et Par hundrede af den Slags hjemme ved Villaen.“

Hun rystede paa Hovedet og lo sagte fornøjet.

„Lille Onkel — “

„Du skal ikke le, Avgusta,“ sagde Proprietæren med Værdighed. „For det er min Sallighed en Finke.“

Men Avgusta lo igjen paa samme stille, fornøjede Maade. Det forekom hende saa uendelig komisk, at hun skulde have hørt den

Fugl hundrede Gange før. Og det hjemme . . . i Villaen! Men da Onkel blev en lille Smule fornærmet over den vantro Latter, tog hun sig i det, og snakkede ham god igjen og gjorde sig al optænkelig Umage for at paa-tage sig sit gamle, rolige, blaserede Væsen.

Det lykkedes hende ikke. Som det gik hende med Fuglen, gik det med hver en lille fornøjet Blomst, der lo imod hende i de Dage. Der stod en Duft af Elskov af alle Havens Roser . . . der var ikke en støvet Gærde-valmue, uden den jo raabte til hende Liden-skabens hedeste Ord, ikke en Tusendfryd i Græsset, uden den hviskede hende sin Kjær-lighedslykke i Øret — — ikke en Blaaklokke paa Marken, uden den ringede for hende med Bryllupsklokkers Klang.

Og som det gik med Blomsterne, gik det med de Mennesker, hun mødte paa sin Vej. Hun kunde sidde Timevis paa Stenten oppe ved Skovgærdet og snakke med Skovløberens snavsede Unger . . . le med dem, lege med, fortælle dem Historier og binde Kranse til dem, løbe hjem for at hitte brogede Silke-baand i sine Gjemmer og saa flette dem gjennem Børnenes uredte Haar.

Hun smilte og lo fra Morgen til Aften . . . til Onkel og Tante, til Forvalteren og Hanne og Niels. De allerubegribeligste Ting fik hende til at le . . . en Latter saa lykkelig og frisk, en Glæde saa jubilerende, som kun den hemmelige Bevidsthed om at elske og være elsket føder den. Og naar Lystigheden stoppede, var det kun, fordi hun sad i Grotten, fortabt i timelange Drømmerier. Og naar hun lo, og naar hun drømte, brød Rødmen pludselig uden mindste Anledning frem paa hendes Kind. Den tændtes i et Nu som et Festblus, flammede over hendes Ansigt og Hals og veg igjen, mens hendes Øjne straaledede i en fugtig Glans, der gjorde hende skjønnere end nogen Sinde.

Undertiden tog hun sig pludselig i det og satte sig til at tale Fornuft med Tante, ligesom i gamle Dage. Hvad maatte ellers de Mennesker tænke, naar de lige med ét saa hende gaa omkring som en ung Pige i sine første Elskovsdrømme?

Tante saa' lykkelig ud. Aldrig havde Augusta med saadan en Venlighed spurgt til hendes syge Ben . . . aldrig med saa mageløs en Deltagelse hørt paa hendes uendelige Syge-

historier. Til Tider kunde hun rigtignok slet ikke forstaa hende. For naar de havde haft et Par rigtig hyggelige Timer sammen, saa kunde hun pludselig blive urolig og aandsfraværende og sidde og smile hen for sig selv, til hun med ét brød af og fór af Sted. som Pokker var i Hælene paa hende.

Det var, naar Jubelen igjen brød op i hende. Saa maatte hun bort. Hun vidste, hun maatte vogte lidt paa sig selv, og hun vidste, der var Tider, hvor hun ikke kunde det. Naar Lykken tittede ud af Øjnene paa hende, læste hun i de andres rolige, forundrede Miner, at det, der saadan pludselig havde tændt hende i Glød, og som hun udtalte sin overstrømmende Begejstring for — det kunde de ikke se andet i, end hvad de saa' i det i Gaar. Hun vidste godt, at Tingene var de samme . . . det var bare hende, der havde faaet nye Øjne. Og hun lærte efterhaanden at dæmpe paa sin Glæde, naar hun var sammen med andre. For hun vilde ikke for alt i Verden røbe sin Hemmelighed. Ikke af Forsigtighedshensyn, men blot fordi den var hendes . . . hendes og hans og ingen andens i Verden.

Hun gik med sin hemmelige Kjærligheds-lykke som et sextenaars Pigebarn med sin svulmende Barm . . . lykkelig og stolt og undsélig tillige.

Hun tog gjerne med, naar Familien paa Gaarden skulde ud . . . helst paa de Steder, hvor han og hun havde været sammen. Saa kunde hun være straalende munter i det Selskab, hun slet ikke saa' og hørte, som slet ikke existerede for hende. Hans Billede saa' ned til hende fra alle Vægge . . . hun hørte hans Trin, hans Røst i alle Stuerne. Hun satte sig til at spille . . . det Stykke, hun havde spillet sidst, hun var her med ham. Og naar hun var færdig, saa' hun op, hendes Blik fløj tværs gennem Stuen, og hun syntes, hun saa' ham . . . dér henne, lænet til Dørstolpen, med Blikket lige imod hende.

Hjemme gik hun og ledte efter ham alle Vegne. Hver Aften spaserede hun over Marken til Stenten akkurat paa samme Tid, som de plejede i gamle Dage. Og saa blev hun staaende her og dér paa Stien, hvor de havde gjort Holdt, drømte sig tilbage til den Dag og mindedes et og andet, de havde talt om.

Naar hun sad nede i Grotten, lænede

hun Hovedet tilbage mod Bænkeryggen og gjenkaldte sig i Erindringen alt, hvad han havde sagt. Hans Ord var tit — især i den sidste Tid — gaaet saa sært forbi hendes Øre. Hun hørte dem, men forstod dem ikke, tænkte ikke over dem, fordi hans Stemme var Musik, og alene hans Selskab betagende Lykke. Men nu ledte hendes Hukommelse Ordene frem . . ét for ét. Og ikke en Stavelse, ikke en Betonning var gledet hende forbi. Det kom alt-sammen til hende nu . . . kom som noget nyt og vidunderligt og dog saa gammelt og kjendt og kjært.

Hun havde en Gang sagt ham, at det var besynderligt, saa mange Ord, han havde. Det var netop det . . . han havde et Ord for al Ting. Naar hun ikke kunde finde en Form for sin Tanke, var han bestandig kommen hende til Hjælp. Det var hende, som kunde han læse i hendes Sjæl . . . tyde hendes mindste Ønske, hendes mindste Tanke, hendes lønligste Længsel. Det gik med alt, som det gik, naar hun savnede et eller andet: han vidste, hvad det var, hentede det og rakte hende det, uden at hun behøvede at nævne det med en Stavelse. Saadan fandt han

ogsaa bestandig et Ord til hver hendes Tanke.

Hvor let var hun ikke ved hans Haand gledet ind i et helt nyt Liv. Hun kjendte ingen, der kunde tale som han . . . ingen, der havde saa blød og mild en Stemme, kunde fortælle, forklare saa godt. Hun forstod ham uden ringeste Anstrængelse . . . han tænkte med hende og for hende, rakte hende alt det nye, han bød, i Skaaler, saa vidunderlig klare og skjønne, at hendes Samvær med ham var som en bestandig Fest fra Dag til Dag.

Hun følte, at han talte mere og anderledes med hende end med nogen anden . . . at han gav hende, hvad han ejede. Og hun følte, at hun forstod ham bedre end nogen anden.

Og som hun saadan sad og vuggedes i sine Erindringer, kom Mindet om den sidste Aften over hende som Stormen over stille Vande. Den Aften, hun blev hans. Det fór over hende som et Brus . . . hele hendes Legeme rystede, bleg, med fast lukkede Øjne og skilte Læber sad hun stille og knugede Hænderne sammen i sit Skjød. Den kom tilbage til hende, — den hele lange Dag med

dens Smerte over Adskillelsen, der skulde komme, dens Uro og Angest og sære Anelser. Hun gjennemlevede det hele paa ny . . Uvejret, der rasede rundt om hende, hendes Flugt til Grotten . . hendes Lytten efter hans Skridt — om han dog ikke kom, om han dog aldrig kom! Og saa Feberen, der rasede i hendes Blod . . og al den Angest og Kvide og unævnelige Fryd, den stille Time i Grotten havde bragt hende.

Saa rejste hun sig, drog med begge Hænder varlig Lindegrenen ned til sig og kyssede lidenskabelig dens bløde Blade.

Hvor elskede hun den Lindegren — Symbolet paa hendes Lykke. Hun tænkte paa den og drømte om den . . kjælede for den og friede den for Støv, smilte til den og frydede sig over dens stolte Skjønhed. Og hun besluttede, at naar hun rejste, vilde hun tage den med sig. Den hørte hende til . . den skulde gjemmes. Og naar den blev vissen og tør, saa skulde hendes Minder og hendes Længsel skjænke den nye, friske, brede Blade. —

Til Franck skrev hun sjældent, . . . al Tid kort og fornøjet. Han skrev langt igjen,

og hun læste hans Breve. Men var hun bleven spurgt, vilde det været hende umuligt at gjøre Rede for deres Indhold. Det forbavsede hende undertiden selv, saa lidt hun tænkte paa sin Mand, sit Hjem, paa Afrejsen, der stod for Døren. Hun drømte blot sin Lykke om igjen og om igjen og ventede paa Brev fra Holm. „Du skal snart høre fra mig“, var hans sidste Ord den Aften. Og Morgenen efter havde de efter Aftale ikke set hinanden. De havde overhovedet ikke vexlet et Ord om Fremtiden. Nu ventede hun paa hans Brev . . . uden Angest og Utaalmodighed, saadan som man venter noget lyst og lykkeligt, man véd vil komme saa sikkert som Dagen i Morgen.

Hver Aften, naar alt var lukket og slukket paa Gaarden, gik hun gjerne ned i Grotten for at sidde der en Times Tid. Men en Dag hørte hun Stemmer der inde. Hun blev staaende og lyttede og kom snart under Vejr med, at det var Hanne og Niels. Saa gik hun lidt længere bort, men blev i Haven og holdt Vagt for de to. Hun satte sig under Hængebirken, svøbte sig ind i sit Sjavl og saa' smilende hen for sig.

Det gjentog sig, Aften efter Aften. Hun

blev i Haven, til Hanne listede sig op, og Niels klavrede ud over Gærdet for at gaa rundt om Gaarden til sit Kammer. Og naar hun sad paa Bænken under Hæengebirken, var hun lykkelig over at være deres Garde og bad sin Lindegren skygge over deres Elskov, som den havde skygget over hendes.

Om Dagen snakkede hun mer end før med Hanne og Niels, lo med dem, drillede dem og kom med smaa Hentydninger, der somme Tider forvirrede de skikkelige Bønderfolk lidt. De snakke sammen om den fine kjøbenhavnske Frue . . . hun var meget rar, det var da vist. Men Niels mente alligevel, det somme Tider rablede lidt for hende i øverste Etage.

*

*

*

Det ventede Brev kom, og Avgusta fløj med det ned i Grotten.

Bogstaverne dansede for hendes Øjne, og det varede noget, inden hun blev rolig nok til at læse. Saa læste hun . . . om en Kjærlighed og en Længsel, der var som hendes egen. Hendes Haand rystede . . . hun læste i Febervanvid de vanvittige Elskovsord. De

blev levende paa Papiret, de raabte imod hende — han elsker Dig, han elsker Dig! Hun hørte hans bløde, milde Stemme og skjælvede fra Isse til Fod under hans Kys.

Hun læste, hvordan han følte sig greben af Lidenskaben . . . den store hellige Lidenskab, de havde talt om. Hvor lykkelig han følte sig . . . hvor jublende glad og stolt han var, hvor taknemmelig mod Livet, der havde givet ham det bedste — det eneste, der var værd at eje. Saa spurgte han til Lindegrenen . . . var den frisk og grøn? værnede hun den som før?.. tænkte hun somme Tider paa den?

Til sidst fortalte han i faa og korte Ord, at han havde brudt med sin Kjæreste. Naturligvis. Han havde jo intet Valg. Det var selvfølgelig kommen svært brat over dem alle sammen, men det var der ikke noget at gjøre ved. Han kunde kun gaa én Vej —: ærlig og redelig fortælle hende, at han elskede en anden. Det havde han gjort, og han var glad derved . . . glad trods hendes Sorg og Smerte og Familievrvølet og det hele.

„ . . . Og saa tales vi ved, naar Du kommer til Byen. Taler om, hvad vi nu vil

gjøre . . hvordan vi vil indrette os for at faa saa meget ud af Livet, vi kan.“

Hun læste og læste om igjen, sad saa med Hænderne foldede om Brevet og saa' hen for sig. Det overraskede hende slet ikke, at han havde brudt sin Forlovelse — vakte i Grunden slet ingen Forestillinger hos hende. Uden at det nogen Sinde var faldet hende ind, havde hun al Tid været vis paa, at han maatte handle saadan og ikke anderledes. Hans Brev med al den Længsel, det aandede, med Beretningen om Bruddet og Haabet til Fremtiden — var for hende ikke andet end Bekræftelse paa hendes nye Lykke. Det var Visheden, hun holdt i sin Haand . . . Visheden om, at det hele ikke var en Drøm, men ren og skjær og vidunderlig Virkelighed.

Proprietæren kom luntende ned ad Gangen og satte sig paa Bænken lige overfor hende. Uden at sige noget lagde han sin fedtede Panamahat fra sig paa Bordet, gravede Hænderne ned i Buxelommerne og spyttede langt hen i Gruset.

„Avgusta . . . Tante bad mig — Hm! ptøj! jeg skulde sige Dig . . . naa, Du kom jo ogsaa til at holde af Holm, mens han var

her? En vakker ung Mand, ikke sandt? — Naa, ja . . ja vel, ptøj!! . . Fanden staa i det, Du . . jeg duer s'gu ikke til at være Diplomat. Jeg kan lige saa gjerne sige det strax — — han har hævet sin Forlovelse.“

Avgusta krammede Brevet sammen i sin Haand og fik det listet ned i Lommen.

„Jo . . jo, han har s'gu saa. Du kan selv læse det altsammen siden. Jeg fik Brev nu fra gamle Holm. — Dagen før Brylluppet, Du! Gjæsterne var bedt, og Maden bestilt, og Velsen og det hele. Tantes og min Brudegave var da ogsaa kommen, kan jeg tro. — Du kan tænke Dig for en Skandale. Og han har ellers hele sit Liv igjennem opført sig honnet . . . et rent Exemplar forsikrer jeg Dig, et rent Exemplar!“

Det kneb for hende at faa et Par Ord frem. Men Proprietæren lagde slet ikke Mærke til hende — blev bare ved at fortælle.

„Jeg har jo kjendt ham, fra før han ku' knappe sine Buxer. Han var ordentlig og flink i Skolen, en dygtig Student . . . aa, rigtig en flink Fyr, kan Du bande paa. Og saa gaar han hen og gjør saadan en Skandale. Hans Familie har naturligvis taget sig det meget

nær. Fa'eren vil nu slet ikke se ham — — slet ikke. Og Mo'eren har tigget og bedt, men han vil ikke høre Fornuft. Det gjør mig s'gu ondt for de gamle. En rigtig Stadskone er hun, Fruen . . . hans Mo'er.“

Avgusta tog sig sammen og snakkede rolig med ham om det, og han blev ved at fortælle.

„Ja . . . Gu' har jeg kjendt Kjæresten. Saa sød og kjøn en lille Pige, Du bare kan tænke Dig . . . en rigtig fin Pige. Og Penge var der da ogsaa. — Nej, det vilde jeg ha' forsvoret. — Og Dagen før Brylluppet . . . det er jo min Salighed lige saa godt som Ægteskabsbrud.“

Hun rystede paa Hovedet og gav ham Ret og glattede nervøs med Haanden paa sin Kjole. Der var kun én Tanke i hendes Hoved —: hvorfor skulde Onkel være Diplomat, naar han fortalte hende det? vidste . . . troede Tante noget?

„Ja . . . det er jo sørgeligt, Onkel. — Hvorfor bad Tante Dig fortælle mig det?“

Han rejste sig, satte Hatten paa Hovedet og lavede sig til at gaa.

„Jeg véd det s'gu'tte min Pige. Jeg ka'tte

huske, hvad det var, hun vrøvlede om. Du maa heller gaa selv op og snakke med hende. — Nej, dette her ta'r s'gu paa én. Hvem ka' forstaa sig paa Ungdommen nu om Stunder? Er det honnet at holde en Pige for Nar paa den Manér? Og Holm er honnet . . det véd Gud han er — — og det har han al Tid været. Jeg har jo kjendt ham, fra før han ku' knappe sine Buxer.“

Han stavrede sukkende af Sted, stadig smaasnakkende og rystende paa Hovedet. Avgusta blev siddende et Par Minutter, sammensunken, med Haanden knyttet og Blikket spændt. Hun drejede Hovedet og saa' sig om . . til den Side og til den, som ventede hun en Fare, et Overfald.

Saa rejste hun sig med et Sæt og gik op imod Huset, op ad Verandatrappen og lige ind i Havestuen, hvor Tante sad. Hun mødte rolig den gamle Dames forskende Blik, og der var ingen Ting at læse i hendes Ansigt.

„Gud forbarme sig vel, Tante! . . hvad er det dog, Onkel fortæller — —“

Og saa snakkede hun en stiv Klokke time igjennem om Historien og var saa forbavset og forarget og rystede saadan paa Hovedet,

at Tante var fuldkommen beroliget, da hun forlod hende.

Men Avgusta gik ned gennem Haven og satte sig paa ny i Grotten. Hun tog Brevet frem og læste Slutningen igjen . . . dér, hvor han fortalte om Bruddet. Ordene var de samme — faa og knappe og rolige. Men det var som stirrede den grueligste Alvor hende i Møde fra Papiret.

Hun slog Armene sammen om Brystet og lænede Hovedet tilbage mod Bænkeryggen, som hun plejede. I Dag var der ingen lille Fugl, der sang i Linden. Sollyset over Plænen stirrede saa sært, og Skyggerne laa besynderlig tungt og trist. Hun fandt ikke den vante Skjønhed ved Roserne og Hængebirkens gyngende Grene. Om det saa var Lindegrenen, hang den underlig slapt og mat ned under Løvtaget med døde Blade.

Hun tænkte paa Bruddet, der var skét . . . saa' for sig den fortvivlede unge Pige. Hun syntes, hun var hos hende i Grotten, hun kunde høre hende græde, stirrede lige ind i hendes bebrejdende Blik. Hun følte Familiens Vrede og Sorg . . . syntes, hun stod midt

mellem de forbitrede Mennesker . . . alle sammen saa' de paa hende og truede hende.

Og saa fløj hendes Tanker til Villaen derhjemme . . . til Franck, der gik og ventede paa hende og talte Dagene, til hun kom. Om en Uges Tid skulde hun se ham. Hun saa' ham allerede . . . følte hans Arm om sit Liv, hans Kys paa sin Mund. Og hun saa' ham en Dag rasende af Vrede og Smerte . . . hørte hans Forbandelser, følte hans Greb om sin Arm . . . hvordan han stødte hende bort og gik sin Vej og lod hende sidde ene. Hun saa' hele sin Omgangskreds trække sig tilbage fra hende . . . hun mødte dem én for én, alle de kjendte Ansigter. Damerne saa' ned i Jorden eller skraaede over paa den anden Side Gaden . . . og Mændene skyndte sig forbi med en kort, forlegen Hilsen eller stirrede paa hende eller hilste med et nysgjerrig forstaaende Smil.

Det var slet ikke Syndsbevidsthed, der var oppe i hende . . . end mindre Anger. Det var bare Angest — Angest og saa en knugende, tyngende Alvor, der lammede al Glæde. Angest for Francks Sorg og Vrede, for Ufred og Brud og Lidelse, for Sladder og Skandale.

Alt, hvad hun lukkede sine Øjne og prøvede paa at drømme sig sin Lykke til paa ny, hjalp ikke det ringeste. Fortryllelsen var borte. Hun læste hele Brevet om igjen, hviskede de hede, længselsfulde Ord Gang efter Gang hen for sig, — men de lod hende kold og forknyt.

Aa — om han nu var her, hendes Ven! Om han nu stod dér ved Indgangen til Grotten og løftede Lindegrenen og bøjede sig over hende og tog hende i Favn. Hun vidste, hun vilde vaagne til Liv igjen, blot hun saa' ham, blot hun hørte ham tale. Hvor var det dumt at skilles, naar man elsker . . . hvor var det Synd! Hvis han nu pludselig kom . . . stod hos hende lige med ét og sagde hende, hvad hun skulde gjøre, trøstede hende, fortalte hende, at han elskede hende endnu.

Men han var der ikke. Maaske sad han ene som hun, og tænkte som hun. Maaske kunde han ikke bære de Kaar, han havde valgt . . . maaske — maaske sad han nu hos den unge Pige, han havde forurettet, og bad om hendes Tilgivelse.

Hun følte en heftig Smerte, og hendes Øjne lynede. Gjorde han det, saa — —

Hun gik over Marken til Stenten, hun ledte efter ham alle vide Vegne, men hun fandt ham ikke. Fortryllelsen var borte. Da hun sent om Aftenen — rent mekanisk — gik gennem Haven, som hun plejede, og hørte Hanne og Niels i Grotten, fór det gennem hendes Hoved, at hun helst burde melde dem til Onkel. —

Saa rejste hun. Og hendes tunge, trykkede Stemning fulgte hende trolig fra Station til Station. Den talte til hende fra hvert nyt Ansigt, der kom ind i Kupéen, og den var nær ved at knuge hende til Jorden, naar hun var alene. Den stod hos hende, da hun lænede sig til Dampskibsrælingen og stirrede ud over Bæltet, hvor Aftenskyerne flammede op om Sprogøs skarpe Konturer. Hun frøs, og det hjalp ikke, hvor meget hun pakkede sig ind.

Da Toget rullede op for Perronen paa Københavns Banegaard, lukkede hun sine trætte Øjne til. Hun havde en Fornemmelse, som frøs hun til Is inden i. Saa rejste hun sig med en Kraftanstrængelse, lod Vinduet glide ned og lænede sig ud.

Dér stod Franck. Nu opdagede han hende

. . . nikkede og smilede og vinkede med Hatten. Hvor saa' han dog straalende glad ud. Hun nikkede og smilte og vinkede igjen. Saa hjalp han hende varlig ned ad Vogntrinene, kyssede hende og lagde hendes Arm i sin.

„Du er bleven mager,“ sagde han bekymret, da de sad i Droschen. „Riktig mager. De har nok fodret Dig daarlig der ovre?“

Hun smilte, lukkede Øjnene og lænede sig mod hans Skulder.

„Nej, de har været mageløse i alle Maader. Jeg er blot saa træt. Saa træt og nervøs. Bær lidt over med mig i Begyndelsen, saa kommer jeg mig nok.“

Franck bar over med hende . . . vidste slet ikke, hvor godt han skulde gjøre det for hende. Han var blot saa jublende glad over, at han havde faaet sin søde lille Hex igjen.

Men Avgusta blev mere og mere nervøs og sad Dagen igjennem i aandeløs Spænding, lyttende, ventende. Kom han nu ikke? Hvorfor i al Verden kom han dog ikke? Var han syg . . . havde han glemt hende? Kom han ikke snart, var der noget i hende, der vilde dø.

Hver Gang Havelaagen gik, og hver Gang

Klokken ringede i Entréen, fór hun i Vejret og sank saa atter sammen . . . træt og trist.

Og i de Dage tænkte hun en Gang imellem, at det var bedst, hvis han slet ikke kom.

VI.

Der var Selskab hos Francks.

Intet Steds var der rullet ned. Lyset faldt i brede Striber fra Vinduerne ud i Haven og lagde sig om Buskene, hvis Blade Oktoberkulden allerede havde gulnet. Græsset var grønt og friskt endnu, og de sildige Roser holdt tappert paa deres Pragt . . . bøjede blot henimod Aften lidt forknytt deres Hoved i bange Anelse om Nattefrosten, der kunde komme, hvad Øjeblik det skulde være, og ufejlbarlig vilde dræbe dem med det samme.

Vinløvet rankede sig rundt de røde Mure i sin vildeste Pragt. De saa' helt fantatisk ud, de takkede Blade, som de hang dér for det aabne Vindue og gyngede sagte i Trækvinden. Lyset inde fra Stuen skinnede gennem dem, og deres Skygger dansede som matrøde Farvepletter hen over Plænen. Nu og da raslede

Vinden en Smule i de nedfaldne Blade. Ellers var der tyst uden for.

Men inde i Villaen var der Liv og Larm til Overflod. Lysene varmede og viftede i Trækvinden. Gardinerne inde gyngede som Vinrankerne ude . . . nu og da skød Hængelampen en osende Ildtunge i Vejret. Men der var ingen, der lagde Mærke dertil. Gjæsterne var varme og røde i Hovederne af Vinen og Maden. Der blev lét og diskuteret i alle Kroge . . . én og anden Vesteknap havde listet sig op, . . . her var et Slips gledet til den ene Side . . . dér hang en Rose parat til ved første Bevægelse at dratte fra sin Ejerindes Skulder ned paa Gulvet.

Man tog hinanden i Knaphullet og raabte op . . . Paradoxrytterne drev deres Sport til det yderste, sindige, faamælende Mennesker lukkede sig op som Konvolvolus i Solen og gav ved deres uforbeholdne Udtalelser indirekte Værtindens Anretning den bedste Attest. De mest skrigende Modsætninger kom til Orde i Diskussionen. Men Ordene rullede fedt og glat, Øjnene smilte, og Mundene lo . . . Dissonanserne gled bort paa Latterbølgerne, der skummede efter en Vittighed, og de uenigste

Uenigheder gik rundt med hinanden under Armen og gjorde Grin med det hele.

Maverne var mætte. —

Fløjdørene til Verandaen var lukkede op for at skaffe mere frisk Luft. Holm gik der ud, varm som han var, uden Overtøj. Han havde drukket mer, end han plejede, og snakket op som den livligste af dem alle. Nu satte han sig i den mørkeste Krog, han kunde finde, og lagde Hatten fra sig paa Bænken, mens han røg sin Cigar og stirrede tanketom ud i Haven.

„Holm . . . Holm? — Men Gud forbarme sig, Menneske dog — sidder De her uden Frakke og forkøler Dem?“

Avgusta støttede sig med begge Hænder til Dørkarmen, løftede sig en Smule paa Taa-spidserne og bøjede sig forover hen imod ham. Hun havde talt højt, saa alle kunde høre det. Nu saa' hun sig hastig om, fæstede saa et sørgmodig spørgende Blik paa ham og rystede paa Hovedet. Han vilde rejse sig, men i det samme var hun henne hos ham, slog Armene om hans Hals og kyssede ham lidenskabelig.

„Kom nu ind i Stuen,“ hviskede hun.
„Du min egen — eneste Ven. Og vær nu sød og god . . . jeg kan ikke holde det ud,

naar Du er trist. I Morgen skal Franck til Spilleparti . . . saa kommer jeg jo. I Morgen . . i Morgen — kan det slet ikke gjøre dig en lille Smule glad?”

Hun kyssede ham paa ny og var væk i det samme. Han hørte hende le og snakke lige inden for Døren. Et Øjeblik sad han med Øjnene lukkede for at samle sine Tanker. Nu hørte han Francks Stemme der inde . . . han kaldte paa sin Kone — hør, hvor de nu snakkede i Munden paa hverandre! Og gjennem det hele klang Avgustas klare, muntre Latter. Nu stillede hun sig i den aabne Dør, med Ryggen ud imod Haven. Han kunde fra sin Krog se hendes Kjole, — og Skyggen af hendes Arm, der gestikulerede ivrig, medens hun talte med en anden Dame.

Hun gik igjen ind i Stuen, og Holm vendte Hovedet ud imod Haven. Hvor saa' de karnevalsagtige ud i det kunstige Lys, Buskene med deres gulrøde Blade. Det kom ham for, som smilte de blegt og sygt, som laa der gammel Kval og ulægelig Brøst bag hver én af de brogede Lapper. Saa var de ærligere, der allerede var faldne og laa

i Skyggen paa Jorden og krympede sig sammen i Døden.

Han rejste sig med et Suk, kastede Cigaren og drev indefter.

Da Gjæsterne begyndte at bryde op, lavede Fuldmægtigen sig ligeledes til at tage Afsked. Men Franck tog ham i Armen og trak ham lidt til Side.

„Ikke paa nogen Maade, Holm!“ hviskede han ivrig. „Ikke paa no—gen Maade. Nu kommer jo det bedste af det hele. Vent bare, til vi faar dem vel paa Porten, saa sætter vi tre os til Ro og snakker en Times Tid i al Magelighed.“

Holm sukkede, men han blev. Og da den sidste Gjæst var fulgt til Dørs, satte Franck Hatten paa . . . lidt bag i Nakken, og begav sig af Sted for i egen Person at hente en extra god Madeira, som slet ikke havde været paa Bordet.

Fuldmægtigen kastede sig i en Stol og stirrede træt hen for sig. Avgusta gav sig til at lukke Døre og Vinduer og rulle ned. En Gang imellem saa' hun over Skulderen hen til ham, trampede sagte med Foden i

Gulvet og prøvede paa, om hun ikke kunde „se ham op.“ Men han var langt borte.

„Du er saa tavs,“ sagde hun halv højt.
„Er Du vred paa mig?“

Han rystede paa Hovedet og saa' bedrøvet over imod hende. Hun lod den sidste Persienne rutsche ned og gik med lange Skridt paa Taaspidserne hen over Gulvet for at give ham et Kys. Men i det samme fór hun fra ham og gav sig noget at bestille ved Blomsterne.

„Nu skal De bare se, Holm!“ sagde Franck og skubbede Døren i efter sig med Skulderen. „Denne her er Fa'nen ta' mig af en anden Kaliber.“

Han stillede en støvet Flaske paa Bordet og satte sig forpustet med Hatten paa. Augusta tog den af ham og hængte den ud i Entréen.

„Tak min Pige . . . Tak. Og sæt Dig saa lidt til Ro hos os. Det kan ligefrem betale sig at gjøre Selskab for saadan en Eftersvirs Skyld.“

Hun frøs og gik igjen for at hente et Sjavl. Mens hun var borte, snakkede Franck lystig op. Sindig og betænksomt slog han Lakken af, priste Vinen og fortalte dens Hi-

storie. Saa rejste han sig, tog Flasken mellem Knæene og trak Proppen op med et Svup. Hans Haand rystede lidt, da han skjænkede op . . . han saa' det selv og lo muntert af det. Med en Kompliment til sin Gjæst løftede han Glasset mod Lyset og stak det ud.

Fuldmægtigen drak og blev ved at drikke. Han var meget bleg, men snakkede hidsig med og lo lydelig af Francks Vittigheder. Og Franck blev muntre for hvert Minut. Han fik travlt med at arrangere sig . . . flyttede en Stumtjener hen ved Siden af en magelig Lænestol, som han placerede tæt ved Chaiselonguen, anbragte Lys og en Kasse Cigarer paa Bordet og lod sig saa med et lydeligt Ah! falde i Lænestolen. Holm maatte hen paa Chaiselonguen, enten han vilde eller ej, og blev tvungen til at tænde sig en Cigar. Han skulde ikke bryde sig om nogen Ting . . . Augusta kunde brillant taale Tobaksrøg . . . hun havde aldrig kunnet lide Herrer, som ikke røg.

Saa havde han glemt Vinen henne paa det store Bord og maatte hen og hente den.

„Nu bliver vi her, til Flasken er tom, Fuldmægtig,“ sagde han gemytlig. „Aa, hvad

. . . Klokken er kun lidt over tolv, og De tør vel nok gaa alene hjem — hva'?"

Avgusta kom ind med et Tørklæde om Skulder og Bryst. Hun satte sig med Armene foldede over Brystet og lænede Hovedet tilbage og saa' op i Lampelyset.

„Gift Dem Holm! gift Dem!“ sagde Franck og saa' fornøjet over paa sin Kone. „De skal ikke vente længer . . . det duer ikke at gaa for længe som Ungkarl. Og tro De mig — Livet er først værd at leve, naar man er falden i Ro. Den Glæde, man nyder i Ro, nyder man dobbelt.“

Han blev ved at snakke, og Holm smilte og hørte paa ham. En Gang imellem svarede han lidt skarpt eller afvisende. Avgusta lo somme Tider med, men sagde ikke ret meget, og hendes Latter var tvungen. Af og til sendte hun sin Ven et hurtigt Blik. Han var saa bleg . . . der kom undertiden saadant et sært Blink i hans Øje. Hun var ikke rigtig tryk ved ham i Aften.

Men Franck saa' ingen Ting og mærkede ingen Ting. Han var altfor glad og altfor omtaaget til at gjøre Iagttagelser. Hele hans gamle, brede Ro var falden over ham igjen.

De gamle Dages Ængstelse var blæst væk . . . nu havde han jo sin søde lille Hex, og dermed var alt i Orden. Hurtig og let havde han fundet sit gamle Væsen, indrettet sig med sine Spillepartier, sine hyggelige Hjemmeaftener, hvor han sad og døsede . . . sin Glæde over Livet, der var saa lyst og fornøjeligt og skulde blive ved at være det i mange — lange Aar endnu.

Han var den gamle igjen . . . blot med en Tilsætning af jublende Glæde over Avgusta. Og Glæden klang gennem hvert Ord, han sagde, hvad han saa for Resten talte om. Han følte sig som en overmaade lykkelig Mand, og der var i hele hans Væsen ligesom en agtelsesfuld Medlidenhed over for andre mindre heldig stillede. Ikke heller var han bange for at tale direkte om sin Lykke — mindst til Holm, der i en Fart var bleven hans kjæreste Omgangsfælle. Og saa kom han med smaa Vink og Hentydninger, der i og for sig ingen Ting betød, men fik deres fulde Forklaring ved Smil og Blik, han sendte Avgusta, og som pinte hende og Holm over al Maade.

„Hør Holm . . . nu vil jeg holde en Tale til Dem. Jeg bilder mig ind, jeg er i Deres

Gjæld. De siger nej? Ja, men jeg tror det nu. Jeg er vis paa, jeg skylder Dem en hel Del af Avgustas gode Humør . . . Ja, ja da Mand, saa skylder jeg Dem i alle Fald Tak, fordi De har været hende en god Kammerat derovre paa Gaarden, mens jeg gik her og morede mig. — Vil De være Dus med mig, Holm? Jeg har paa Fornemmelsen, at vi har kjendt hinanden i lange Tider, og jeg kan forbandet godt lide Dem.“

Holm saa' hurtig hen til ham, og Avgusta fór sammen.

„Jeg holder ærlig talt ikke af den Skik,“ sagde han og dæmpede sin Stemme for at synes rolig. „Og jeg har aldrig — det jeg husker — drukket Dus med noget Menneske. — De bliver vel ikke vred? Vi kan jo være lige gode Venner for det.“

„Vred?“ sagde Franck og klappede ham paa Armen. „Nej, mænd om jeg gjør. Hver Mand sin frie Vilje. Og skifter De nogen Sinde Mening i det Kapitel, saa véd De, jeg sidder her med Glasset i Haanden og venter paa Dem. De er al Tid velkommen . . . al Tid. — Men De vil vel nok drikke med mig?“

De klinkede og drak.

Franck rejste sig, gik hen til sin Kone og tog hende om Livet.

„Jeg havde ellers tænkt, vi skulde være Dus alle tre,“ sagde han og kyssede hende.

„Du er saa barnagtig i Aften, Franck,“ sagde hun og rykkede sig lidt paa Stolen.

„Naa, naa, min Pige! Du kan da nok kysse mig, fordi Holm ser paa det. Saadan en gammel Ven af Huset.“

Avgusta lukkede Øjnene og lod sig kysse. Men Fuldmægtigen knugede Glasset i sin Haand, saa det knækkede, og Vinen flød ud over Bordet. Det lille Uheld hjalp dem begge over det. Hun fór op for at kalde paa Pigen, og Holm tvang sig i Ro igjen. Men strax efter rejste han sig og tog Afsked.

De fulgte ham begge ud paa Trappen, blev staaende i den aabne Dør og raabte far vel ud i Natten. Da han var kommen ned til Havelaagen, vendte han sig og hilste. De stod endnu i Døren, og Lyset fra Entréen faldt ud over dem. Han syntes, han kunde læse en stum, sørgmodig Bøn i hendes Ansigt, som hun stod dér med Francks Arm om sin Skulder. Saa raabte han muntert God Nat og gik.

Da Franck sad inde i Sovekamret og trak sine Støvler af, sagde han:

„Véd Du hvad, Avgusta . . . eh . . . det er da Satans, saa det Skidt klemmer! . . . véd Du hvad — — jeg tror, Holm har en lille *faible* for Dig. — Ikke? . . . ja, jeg tror det nu alligevel. Jeg er ikke jaloux . . . det er ikke for det. Han er en Pokkers flink Fyr.“

Men Holm gik hjem, saa hurtig hans Ben kunde bære ham . . . gik, til han var helt udsæt og forpustet . . . gik, saa Tankerne ikke kunde følge ham. Da han havde naaet sin Bolig, tændte han Studerelampen, skruede den saa lavt ned, som muligt, og satte sig i sin amerikanske Gyngestol for at tænke . . . tænke de Tanker, han var rendt fra paa Vejen, og som var kommen hjem før han, havde sat sig til rette i hans Stue og bad ham bare begynde, naar det faldt ham belejligt . . . de gik ikke, før de var tænkte.

Og de var saare, saare tunge at tænke. Mismodig stirrede han hen for sig med Hænderne foldede under Hagen, gyngede op og ned i korte, urolige Sæt og laa saa stille igjen med Panden rynket i Pine og et bittert Drag om Munden.

Han sled dog trolig i det for at lægge det lyseste Skjær over Situationen. Ret besét havde han jo ikke det ringeste at beklage sig over. Tvært imod . . . han maatte tilstaa, det var gaaet over Forventning godt. Han gik ud og ind i hendes Hjem som ingen af Husets gamle Venner . . . hendes Mand var al Tid glad, naar han kom, og holdt aabenbart af ham. I Dag havde han bedt ham drikke Dus med sig. Og hende selv kunde han se, saa tit han vilde. De traf sammen baade her og dér, og var der Lejlighed dertil, saa vidste han, hun kom . . . gik stille op ad hans Trappe, ringede frygtsomt paa Klokken og kastede sig om hans Hals. saa snart han havde lukket Døren af efter hende.

Saa havde de en Time fuld af lønlig, stjaalen Elskovs Lykke. De „sad under Lindegrenen“, kaldte Avgusta det.

Og Lindegrenen havde ikke tabt sin Ynde, hverken for hende eller ham. Deres Længsel bar dem mod hinanden som Dag mod Nat i sildig December . . . deres Afskedskys var hedt og langt som Junisolens paa de grønne Skove. Og hver saadan Dag var ny for dem . . . ny ved Timen, de havde valgt, eller som

Tilfældet havde rakt dem . . . ny ved sit eget Indhold.

Det kunde hænde, Længselen bandt deres Tunge, saa hvert Ord fra god Dag til far vel blev kvalt i Kys . . . og det kunde hænde, de sad stille sammen og talte — rolig og lidenskabsløst, men blødt og mildt som to gamle, trofaste Venner. Det kunde hænde, hun var træt, naar hun kom . . . træt af det hurtige Løb, af Angesten og Spændingen, af Længselen. Saa lagde hun sig paa hans Sofa, og han gik op og ned ad Gulvet, stansede en Gang imellem for at bøje sig over hende og kysse hende og gik saa igjen — op og ned og op og ned uden at sige stort, bare lykkelig ved at vide hende hos sig.

Og det kunde hænde, han satte sig paa Gulvet ved hendes Fødder med Hovedet i hendes Skjød og Armene slyngede om hendes Knæ. Saa stirrede de begge to ind i den knitrende Kakkelovnsild, mens de talte med dæmpede Stemmer om Sommeren og dens Minder . . . om Stien over Marken og Stenten ved Skovgærdet, om Grotten og Lindegrenen.

Husker Du . . . ? husker Du ? . . .

Det var mest ham, der spurgte, og det

var ogsaa ham, der svarede. Der fødtes saadanne Dage Ord paa hans Læber, han aldrig havde anet, og hun lyttede og lyttede, drak dem ind med hele sin Sjæl. Hun sagde ham med Smil og Kys og afbrudte Sætninger, hvor vidunderlig hans Stemme klang i hendes Øre, hvor fuldt og rent ethvert hans Ord gav Gjenglyd i hendes Hjærte. Og han nikkede. Han følte selv, hvor alle Sluser i ham brød op . . . hvor den Erotik, der havde ulmet i ham, slog ud i skønne, lyse Flammer.

Saa tog hun ham om Hovedet og drog ham tæt ind til sig, skyggede over hans Bryn med sin Haand og stirrede ind i hans Øjne.

„Min . . . min . . . min alene — ikke?“
hviskede hun og kvalte hans Svar i et Kys.

Var det ikke Lykke?

Holm gyngede hidsig op og ned, og Rynkerne i hans Pande trak sig tættere og dybere.

Saa var der jo Manden.

Det var i Grunden en besynderlig Race, de Ægtemænd. Han var tilbøjelig til at tro, de alle tilhobe forliste deres Kjendskab til Kvinderne paa selve Bryllupsrejsen. Han tænkte slet ikke paa de dumme og skinsyge

. . . ikke heller paa dem, der lod fem være lige og forsømte deres Hustru. Nej . . . de jævnt gode, brave, forstandige Mænd, som vanskelig vilde lade sig bedrage af en Elskerinde — — hvor var de store Børn i deres Hustrus Haand!

Nu Franck her f. Ex. Han var aabenbart lykkelig over det, han fik. Der var saamænd ikke en Sky paa hans Himmel, ikke Skyggen af en Anelse i hans Sjæl. Hans Kone var bleven tung og trist i Sindet, følesløs og ligegyldig over for det hele — kold imod ham. Uden at fatte Grunden sendte han hende bort . . . hun vender glad og fornøjet tilbage, og han er lykkelig. Han spørger heller ikke her om Grunden, undersøger ikke, hvad han selv har gjort for at hidføre det gode Resultat, som han *sans façon* fører sig selv til Indtægt. Hun er glad som før — det er ham nok. Han nyder sin Ro og sin Lykke, og det vækker ingen Bekymring hos ham, at hendes Glæde spaserer lyslevende ved hendes Side i en anden Mands Skikkelse.

Der fór noget over Fuldmægtigens Ansigt, der lignede et Smil. Men det var kun et Minut, det komiske i Situationen kunde glatte

Rynkerne i hans Pande. Strax efter var han alvorlig igjen og saa' mere fortrædelig ud end nogen Sinde.

Og dog vidste han jo godt, det var latterligt at tage sig de Kjærtegn nær, hun maatte give Manden. Saadan maatte det jo være . . . hun havde sagt ham det, og han forstod det naturligvis og gav hende Ret. Det kunde slet ikke gaa paa anden Maade, naar de overhovedet skulde ses. Francks gode Lune var Betingelsen for deres Lykke . . . med sine Kys købte hun deres lønlige Elskovstimer.

Hun havde en Gang sagt ham, at hun ligesom holdt mere af sin Mand nu end før. Paa en helt anden Maade naturligvis, men alligevel mere. Hun tænkte mere paa hans daglige Velbefindende . . . syntes, hun ligesom bødede paa sit Bedrageri ved at pleje ham og passe ham og gjøre det saa godt for ham, som muligt.

„Jeg vilde ønske, Franck blev syg,“ sagde hun en Dag. „Saa kunde jeg passe ham som hans Søster. Ja . . . jeg tror slet ikke, jeg vilde gaa fra hans Seng, før han blev rask. — Kan Du forstaa det?“

Jo . . . det kunde han jo nok forstaa

. . . ærede paa en vis Maade det, der rørte sig i hende, naar hun talte saadan. Og dog —!

Hundrede Gange var det Spørgsmaal dukket op i ham, hvordan hun dog kunde gjøre det . . . hvorledes det overhovedet var muligt for hende at dele sig paa den Manér. Det Spørgsmaal var ofte fareet igjennem hans Hoved. Og stundom tog det Form som mild Forundring og stundom som smertelig Medlidenhed.

Og stundom var det ham plat umuligt at forstaa, hvorfor hun ikke heller valgte alt — alt andet end denne Dobbeltthed. Saa stak det ham som nagende Tvivl, om der nu ogsaa var noget ved hende . . . om hun, naar alt kom til alt, var en Mands Kjærlighed værd.

Aa, hvad . . . Kvinderne —! De have det nu alligevel paa en anden Maade. Man kunde ikke forlange den Ærlighed af dem som af en Mand. Ret besét var vel i Grunden alle Kvinder mer og mindre uhæderlige.

Men det hjalp ham ikke det mindste, han gav sig til at ræsonnere over Kvinden saadan i al Almindelighed. Dertil var han meget forelsket. Han levede jo endnu helt og holdent i den Elskovens Fortryllelse, hvor den

elskede er Undtagelsen og skal og maa være anderledes og bedre end de andre.

Og som han sad og tegnede hendes Billede med alle de lyse Farver, han havde paa sin Palet, fløj der uvilkaarlig et Smil over hans Ansigt . . . og denne Gang et Smil for Alvor. Var han i dette Øjeblik bedre end de Ægtemænd, han nys havde tænkt paa med spottende Medlidenhed? Hvor blev hans egen Levevisdom af, nu det gjaldt hans eget Forhold?

Nej . . . det maatte han hellere begive. Men Manden — Manden? Ja, Herre Gud . . . en Mand, der forstod sin Hustru saa lidt, der brød sig fejl om hendes Sjæl, blot han ejede hendes Legeme — — fortjente han bedre Skæbne? Og var hun ikke i sin gode Ret?

Der skød med ét en literær Erindring frem i hans Tanke. Han sprang op af Stolen og skruede Lampen i Vejret. Med hastige Skridt gik han over Gulvet, drog Forhænget fra Reolen og gav sig til at søge blandt Bøgerne.

Det varede længe, inden han fandt. Jo
Lindegrenen.

. . . her, allernederst, støvet og forglemt laa den — Boccaccios *Dekameron*.

Omhyggelig blæste han Støvet af Bladene, klappede et Par Gange Bogen sammen med et Klask og gik saa tilbage til sin Plads. Han rykkede Stolen hen til Skrivebordet, hvor Lampen stod, kastede sig i den, tændte en Cigar og bladede ivrig i Bogen.

Saa læste han Historien om Madonna *Filippa* fra Staden *Prato*, hvem hendes Mand, *Rinaldo*, en skøn Nat traf i Armene paa en smuk, ung Adelsmand fra Byen, hvem hun elskede højere end sit eget Liv. Og Rinaldo stod paa sin Ret. Han kjendte Byens strænge Lov, og den bød, at en Kvinde, der havde forsét sig saa grovt, skulde dø Døden paa Skafottet. Desaarsag anklagede han sin Hustru for den høje Ret. Men da Podestaen saa' hendes Skjønhed og Ynde, blev han bevæget og sagde hende, at hvis hun ikke selv tilstod sin Brøde, saa kunde han ikke dømme hende. Madonna *Filippa* var imidlertid ingenlunde til Sinds at fornægte sin Elskov. Hun var traadt ind i Retssalen med et stateligt Følge af Herrer og Damer, der forgjæves besvor hende at nægte. Men med en kjæk og munter Mine bøjede hun

sig for Dommeren og sagde: „Jeg tilstaar. Men Loven er dum og slet, og ingen Kvinde har nogen Sinde givet sit Samtykke til den.“ Saa vendte hun sig til sin Mand og spurgte ham, om hun ikke havde været ham til Vilje, saa ofte han havde begjæret det? Og det maatte Rinaldo sige jo til. „Nuvel!“ sagde Fru Filippa. „Saa spørger jeg Eder, Hr. Podesta, hvad jeg vel skulde gjøre med det, jeg fik til overs? Var det ikke bedre, jeg skjænkede det til en Adelsmand, der elsker mig højere end sit Liv, end at jeg lod det fordærves og gaa til Spilde?“ — Alle Indbyggerne i Prato var strømmet sammen for at overvære Forhandlingen, og da de hørte det kostelige Svar, brast de i Latter og raabte alle som med én Røst, at Damen havde Ret og talte vel. Og før de drog bort, forandrede de paa Podestans Raad den grusomme Lov. —

Han morede sig over Fortællingen, som han havde gjort mangan god Gang før. Han læste Brudstykker af den højt . . lo højt dertil. Men hans Stemme lød underlig i hans egne Øren, og hans Latter klang helt unaturlig, syntes han.

Og lige med ét sprang han op fra Stolen

og kastede Bogen hen ad Bordet, saa Lysemanchetterne paa Stagerne klirrede.

Det hjalp ikke det ringeste, han kaldte alt det frivole i sin Natur til Hjælp. Han var ikke frivol, og han blev det aldrig. Og det nyttede ikke det fjærneste, hvad han snakkede for sig selv . . . der var kun én eneste Maade, hvorpaa Knuden kunde løses, én eneste Vej at gaa for en honnet Mand — og det var den, at han tog Avgusta ved Haanden og gik til hendes Mand og sagde til ham: her er vi -- vi elsker hinanden — gjør med os, hvad Du vil.

De sprang frem af Krogene, alle de Tanker, der havde siddet taalmodig og ventet paa ham. De gled sammen til én eneste alvorlig Skikkelse, der stod ret op og ned foran ham og nikkede til ham og rakte Haanden imod ham og hilste ham, fordi han endelig som en Mand havde taget den Kamp op, han jo aldrig kunde haabe at slippe for.

Han stak Hænderne i Lommen og vandrede op og ned ad Gulvet, blev staaende foran Skrivebordet og stirrede paa Lampen . . . blev staaende foran Vinduet og saa' op

imod den stjerneklare Oktoberhimmel og gik saa atter frem og tilbage.

Han havde ikke turdet sige det til hende . . . havde været bange for, at Alvoren skulde skræmme hende fra ham. Og han følte i dette Øjeblik, at det, han var bange for, virkelig kunde ske . . . at hun maaske flyede for Opgjør og Scener og Skandale og valgte Resignationen, naar det kom til Stykket.

Det vidste han, mange Kvinder vilde gjøre, og han kjendte hende i Grunden saa lidt. Deres Elskov var jo endnu den Dag i Dag den samme Drømmerus, som da de sad under Lindegrenen i Grotten. Nu maatte han selv vække hende . . . dreje hendes Hoved med varlig Haand og tvinge hende til at se ind i det Medusa-Ansigt, Samfundet vendte mod en Elskov som hendes.

Saa spurgte han sig selv, om hans Kjærlighed var saadan, at hun kunde lide paa den. Og han var ærlig nok til at svare, at det vidste han ikke . . . det kunde ikke han, ikke noget Menneske vide. Men ogsaa den Risiko maatte hun løbe. Der var slet ingen anden Vej at gaa . . . hun maatte vælge. Han kunde ikke gjøre andet end tvinge hende til

at vælge ærlig . . . eller bare vælge: ærlig eller uærlig, som hun selv vilde. Det maatte jo blive hendes Sag. Bare vælge.

Andet kunde han ikke gjøre. Ja . . . d. v. s. han kunde naturligvis gaa af hendes Vej. Men det havde han ikke mindste Ret til. Han havde ingen som helst Anledning til at tvivle paa hendes Kjærlighed. Han havde ikke Lov til fejt at forlade hende, før hun selv havde sagt ham, at han maatte gaa.

Og atter og atter kom det Spørgsmaal op i ham, om nu Lindegrenen vilde dufte lige favr og fin til deres Dages Ende. I den Tanke laa mere Smerte gjemt end i al den Pine, Bruddet kunde volde. Der søgte han sit eget Ansvar og fandt det i et Maal, der gjorde ham angst. For det vidste han, at om de to havde Ret til at handle, som de gjorde — det kunde Tiden og kun Tiden vise. Dyrt var den Lykke kjøbt, der blev betalt med et andet Menneskes Smerte, — den maatte ikke glimte og slukkes som et Stjærneskud i Natten — — den maatte varme og lyse som en Arneflamme, hvis ikke hele Handelen skulde stemples som Bedrageri.

Og atter faldt han i Tvivl, og atter sagde han til sig selv, at Tvivlen kom for sént. Der var kun én Vej at gaa . . . én eneste. Ad den maatte han lede hende, koste hvad koste vilde.

Saa lagde han sig paa Knæ ved Sofaen, gjemte Ansigtet op i den og drømte sig i hendes Favn. Og Lindegrenen skyggede over hans Drømme. Den hvælvende sig paa ny over ham, Grotten der ude i Herregaardshaven, hvor hans Lykke var født. Blade- mylret tækkede over ham som i gamle Dage . . . og hver en Kvist og hvert et Blad fortalte ham, at han og hun havde Elskovens Ret — den helligste af alle.

Han saa' det altsammen for sig . . . Granen og Tjørnen og de muntre Bøge og den skønne, stolte Lind. Og Granen saa' ham saa tør og vissen ud — det syntes ham en Leg at bryde den.

Saa svor han sig selv en dyr Ed . . . at han skulde vogte sin Elskov ren og skjær, som den fødtes den Aften, hun blev hans. Det skulde ikke blive hans Skyld, om Løgn og Bedrag tørrede Livssaften i Lindegrenens friske, brede Blade.

VII.

Der lagde sig efterhaanden Sagn om Holm og Augusta.

Paa øde, halvbebyggede Veje mellem Villakvarteret og Vesterbro blev Sagnene født. Der knejsede femetages Kaserner med tomme Vinduer og kolde Skorstene og Skjærver og Murbrokker om deres Fod. Der laa udgravede Byggegrunde med sivende Vand i Bunden, Bjælkebunker og Bræddedynger, raat tilhuggede Kvadersten og glatte Fortovsfliser. Stumper af gamle Haver med krumgrenede, bladløse Æbletræer og raadne Plankeværksrester flød lige ud i opkjørte Veje. Hist og her var der allerede lagt Fliser . . . andre Steder havde man smidt løse Brædder som en vippende, pjaskende Bro over Uføret . . . og atter andre Steder maatte man ballancere langs Randen af Moradset, skure sig op ad Murstensbunker og

støtte sig til Planker og Lægter for at slippe nogenlunde tørskoet over.

Men her og dér havde Arbejderne traadt en Sti mellem Sten og Tømmer og Buske. Og der var mere end ét Sted, hvor man kunde finde en Siddeplads . . . lidt fra Vejen i Ly af Ødet og Ensomheden og Mørket.

For mørkt var der, naar Skumringen faldt paa. Der stod jo nok ranke Lygtepæle, men de fleste var uden Lygte. De Par Stykker, der var i Orden, fandt man det ikke Ulejligheden værd at tænde . . . og var der en enkelt, man havde husket, saa blinkede den bare fortvivlet ud i den mørke, taagede Novemberaften.

Baade den ene og den anden havde sét de to spasere dér — Arm i Arm. De var gaaet hurtig forbi . . . ovre paa den anden Side, hvor der slet ingen Lygter var. Hun var tilsløret og indhyllet, og han havde trykket Hatten dybt ned i Øjnene. De havde endogsaa slaaet Paraply op.

Det hele havde kun været et flygtigt Glimt. Deres Skikkelser dukkede for et Nu frem af Taagen . . . skraaede hastig over en Vej, drejede om et Hjørne og forsvandt. Men

det var dem. Der var ingen Fejltagelse mulig. Og var der nogen Tvivl, saa blev den løst, da de første to, som havde haft det mærkelige Syn, betroede sig til hinanden.

Hver Gang Augusta troede at se nogen, hun kjendte, blev hun heftig forskrækket og trykkede sig tæt ind til ham. Men var de først forbi, glemte hun i en Fart Forskrækkelsen og lo paa sin stille, fornøjede Maade. Det skulde de vide . . . det skulde de bare have mindste Anelse om!

Og saa gik hun videre — sikker paa sit Inkognito.

Undertiden gik de ind i Villahaverne og satte sig et Øjeblik i et Lysthus under de afbladene Træer. De saa' op til Husets oplyste Vinduer, hviskede sammen om, hvem der kunde bo der, og vexlede Kys i Mørket der inde, mens Vinden raslede i de visne Blade om deres Fødder, og de lyttede efter Skridt ude paa Vejen.

Saa fulgtes de ad til tæt ved Villaen og skiltes med et Haandtryk eller med et hastigt Kys, naar der ingen var i Nærheden.

Jo . . . det var dem. De blev sét og huskede og lagt paa Sladderens Dissektionsbord.

Man bestirrede dem, naar de sad sammen i den oplyste Theaterloge, de tre — Franck, Avgusta og Holm. Man puffede til hinanden og gjorde sine Bemærkninger om Manden, der gav sig hen i Nydelsen af Skuespillet . . . om de andre to, der uafladelig snakkede og lo. Man passede paa dem, naar de var sammen ude, lyttede efter de Ord, de vexlede, maalte Blikkene, de sendte hinanden.

Der var ogsaa en Pige, der ikke længer tjente i Villaen . . . hun skiftede til November. Men hun havde en Dag hørt noget, der ikke kunde være andet end et Kys. Og der var ikke andre i Stuen end Fuldmægtigen og saa Fruen . . . Herren var jo slet ikke hjemme den Dag.

Man talte saa smaat om at holde sig lidt tilbage fra Familien. Og til en Begyndelse kom man saa meget som muligt i Villaen . . . gjorde Visit paa de mærkeligste Tider af Dagen . . . sad og hang over Fru Franck hver Formiddag, naar hendes Mand var paa Kontoret.

Sagen var den, at de slet ikke mere kunde undvære hinanden de to. Det var dem ikke længer nok, at de saas i Villaen . . . ikke længer

nok, at hun kom og besøgte ham i hans Lejlighed, saa tit det paa nogen Maade lod sig gjøre. Hun satte ham Stævne baade her og dér . . . de gik sammen ved højlys Dag ned ad Routen, og de mødtes ved Aftentid paa ensomme Veje. Var der en Dag, hvor de ikke havde haft en halv Times Tid for sig selv, tog hun sig det meget nær og kunde surmule som et uartigt Barn.

„Igjen en dum — dum spildt Dag!“ sagde hun saa og klyngede sig op til ham og fortalte ham, at hun hver eneste Aften, hun sad og kjedede sig hjemme, maatte have noget nyt at mindes . . . hver eneste Nat noget nyt at drømme om.

„Giv mig et Ord!“ bad hun med Armen om hans Hals . . . „et, der kan vare til i Morgen. Nej, nej, . . . ikke længere! For saa kunde Du være fæl nok til at snyde mig i Morgen.“

Hun satte al Forsigtighed til Side — kunde slet ikke forstaa, hvorfor de ikke kunde gjøre det og det og det. I og for sig var der da ikke noget i det, og Sladderen brød hun sig ikke om. Han holdt i Begyndelsen lidt igjen, men gav snart efter.

„Du maa huske paa, jeg trænger mere til Dig nu end nogen Sinde,“ sagde hun. „Nu, da jeg har lovet Dig . . . nu da jeg har min Kamp at bestaa derhjemme, maa jeg sé Dig, saa tit det bare kan ske. Hører Du? Ellers holder jeg det ikke ud.“

Alt det, hun faldt paa for at liste sig hjemme fra. Hun løj for Franck med straalende Øjne og smilende Mund, og han troede hende . . . troede hende naturligvis. Men han fandt jo nok, hun var bleven lidt nervøs og urolig.

I det hele var det op og ned med hans Humør. Han var bange for, at den gamle Tingenes Tilstand skulde komme igjen, og derfor bar han over med hendes Sygdomme og Tavshed og Tilbageholdenhed. Men han havde ikke den Taalmodighed som før. Undertiden blev han kjed af det og bruste op, og saadan led hun ham i Grunden bedst. Hun gjorde, hvad hun kunde, for at faa sig selv hidsig og gav ham Svar paa Tiltale. Krigstilstanden lettede hende Situationen, og naar de havde haft saadan en Dag fuld af smaa Skjærmydsler og pinlig Tavshed, følte hun sig

forurettet og krænket og soled sig dygtig i den Fornemmelse.

Naar det kom over hende, kunde det falde hende ind at tale med Holm derom. Men det holdt hun snart op med. For han rev hende ud af den Løgn, viste hende, hvor god en Mand hun havde, og søgte at gjøre hende indlysende, at hendes Brøde mod ham voxede, for hver Dag der gik hen, inden hun fortalte ham Sagernes Stilling.

Saa græd hun og gav ham Ret og bad ham kun unde hende en Smule Tid. Hun følte, hvor sandt det var, hvor ussel hun selv var . . . hun skulde nok, hun skulde nok, naar han blot vilde have en Smule Taalmodighed med hende.

Naar hun saa kom hjem igjen, var hun usædvanlig venlig mod sin Mand, talte livlig og fornøjelig med ham og gik af sig selv hen og kyssede ham. Men naar han lagde sin Arm om hendes Liv og vilde trække hende ned paa sit Skjød eller svinge hende rundt paa Gulvet, saa drog hun sig fra ham igjen . . . somme Tider med en Spøg, somme Tider med et forvirret og somme Tider med et ulykkeligt Ansigt.

Han kunde ikke finde ud af hende, og det hjalp ikke, at han hentede sig et Hum! hos den diplomatiske Doktor. —

„Du er forfærdelig stræng imod mig,“ sagde hun en Dag, hun sad oppe hos Holm i Halvmørke og stirrede ind i Kakkelovnsilden.

Han strøg hende over Haaret og lagde sin Arm fast om hendes Liv, men sagde ingen Ting.

„Det var ingen Sag, om vi kunde løbe bort — nu med det samme. Det vilde være mig let. Blot Du vilde have mig paa den Manér.“

„Det har vi ikke Raad til,“ svarede han sørgmodig.

Og lidt efter føjede han til:

„Saa mente jeg ogsaa, vi var enige om, at Du skyldte Din Mand en Forklaring.“

Hun overhørte den sidste Bemærkning. En Stund sad hun tavs og stirrede hen for sig . . . saa lagde hun Hovedet tilbage mod Væggen og foldede Hænderne i Skjødets.

„Nej,“ sagde hun langsomt, — „det har vi ikke Raad til. — Hvordan var det nu . . . hvad var det dog, Du sagde en Dag, vi gik

over Marken . . . ? naa, jo nu husker jeg det . . . Linden er et Træ for Konger.“

Han rejste sig og gik i stærk Bevægelse op og ned ad Gulvet. Saa lagde han sig paa Knæ ved Siden af hende og gjemte sit Ansigt i hendes Skjød.

„Aa, Du . . lille go'e, Du . . lille go'e, Du! Ja, jeg er stræng ved Dig. Det havde været bedre for Dig, om Du aldrig havde sét mig. — Aa . . . kunde jeg gjøre det godt for Dig ved at gaa af Din Vej — — jeg skulde gjøre det saa stille og lydløst . . . forsvinde fra Dig med det samme. Men det vilde ikke hjælpe Dig — vel?“

„Det véd Du jo godt!“ svarede hun lidt utaalmodig. „Men somme Tider er jeg nær ved at fortvivle.“

Saa talte han til hende . . . milde, bløde Ord, som han vidste, de gik hende til Hjærtet. Han vilde vente, saa længe det skulde være, men for sin egen Skyld skulde hun gjøre Ende paa det. Han vilde vente . . . ja, om saa hun og Franck blev enige om at holde det gaaende for Verdens Øjne bestandig, saa vilde han finde sig i det og være glad til —

blot han vidste, at hun var hans og hans alene og ikke levede i en Løgn.

„Nu er jeg gladest, naar Du er rigtig alvorlig,“ sagde han og tog hendes Hænder i sine og kyssede dem. „Det maa jo staas igjennem, og jeg vil sidst af alt, Du skal gjøre Springet med lukkede Øjne. Du véd ogsaa selv, hvor tit jeg har mindet Dig om Din Fa'er og Din Mo'er og hele Familien lige til dem der ovre paa Gaarden. De vil alle sammen skrige i Kor og græde over Dig og pine Dig . . . der vil ikke være én af dem alle, der bliver Din Ven. Se blot Sagen i Øjnene, som den er. Jeg véd, hvad jeg taler om. Det var endda kun en Forlovelse, jeg brød — men det var ikke muntert.“

Hun kom til at tænke paa den Dag, Onkel var kommen ned til hende i Grotten og havde talt med hende om hans „Skandale“. Og hun fortalte ham, at det først den Dag var gaaet op for hende, hvad det var, hun havde gjort.

Han nikkede og smilte sørgmodig som før, mens han holdt hendes Hænder fast i sine.

„I Kvinder kommer aldrig til Bevidsthed,
Lindegrenen.

tror jeg. Der er saamænd flere Kvinder, der forfører Mænd, end omvendt. Men I gjør det i Søvn . . . og naar I saa vaagner, staar vi med hele Byrden af Ansaret.“

„Men Du skal nu ogsaa se paa den anden Side af Medaillen,“ sagde han lidt efter. „Tænk paa, hvor ganske anderledes ærlig og ren Du staar, naar Du gaar til Din Mand og taler med ham. Sæt nu, han en skøn Dag opdager det hele? Og det maa han jo gjøre, saa uforsigtige vi er. Det kan umulig blive ved at gaa, som det gaar, i Længden.“

„Du kjender ikke Franck,“ svarede hun og fór sammen. „Jeg véd ikke, hvad han kunde gjøre, naar jeg fortalte ham det. Det kan gjerne være, han ganske stille gik hen og skød sig en Kugle for Panden. — Og Du . . . jeg vilde da i alle Fald — — jeg mener, jeg kunde ikke sige ham, at der allerede længe havde været noget imellem os. Jeg maatte fortælle, at det var skét nu . . . lige med det samme.“

„Det kan Du jo gjøre, som Du vil,“ sagde han lidt kort.

„Og naar det saa skete,“ vedblev hun mismodig, . . . „saa kunde vi jo dog ikke

strax gifte os. Men det vilde være mig umuligt at gaa tre lange Aar og vente . . . det vil jeg sige Dig. Det kunde jeg ikke. Vi blev jo helt gamle — vi kunde dø . . . det var da forfærdeligt at give tre Aar bort af vort Liv paa den Maade. Jeg maatte komme til Dig lige med det samme og blive hos Dig. Og saa kunde vi jo aldrig gifte os, siger Du.“

„Du maa komme til mig, som Du vil, og naar Du vil.“

Han rejste sig og gik hen til Vinduet, stod en Stund og saa' ned paa Lygterne paa Gaden. Avgusta krøb sammen i Sofakrogen, kuert og tyngtet af den Alvor, der var kommen op imellem dem. Om han dog havde ladet det gaa som før! om de dog kunde leve de Dage der ude paa Gaarden om igjen! De var i Grunden de allerbedste — de sidste otte Dage før han rejste.

„Der er ogsaa en anden Ting, Du skal huske paa,“ sagde han uden at vende sig om imod hende. „Kjærlighed er sjælden evig, som I Kvinder tror . . . det har Du jo selv erfaret. Vil man bevare den elskede, maa man kæmpe bestandig . . . vinde hende eller ham hver Dag. Og var der noget, der kunde

slukke min Kjærlighed, saa var det, naar jeg saa' Dig leve fort med os to Mænd. Det er Du for god til . . . og det er ogsaa Franck og jeg for gode til. Vort Forhold er ikke nogen letsindig Elskovshandel. Det kan bringe os Lykke — og det kan bringe os Ulykke. Men det er det bedste, det dyreste, vi ejer . . . det maa løfte os og adle os og ikke trække os i Skarnet.“

„Du er stræng,“ sagde hun stille. „Forfærdelig stræng. Men jeg har jo intet Valg. Du siger jo, Du forlader mig, hvis jeg ikke holder mit Løfte.“

„Det gjør jeg,“ sagde han mildt og satte sig igjen hen hos hende . . . „Det gjør jeg. Først for Din Skyld, og saa for min egen. Saa har jeg ikke længer Dig . . . men jeg har haft Dig, og alle vore Minder vil følge mig mit Liv igjennem. — Naa, saa gjør jeg det ogsaa for Francks Skyld. Han er en brav Mand og kalder mig sin Ven, og jeg vil ikke i Længden kunne udholde Tanken om at bedrage ham.“

„Hvad vilde Du da gjort, om Du havde kjendt ham som nu, inden det skete?“

„Saa var det ikke skét,“ svarede Holm

alvorlig. — „Men nu vil jeg ikke plage Dig mere i Aften. Lov mig blot det — at hvis Du ikke kan holde Dit Løfte, eller hvis Du kommer til at holde af Din Mand igjen -- — — hyss! hyss! min lille Ven . . . der er ingen Ting, der er umuligt. Men naar Du bliver hans . . . saa sig mig det strax. Vil Du love mig det? Nej, ræk mig Din Mund . . . kys mig paa det.“

Hun slog Armene om hans Hals og kysede ham lidenskabelig. Men saa huskede hun paa det Løfte, hun en Gang havde givet Franck og kom til at ryste over hele Kroppen.

„Hvad er det? er Du syg . . . Du lille, go'e Du?“

Nej, nej! det var ingen Ting . . . nu var det forbi. Og saa døde hun sin Erindring i Kys paa Kys.

„Det er saa forfærdeligt, naar jeg skal gaa,“ sagde hun, da han hjalp hende Kaaben paa. „Somme Tider har jeg slet ikke Lyst til at gaa herhen, blot fordi jeg véd, jeg skal af Sted igjen . . . lige fra Din bløde, varme Favn ud i den kolde Luft. — Sig saa til mig, at Du elsker mig.“

Hver Gang de var ene, talte de om Nød-

vendigheden af et Opgjør. Hun gav ham bestandig Ret. Men hendes Angest voxede, for hver Dag der gik. Og hun tog det heller ikke al Tid lige rolig.

„Jeg holder ikke al den knugende, tunge Alvor ud,“ sagde hun en Dag. „Vi havde det saa lyst og lykkelig. Jeg kommer til at græde, naar jeg tænker paa de Dage. Hvorfor kunde det ikke blive ved saadan? Hvorfor talte Du ikke strax saadan til mig? Saa havde jeg vidst det.“

„Det burde jeg ogsaa have gjort,“ svarede han. „Jeg burde aldrig sat mine Ben i Din Mands Hus.“

Og han kom sjældnere og sjældnere i Villaen. Det gjorde ikke Avgustas Humør bedre og heller ikke Francks. Han savnede ham og sagde det tit og mange Gange. Han begyndte at gaa mere ud end før . . . mest alene. Men til andre Tider gad han ikke røre sig, sad saa i sin Stol og læste og røg Tobak og saa' en Gang imellem hen til hende med et Blik, hvori der baade var Vrede og Utaalmodighed og Sorg og Fortvivlelse.

Kjedsommeligheden bredte sig over deres Hjem, og han klagede somme Tider lydelig

over det. Hun hørte i Reglen tavs paa ham. Naar der kom fremmede, blev de begge glade, som over en Befrielse, underholdt dem med forceret Munterhed og helmede ikke, før de fik dem til at blive til The. Saa gik den Aften. Og saa gik man i Seng og laa hver for sig i vaagne, tunge Tanker.

Franck tog ikke mere synderlig blidt paa hende. Han klagede over hendes Hysteri og Nervøsitet og sure Miner og forløb sig et Par Gange i fremmedes Nærværelse. Somme Tider gav han sig til at tale om gamle Dage . . . sad saadan halvt for sig selv og remsede op, hvad de havde foretaget sig i Fjor og i Forfjor og for tre Aar siden paa denne Tid. Da havde han ikke troet, de skulde komme til at sidde saadan som nu . . . uden at vide, hvad de skulde sige til hinanden.

„Vi er ved at blive gamle, Franck,“ sagde hun for dog at sige noget.

Tit sad hun og stirrede bedrøvet paa ham, naar han ikke saa' det. Hun havde Medlidenhed med ham, naar hun saa', hvor han led, hvor nær det gik ham til Hjærte. Og saa vidste hun jo, hvordan hun øjeblikkelig

kunde gjøre det godt igjen. Det var næsten det værste.

Men naar saadan alt det gode over for ham var oppe i hende . . . naar hun følte sig ydmyg i Bevidstheden om sin Brøde, naar hendes Hjærte snøredes sammen, og hun fik Taarer i Øjnene ved Tanken om al den Godhed og Kjærlighed, han Aarene igjennem havde vist hende . . . naar alle de tusende fælles Minder og Oplevelser, der gradevis knytter Ægtefolk sammen, overvældede hende og gjorde hende allermest fortvivlet over den falske Stilling, hun var i — — saa kunde hun alligevel svare ham skarpere og tværere end nogen Sinde ellers.

Hun vidste ikke selv, hvordan det kom . . . det var, som forstod hun først sine egne Ord, naar hun hørte dem.

Og en Dag, da hun kom op til Holm, kastede hun sig i hans Sofa med Ansigtet gjemt i Hænderne.

„Jeg holder det ikke ud, Du! jeg holder det ikke ud! Aa . . . hvorfor kan vi ikke være glade og fornøjede alle tre? Han tager jo ingen Ting fra Dig . . . Du véd jo, hver Trævl

i mig er Din og Din alene. Jeg kan ikke holde det ud.“

„Saa er Din Kjærlighed ikke meget værd,“ svarede han haardt. „Hvor er I Kvinder dog forunderlige! Dér gaar nu tusende gifte Fruentimmer, som har en Elsker, for hvem det hele er en Leg og en Sanserus uden Tanke for noget andet . . . som aldrig vilde indlade sig i en Kjærlighedsforstaaelse med en ung Pige . . . som er himmelglade over det Ægteskab, der er dem et Værn og en sikker Garanti mod Risiko. Og her maa jeg tvinge Dig med Vold til at tage mig som en honnet og alvorlig Mand. — Saa er det bedre, vi skilles.“

„Saa vilde jeg dø,“ sagde hun stille.

Og saa kastede han sig paa Knæ ved Siden af hende og sagde „lille go'e, Du“ og „lille go'e, Du“ i en Uendelighed. Og tiggede hende om at holde ud . . . eller gjøre en Ende paa det strax — hellere i Dag end i Morgen.

Men da hun var gaaet, og han sad alene, var han træt og trist. Han kunde ikke udholde den længere, denne Kamp — Kampen mod hende. Ja . . . om han stod over for

Manden, over for Samfundet . . . over for hele Verden med hende i sin Arm — det skulde være ham let. Han skulde slide i det som simpel Daglejer, om det gjordes nødig, for at gjøre hendes Liv lyst og lykkeligt. Men denne Kamp mellem hende og ham — den var uudholdelig. Den sled ham i Stykker.

Og han spurgte sig selv, om det ikke var bedst at lade det gaa, som hun ønskede. Han var jo sagtens ikke bedre værd. Han lo højt og fandt sig selv latterlig og overspændt og sentimental . . . dum, dum over al Maade.

Men saa gjorde han sin Kjærlighed Afbigt i brændende Anger og bad den store Eros styrke ham og hjælpe ham . . . og hjælpe hende.

*

*

*

Franck laa paa Chaiselonguen og røg sin Cigar. Avgusta sad med Hænderne i Skjødets og saå ud af Vinduet.

Det sneede, saa Himmel og Jord stod i ét. Stormen jog Sneen sammen i Driver op ad Mure og Stakitter. Fra Vinduet kunde hun gjennem det bladløse Busket se ud paa Vejen. Nu og da stred en ulykkelig Fodgænger

sig op mod Vinden, holdt krampagtig paa Hat og Paraply, klamrede sig en Gang imellem forpustet til Stakittremmer og Allétræer og tog saa fat igjen. Saa fór en Tjenestepige forbi som en Raket den anden Vej. Haaret i pjuskende Uorden, Skjørterne smældende om Benene, Hænderne forvirret farende fra Sted til Sted for at holde paa det ene og det andet.

Avgusta saa' og saa' og saa' ingen Ting. De sidste Dage havde hun været besynderlig forvirret, og i Dag var det værre end nogen Sinde. Timevis kunde hun sidde sammen-sunken og stirre hen for sig . . . gav sig saa til at spille for pludselig at bryde af og sidde med døde Øjne og pille ved et Nodeblad.

„Kommer Holm i Dag?“

„Det tror jeg ikke,“ svarede hun uden at dreje Hovedet.

„Det er kjedeligt. Saadan en Dag trænger man til al den Opmuntring, man kan faa. Dig kan man jo snart ikke faa et Ord ud af. — Gud véd, hvad der stikker ham i den sidste Tid. Nu er det længe siden, han var her sidst.“

„Det var i Fredags.“

„Naa. — Ja, det er ikke for det. Her er s'gu ikke for morsomt.“

Stormen ruskede og rev i Vindueskrogene, og hvad den ellers kunde faa fat i, tudede i Skorstenen og dukkede Buskene, saa det knagede i deres Grene. Sneen, der piskede mod Ruderne og smeltede, naar den mødte Varmen indefra, gjorde det snart umuligt at se ud. Saa lagde Skumringen sig over Sneen, fyldte Krogene, slørede alle Omrids og sloges med Skjæret fra Kaminen. Rastløs hoppede Lyspletterne om paa Gibsloftet, forvildede sig en Gang imellem ned ad Væggene, hvor Billedernes blanke Glasskiver lokkede dem og dansede saa videre uden at ænse det voxende Mørke, der fulgte dem overalt og øjeblikkelig slettede deres Spor.

„Det er dog et forfærdeligt Vejr. De Stakler, der er paa Søen.“

„Ja—a. Men det er rart for dem, der er inde.“

Hun mærkede slet ikke Spotten i hans Svar . . . vidste ikke, hvad hun selv havde sagt. Hun havde blot i Øjeblikket trængt til at høre nogen tale.

Hun tænkte overhovedet slet ikke . . .

var saa træt af at tænke. Hun sank sammen under Trykket af en forfærdelig Angest, der var kommen op i hende de sidste Dage. Den fór over hende som et Brus, hvor hun saa gik og stod, og bragte hver Nerve i hende til at dirre. Den knugede hendes Sjæl sammen i navnløs Smerte . . . og saa forlod den hende igjen for en Stund, lod hende sidde og døse, sløv og følesløs og dum.

Om der dog vilde komme nogen . . . om hun dog kunde styrte sig i en ligegyldig Passiar med ligegyldige Mennesker . . . le og snakke op og glemme det hele for en Tid.

Eller om hun kunne slippe væk . . . hen til Holm. Men det var der jo ikke at tænke paa i det Vejr. Hun trængte saa forfærdelig til ham i Dag . . . bare sidde stille hos ham, — ganske stille med lukkede Øjne og høre ham sige „lille go'e, Du.“

Tale med ham nyttede ikke noget. Hun vidste i Forvejen, hvad han vilde sige. Men bare se ham. Hvis han nu pludselig stod i Døren, og hun hørte hans god Dag . . . aa, bare sidde og høre hans Stemme, mens han talte med Franck, og saa en Gang imellem møde et Blik fra hans milde, gode Øjne.

Eller hvis han stod der uden for Vinduet og hviskede hende et Ord . . . et Ord, hun kunde leve paa i Aften. — Aa, nej! det nyttede jo heller ikke noget. Hun vidste i Forvejen, hvad han vilde sige. — Men hvis han gik forbi . . . eller blot én, der lignede ham. Bare hun havde noget at binde sin Tanke til.

Men der skete slet ingen Ting. Stormen hylede og peb, Sneen piskede, og Ilden knitrede i Kaminen. — Mon Franck sov? Det var da en Evighed siden, han havde sagt noget.

„Skal vi ikke tænde Lys?“ spurgte hun frygtsomt.

„N'importe.“

Han rørte sig ikke af Pletten. Nu kom Angesten farende over hende igjen. Hun følte den som et forvirrende Sus igjennem sit Hoved, som en klam Sved over hele Kroppen, som et sviende Stik i Hjertet. Og hun knugede Hænderne sammen, saa hendes Fingre knagede, og rokkede frem og tilbage med Overkroppen og lukkede Øjnene og aabnede dem igjen. Og Angesten formede sig til et Skrig, som kun hun kunde høre, men som hun syntes klang over hele Huset, saa Murene rystede.

Hvis hun nu blev frugtsommelig?

Saa vilde det komme altsammen, som hendes Ven havde sagt . . . komme som et Stormvejr over hende, slaa hende ned og træde hende ubarmhjærtig under Fødder. Ingen Ting kunde hun sige . . . ikke Skyggen af en Undskyldning vilde hun eje. Og der var Redning endnu. Endnu i denne Aften kunde hun tale med sin Mand. Nu, de var sikre paa at være ene.

Hun vendte Hovedet og saa' over mod Chaiselonguen, hvor Franck laa, men kunde ingen Ting se for Mørket.

„Skal vi ikke tænde Lys?“ spurgte hun hen i Vejret og kom i det samme til at tænke paa, at det havde hun jo spurgt om for et Øjeblik siden.

„N'importe!“

Det kunde jo være, det gik bedre, end hun troede. Han var jo forberedt, skulde man synes. I et Par Maaneder havde de levet sammen som Omgangsfæller, som Kammerater. De havde vexlet høflige Hilsener og ligegyldige Ord og konventionelle Kys i fremmedes Nærværelse. Ikke et Kjærtegn . . . ikke en Tanke havde de vexlet.

Mekanisk rejste hun sig og gik over Gulvet hen mod Kaminen . . . stod saa en Stund med Armen over Ovnskjærmen og stirrede ind i Ilden. Saa lagde hun sig ned paa Gulvtæppet, støttede Hovedet i sin Haand og lukkede Øjnene, mens Straalevarmen gød sig over hendes Ansigt og Hals.

Der var Frelse endnu . . . der var Frelse endnu. Hun drømte sig tilbage til Grotten . . . til Lindegrenen. Hun gjenkaldte sig alle hans Ord om Lidenskaben — den store, hellige Lidenskab. Hun tænkte paa alt, hvad han havde sagt om, hvordan den løftede et Menneske ud over Dagen og Vejen . . . men hvordan man saa ogsaa maatte holde dens Fane højt og ren over Løgneren og Fejheden og alt det andet, der jog Faarene i Fold.

Der var Frelse endnu . . . der var Frelse endnu.

Hun rejste sig med et Sæt og gik hen imod Chaiselonguen . . . famlede efter Møblerne for at støtte sig lidt paa Vejen. Det sortnede for hendes Øjne . . . hun vidste hverken ud eller ind . . . hun syntes aldrig, hun skulde naa der hen.

Franck gjorde lidt trevent Plads for hende,

og hun satte sig med Hænderne foldede i Skjødets . . . uden at turde se paa ham, uden at turde tale. En Stund tav de begge. Saa sagde Franck lidt irriteret:

„Jeg har læst en Gang, at naar der raser et rigtig voldsomt Uvejr paa Steppen, saa render alle Dyrene i Flok . . . klumper sig fredelig sammen — Ulv og Lam, Leopard og Gazelle — — alle de, der til daglig Brug slaas og æder hverandre. — Tror Du, det er sandt?“

„Aa — Franck . . .“

Hun famlede efter hans Haand og fik den fat. Ikke en Tanke var der i hendes Hoved . . . blot en Susen og en Brusen, som skulde hun miste Forstanden. Og saa en hjærteknugende Angest . . . og en hjælpeløs Fortvivlelse og en broget Forvirring af Erindringer — og et fortærende Ønske om Fred og Søvn eller Død.

Og en Tanke, hun ikke havde turdet tænke, fór gennem hendes Hoved. Den havde sneget sig lønlig om i hendes Sjæl for pludselig og uventet at stikke sit Ansigt frem, saa hun fór sammen. Hun turde ikke se den ind i Øjnene, og hun kunde ikke tvinge den paa Flugt. Den vilde jo bringe hende Lise

og Forglemmelse . . . i alt Fald for en Stund. Den viste hende en Udvej til øjeblikkelig Frelse . . . til en Smule Fred — — aa, Fred, Fred, om det saa kun var en Dag for de jagende Tanker, for den gruelige Alvor, der tyngede hendes Liv!

Hun saa' sin Vens Ansigt som i et Syn. Hun saa' ham komme ned i Grotten, sætte sig paa Bænken og lægge sin Straahat fra sig, mens han sagde sit „... De undskylder Frue?“ Hun saa' ham sidde og docere over Blade-mylret deroppe i Løvtaget . . . hun saa' ham staa den Uvejrsaften i Indgangen til Grotten, løfte Lindegrenen i Vejret og se paa hende med sine sørgmodig spørgende Øjne. Hun saa' ham knæle ved Siden af Sofaen og lægge sin Arm varlig om hende og kysse hende mildt og blødt og sige „lille go'e, Du.“

Saa syntes hun, han gik. Hun saa' ham fjærne sig længer og længer bort. Hun vilde kalde, men Stemmen rustede fast i hendes Hals . . . hun vilde strække Armene ud efter ham, men de faldt slapt ned.

Langt, langt borte saa' hun ham nu . . . længere og længere drog Synet sig tilbage, til det forsvandt og lod hende sidde ene.

Saa bøjede hun sig ned over sin Mand, slog Armene om hans Hals og hviskede ham noget i Øret. Han greb hende haardt i Armen og stirrede et Øjeblik paa hende. Saa sprang han op og drog hende til sig med stormende Kys.

VIII.

Avgusta levede i sin dobbelte Løgn som en Fisk i Vandet, for hun havde ophørt at tænke. Glimtvis fór det gjennem hendes Hoved, at Fodfæstet var gledet bort under hende . . . at det kunde gaa værre nu end nogen Sinde, om hun ikke brød. Men hun jog strax de Tanker paa Flugt igjen. Hvad gavnede de? . . . hvad førte de til? Og uden at hun gjorde sig klart, hvordan det stod til med hende, eller hvad Enden vilde blive, klang Madonna Filippas Forsvarstale ubevidst gjennem hendes Sjæl.

Men da Foraaret kom, var hun frugt-sommelig.

Visheden faldt over hende som en forfærdelig, uoprettelig Ulykke, som en fældende Dom, hvorfra der ikke gaves nogen Appel. Hun blev syg. Syg til Døden, troede hun

— haabede hun. Men hun kom sig snart igjen . . . kom sig til en Kval, der var tusendfold bitrere, end hun havde drømt den i sin bitreste Drøm.

Endnu var Hemmeligheden hendes egen. Men hun kunde jo beregne Tiden . . . Maaneder, Uger, Dage, da den vilde blive hende fravristet. Og saa —?

Ja, saa var det forbi.

Forbi . . . forbi! Der groede ikke den Urt, der kunde læge hendes Saar . . . der var ikke den Tanke, der kunde trøste hende. Og der fandtes ikke den Løgn, der kunde redde hende.

Der var ikke længer to stærke Arme, der kunde holde hende fast omslynget og bære hende over Skammen og Skjændselen. Ikke to milde, trofaste Øjne, der kunde se paa hende fra Dag til Dag . . . ikke en blød, kjærlig Stemme, der kunde sige „lille go'e, Du — lille go'e, Du“ og fortælle hende, at de var to om Lidelsen, to om Lykken.

Og der var heller ikke et Hjem, et trygt, godt Hjem, der kunde takke hende, fordi hun havde skjærmet det og bevaret det. Eller jo

. . . det kunde hun maaske nok lyve sig til
— — den Tak kunde hun maaske vinde.

Men hun brød sig jo ikke derom . . .
hun brød sig jo ikke derom! For nu —
først nu — stod det for hende i skærende
Klarhed, hvad hun vilde, og hvad hun kunde.
Nu vidste hun, at hun sagtens havde kunnet
bære Brud og Skandale og det altsammen —
blot hun var bleven hans . . . blot hun var
hos ham, der ventede paa hende og troede
paa hende. Og nu var det for sént.

Forbi . . . forbi! Og hvert hans Ord jog
gjennem hendes Tanke og blev uhyggelig
levende for hende. Nu — først nu — for-
stod hun ham til Bunds. Og Følelsen af
den Agtelse for hende, der laa i hele hans
Færd, knugede hende til Jorden i Skam og
Smerte.

Værst var det med alt det Liv, der knop-
pedes og sprang ud rundt om hende. Hun
kunde ikke udholde al den Foraarsjubel. De
friske, lyse Farver skar hende i Øjnene . . .
den evindelige Fuglesang og Trimuleren sønder-
rev hendes Øren. Hun turde knap gaa rundt
om Plænen, endsige da ud i Frederiksberg

Have. Hver grøn Gren slog hende et smerteligt Saar.

Hun gik mellem de blomstrende Buske som en falden Brud under Myrtekransen . . . i hemmelig Angest for, at hendes Skam skulde komme for Dagen. Hun fornåm den Duft af Elskov, der bølgede over det unge, friske Løv, og blev hjærtesyg deraf.

Og under alt det troede hun som aldrig før paa Lidenskaben — den store, hellige Lidenskab, og dens evige Ret. Hun kjendte den jo . . . den havde bøjet sig over hende, og hun var flyet fra den. Men han havde den i Eje . . . den boede i hans Ord og i hans Kys som i den rene Majluft, i Blomsterduften og Fuglesangen og Farveskjæret. Hun var en falden, en udstødt, der sneg sig som en Tyv i Paradisets Have. For hende havde Lindegrenen ingen Skygge, ingen Skjønhed, ingen Duft. —

Da de første Dage var gaaede med den første Fortvivlelse og den første dumpe Smerte, kom der andre Dage med en Kval, der ikke var mindre, fordi den ikke talte saa højt. Dage, hvor hun gik som den dødsmerkede syge, der véd, hans Time er slaaet, og sér sig

om og samler al Skjønhed, al Lykke, alt Liv i ét eneste langt Blik til Farvel.

Hun spaserede med Franck i Haven, støttede sig tungt til hans Arm, smilte til ham, lo med ham . . . lyttede til hans Fortællinger, hans Haab til den Rose og den Busk, hans Planer og Overvejelser. En halv Time i Træk kunde hun staa og diskutere om en Blomst eller et Bed . . . eller sidde fornøjet paa en Bænk, indhyllet i sit Shavl og se paa sin Mand, mens han med højstegne Hænder beskar den vilde Vin.

Saa satte hun sig til at spille og spillede som aldrig før. Tonerne fik besynderlig Klang under hendes Hænder . . . hun spillede Chopins Lidenskab, Chopins Fortvivlelse, Chopins Kaadhed, som var det hendes egen. Eller hun syslede i sit Hus, talte med sin Pige . . . mere end nogen Sinde før, al Tid mild og venlig og taalmodig.

Hun var en nydeligere Værtinde end nogen Tid. Lidt mere stille, lidt mere tavs maaske . . . men hendes Smil var saa skjønt, hendes Latter saa melodisk, den Ynde, der bølgede om hele hendes Skikkelse, saa bedaarende. Aldrig havde hun klædt sig med større Smag.

For hver Dag, der gik, tænkte hun mere paa sin Pynt, koketterede med Baand og Parfumer og tusende Pikanterier . . . al Tid ny og frisk og smuk.

Hun vidste, hun havde kun disse Maaneder . . . Uger, Dage. Saa faldt Slaget. Men den korte Tid vilde hun leve og nyde, smykket, som de smykker Offerdyret til Fest.

Efterhaanden gled hun ind i den Stemning som i en mild, fortvarende Rus. Hun havde ikke mere Kræfter til at lide, syntes hun . . . blot en stille, mat Glæde over Livet, mens hun ventede paa Opløsningen. Og tit og mange Gange stod det for hende, som var det vist, hun maatte dø, inden Katastrofen kom. Det kunde ikke være Meningen, at hun skulde leve for at knuses under den Byrde, hun dog ikke kunde bære. Og Selvmordstanken, der havde mødt hende i de første kvalfulde Dage, meldte sig igjen som en Ven, der al Tid var ved Haanden. Men ikke endnu . . . ikke endnu. Det var jo al Tid tids nok.

Franck var saa forelsket som i de første Hvedebrødsdage. Men Holm var stille og tavs. Hun talte ikke til ham som før om sin Angst,

kom aldrig til ham og bad om et „Ord“ til at hente Styrke af. Hun var saa kjærlig og sød som nogen Sinde, men hun var falden saa besynderlig i Ro . . . gik rundt, stille og mild, med en sær, fugtig Glans i Øjet.

Saa var ogsaa Mandens Glæde og gode Humør ham en pinlig Gaade. Der var i det hele saa mange Ting, han ikke kunde forstaa. Men da hun ikke talte om noget, spurgte han ikke og jog øjeblikkelig hver fornærmende Mistanke paa Flugt. Han var blot forundret, og hans Forundring generede og pinte ham selv ikke saa lidt.

Hun saa' godt det Spørgsmaal, der stod skrevet i hans Ansigt.

„Du skal ikke bryde dig om nogen Ting,“ hviskede hun med Armene tæt om hans Hals. „Jeg har taget mit Parti . . . tro Du mig kun. Aa, vidste Du, hvor jeg har taget mit Parti! — Men saa længe . . . saa længe vil jeg gjerne gjøre det saa godt som muligt for Franck udadtil. Det gjør mig somme Tider saa forfærdelig ondt for ham, den Stakkel.“

Og naar han saa kyssede hendes Ansigt og Hænder lidenskabelig og svor hende til, at hun aldrig skulde komme til at angre sit

Valg og brød ud i en jublende Glæde over, at hun forstod, hvorfor han havde stillet saa strængt et Krav til hende, og var enig med ham — — saa strøg hun ham blødt over Pande og Kind og smilte.

„Du . . . stræng? Du har alle Dage været saa taalmodig, saa taalmodig. Aa . . . hvor har Du været god imod mig. Og hvor har jeg ikke pint Dig. Men nu kan Du tro, jeg forstaar Dig — — nu véd jeg, Du har Ret . . . jeg véd det, jeg véd det!“

Hun løj ikke. For det var hende klart indtil Forfærdelse, at hans — og kun hans Syn paa Sagen kunde bære deres Forhold. Og mens hun smilte til ham og kyssede ham . og tog ham i Favn, forblødte hun sig ganske stille af det Saar, ikke han, ikke nogen anede, hun bar paa.

Somme Tider forvirredes hendes Tanker komplet over for de to Mænd. De hørte sammen, syntes hun. Hun kunde ikke mere skille dem ad, ikke tænke sig den ene, uden den anden. Hun gik fra den enes Favn til den andens, delte sig mellem dem, tænkte blot paa at gjøre deres Liv saa lyst og lykkeligt, hun bare kunde, saa længe hun var hos dem.

„Hvis jeg skulde dø, saa synes jeg, Du og Holm skulde flytte sammen,“ sagde hun en Dag til Franck.

„Men Gud forbarme sig dog, Avgusta . . . hvor faar Du de Tanker fra?“

„Naa Herre Gud!“ svarede hun med et roligt Smil. „Den Vej skal vi jo alle sammen.“

Men Franck rystede paa Hovedet. Det kunde han rigtig slet ikke tænke sig . . . hun skulde leve lykkelig og glad hos ham i mange, lange Aar.

Undertiden faldt det hende ind at maale dem mod hinanden, de to, naar hun saa' dem sammen . . . sad og lyttede til deres Passiar. Og saa kunde hun med ét blive greben af en sindssyg Glæde og Stolthed over, at saadanne to Mænd elskede hende.

Det var naturligvis, fordi de ikke kjendte hende. Men de skulde heller ikke lære hende at kjende. For naar hun nu døde — og hun døde jo — saa vilde de to tale sammen om hende og sørge over hende. Hendes Død vilde nærme dem til hinanden . . . de, som kunde være saa meget for hinanden.

Og det vilde være hendes Værk. Saa havde hun ingen af dem bedraget . . . saa

havde hun været Lys og Lykke for dem begge og var nu Baandet, der bandt dem sammen.

Hun var i den sidste Tid falden paa at tale med Holm om hans Lejlighed, hans Hus-holdning og Forplejning og alt, hvad der saadan hørte til hans Velvære . . . talte forstandig og ømt med ham som en moderlig Veninde.

„Jeg vilde saa gjerne vide, at Du havde det godt, hvis jeg skulde gaa hen og dø,“ sagde hun en Dag.

Og saa gav hun sig til at le højt og tog ham over Hovedet med begge Hænder.

„Jeg kunde næsten ønske, jeg havde Dig godt gift, Du kjære, kjære Ven.“

„Hvis jeg nu døde —“ spurgte hun lidt efter — „kunde Du saa ikke tænke Dig, at Du kom til at holde af Din Kjæreste igjen?“

Han rystede paa Hovedet og bad hende lade være at snakke om det. Men det vilde hun ikke høre noget om og gav sig til at spørge ham ud om den unge Pige, tvang ham til at fortælle om hende selv og hendes Familie. Mødte han hende aldrig paa Gaden? . . . havde hun aldrig skrevet til ham?

„Du ser saa sygelig paa al Ting i Dag,“ sagde han.

Men hun lod sine Fingre glide igjennem hans Haar og rystede paa Hovedet.

„Kunde Du tænke Dig, at jeg døde?“

„Ja,“ svarede han alvorlig. „Det kunde jeg godt. Det vilde ikke være det værste, der kunde ske mig. Død og Lidenskab staar hinanden saa nær . . . ja, Døden staar da i Grund-
en ved Siden af alle store, menneskelige Følelser. I gamle Dage, da Menneskene var større og stærkere end nu og havde mere Blod i sig — — da stod Valget jo næsten al Tid mellem Lykke og Død. De Folk kjendte ikke alle de Mellemparver, vi pynter en forfejlet Tilværelse op med.“

Han havde lagt Hovedet i hendes Skjød og tav et Øjeblik. Hun stirrede hen for sig og nikkede eftertænksomt med Hovedet.

„Somme Tider har jeg ønsket Dig død,“ sagde han. „Naar jeg saa', hvor Du led og stred, saa tænkte jeg tit, det var bedre, om Du døde. Jeg vilde jo have min Lindebrud endda.“

Hun smilte og gjentog Gang efter Gang:
„Din Lindebrud . . . Din Lindebrud!“

Og det var hende klart, at de to hæderlige Mænd, der elskede hende og troede paa hende — — dem skyldte hun at dø.

*

*

*

Men der gik Dage, og der gik Uger, og Døden bragte hende intet Bud. Det unge, glade Liv brød frem af Jorden i tusende Spirer, Blomsterne duftede sødt og tungt, og Fuglene sang det bedste, de kunde. Hun følte Blodet strømme friskt og sundt gennem sine Aarer, hendes Kind og hendes Barm rundede sig, og hendes Teint var favr og fin som den vilde Roses.

Der var ingen Ting, der meldte om Død . . . ikke uden for og ikke i hende selv.

Og saa skete det en Dag, da Solen skin- nede og Fuglene sang, at en pludselig, brutal Livslyst vækkede hende af den Resignationens milde Rus, hun havde gaaet i. Det kom saa pludselig og voldsomt, at det tog Vejret rent fra hende. Blodet brusede for hendes Øren og blændede hendes Blik. Og det kom som et sugende Begjær og en vild Trods og en Fornemmelse af Styrke, der gjorde hende det umuligste muligt.

Hvad skulde hun dø for? Var det saa forfærdeligt, det hun havde gjort? Franck ... ja, Franck kunde bebrejde hende noget. Men med hvad Ret stillede Holm sin strænge For-
dring? Og kunde hun ikke faa ham til at se Sagen, som hun vilde det ... hvorfor skulde hun saa ikke se at slippe over det, som hun kunde bedst? Det var dog ikke saa urimeligt, om han forstod og tilgav, at hun et Minut havde været svag i sin Vaande.

Hun spejdede til alle Sider efter Frelse. Vanvittige Planer fór gennem hendes Hoved. Kunde hun ikke finde et Paaskud til at rejse bort ... langt bort, alene, gemme sig et eller andet Sted, til hun havde født sit Barn? Og saa vende hjem igjen og leve fort mellem de to Mænd? Kunde hun ikke endnu gaa til Franck og fortælle ham, at hun havde en Elsker, og fremkalde et øjeblikkeligt Brud?

Andre Idéer bød sig frem hos hende og blev forkastede igjen. Der var Dage, hvor Levelysten havde saa stærkt et Tag i hende, at hun spekulerede paa et Kompromis ... grundede over, hvem af de to hun lettest kunde vinde Tilgivelse hos. Hun havde en Fornemmelse af, at hun kunde leve, selv om

hun mistede den ene. Saa frittede hun og prøvede, spurgte og lurede, sneg sig ind paa dem med Kattefjed og lagde Øret til for at lytte efter, hvad der levede i deres lønligste Tanke.

„Det er i Grunden sært, saa man stoler paa hinanden,“ sagde hun en Dag til Holm. „Om Du nu narrede mig? Om jeg bedrog Dig, som jeg bedrager Franck? Hvad Sikkerhed har Du for det?“

„En Lindebrud lyver ikke,“ sagde han blot og kyssede hendes Øjne uden at lægge Mærke til Udtrykket i dem.

Og lidt efter sagde han:

„Du er jo ogsaa paa Veje til at blive ærlig mod din Mand — ikke?“

Jo . . . jo, jo vist! Han kunde stole trygt paa hende.

Hun havde glemt, hvor varmt hun havde forsikret ham, at hun havde valgt, og skjulte sin Forvirring under hidsige Kys.

„Sig saa, Du elsker mig,“ bad hun. „Sig det igjen . . . og igjen!“

Saa faldt hun sammen i en Døs, hvor hun ikke havde anden Tanke end den bitreste Selvforagt. Hun saá, hvor det var Løgn

— Løgn — Løgn altsammen. Løgn imod hendes Mand og Løgn imod hendes Elsker. Løgn med hendes Resignation og Længsel efter Døden . . . Løgn, bare Løgn.

Hun tænkte paa, hvor tit Holm havde sagt, at et Forhold som deres kun gjennem Tiden kunde dokumentere sin Ret. Ja . . . hun var ogsaa én at sige saadant noget til! Fej var hun — pjaltet og fej til det yderste. Havde hun ikke haft Sværdet hængende over Hovedet paa sig, vilde hun naturligvis levet fort i den dobbelte Løgn uden en Angerens Tanke.

Det kunde saamænd gjerne være, Lindegrenen duftede til Liv og Lykke for andre Folk. Hun vilde godt tro det. Men for hende hang den for højt, og hun var ikke værdig at sidde i dens Skygge. Hendes Elskov var intet værd. Den havde ikke givet hende det høje Mod til at vove . . . ikke en Gang det borgerlige Mod til at forsage.

Naar hun var saadan til Sinds, kunde hun ikke taale at se Holm. Saa led hun Helvedes Kvaler under hans Kjærtegn. Og han lod hende være i Fred. Han tænkte, hun samlede sig til Opgjøret. Og hvor alvorlig

han end saa' paa det hele Forhold, og hvor pinligt et Opgjør det end vilde blive for hende, for Franck og for ham da med — — der var under hans Alvor en lønlig, jublende Glæde over, at hun skulde blive hans . . . og blive hans, som han vilde det. Hun saa' det og havde en Fornemmelse, som maatte hun fly ham for ikke at blive vanvittig. Men han ventede taalmodig, til hun kom igjen.

Og hun kom igjen. Naar hun havde staaet Turen igjennem, længtes hun imod ham med et hidsigt Begjær som aldrig før. Saa satte hun ham Stævne baade her og dér, satte al Forsigtighed til Side og løb op til ham paa de urimeligste Tider og under de mærkeligste Paaskud hjemme.

Naar han undertiden kom fra Kontoret og fandt hende siddende og vente i sin Lejlighed, fór det igjennem ham, at nu var det sket, nu var hun hans. Og naar saa Overgangen fra Spændingen gjorde ham lidt mindre stormende, lidt mere mat i sine Kjærtegn, kunde hun blive greben af en pludselig Angest for, at han skulde være kjed af hende eller have faaet Nys om hendes Hemmelighed. Saa mindedes hun, hvad hun i sin Tid havde hørt

af Veninderne ved Kaffesladderer, og de gode Raad, Hustruerne havde plejet sammen om at bevare Ægtemændenes Kjærlighed, og som hun den Gang havde foragtet — dem anvendte hun nu for at tænde sin Elsker i Flamme. —

Det skete ogsaa nu og da, at hun faldt tilbage i den Resignation, der havde baaret hende over hendes Svangerskabs første Tid. Og da — men ogsaa kun da — tænkte hun paa det lille Barn, hun skulde føde.

Hun havde aldrig været Moder — aldrig brudt sig om Børn. Men i saadanne Øjeblikke steg der op i hende en uklar, vemodig Ømhed, som bragte hende i pludselig Graad og gav hende et endnu mørkere Syn paa hendes Stilling.

Saa vred hun sine Hænder i stille Jammer og ledte efter en Gud, hun kunde bede til. Hun fandt sin Barndoms Gud . . . i fjærne Taager, forglemt og næsten ukjendelig. I Grunden troede hun ikke paa ham. Men det kunde jo tænkes . . . han skulde jo være saa god . . . og der flokkedes jo hver Søndag mange, mange Mennesker i hans Hus.

Hun vidste jo nok, han ikke vilde kjendes ved den bløde, svaje Lindegren. Granen . . .

den ubøjelige Gran var hans Røst gennem det frodige Blademyr. Men maaske . . . om ikke for hendes, saa for det stakkels lille Barns Skyld.

Og hun bad til ham i brændende Fortvivlelse . . . bad, at han dog vilde vise hende en Udvej af dette . . . eller være barmhjærtig og lade hende dø.

Men Vaaren var for grøn, og Livet for stærkt og skjønt.

Tiden led, og hun maatte tage sin Beslutning, hvis hun ikke vilde sidde stille og lade Slaget falde over sig. Hidsigere og hidsigere spekulerede hun paa, hvordan hun skulde holde sig oven Vande. Og lidt efter lidt modnedes der hos hende en Beslutning om — at bryde med Holm.

Bryde selv, naturligvis . . . uden at den sande Grund kom for Dagen. Ved en Løgn maatte det ske . . . dét vidste hun, men derved var der intet at gjøre. Var det ikke nok, at hun gav Afkald paa ham . . . skulde hun oven i Kjøbet vride sig under hans Foragt? Ejede han Foragt i samme Maal som Kjærlighed, saa maatte den være forfærdelig at bære.

Og mens hun sad og tænkte, og hendes Pande trak sig i dybe Rynker, skrev hun i Tankerne paa Brevet. For sige det til ham, kunde hun aldrig komme over.

Hun vilde skrive til ham, at hun ikke kunde udholde at se sin Mand gaa bedrøvet og lidende omkring. Nej . . . at hun, naar alt kom til alt, endnu holdt af ham. — Nej . . . nej . . . hun vilde bare skrive, at hun ikke elskede ham, og at alt maatte være forbi. Saa vilde han, som han saa tit havde sagt, ganske stille gaa af hendes Vej.

Saadan maatte det være. Men ikke endnu . . . ikke endnu. Ikke før det maatte ske . . . ikke en Dag kunde hun frivillig give Afkald paa. Og naar hun saadan tænkte sig Dagen, det skulde gøres, svimlede det for hende. Hvad skulde der blive af hende, naar hun ikke mere havde ham . . . aldrig saa' ham ind i hans milde Øjne, aldrig mere hørte hans „lille go'e, Du“ . . . aldrig mere lukkede Øjnene under hans hede Kys?

Naar hun saa kom op til ham, stirrede hun paa ham med vilde Øjne og græd og lo i samme Minut . . . kyssede ham saa lidenskabelig og knugede ham saa heftig i sine

Arme, at han blev helt forundret, tog hendes Hoved mellem sine Hænder og saa' bedrøvet spørgende paa hende.

„Er Du syg i Dag, Avgusta? Du er saa febrilsk.“

Hun rystede heftig paa Hovedet. Og med en pludselig, febersyg Indskydelse gav hun sin Vaande Luft i et Udbrud, hvis sande Mening han vanskelig skulde gætte:

„Nej . . . nej! Det var blot . . . jeg tænkte blot, — hvis Du nu forlod mig . . . hvis Du blev kjed af mig.“

IX.

Det var Søndag, og Franck havde fra den tidlige Morgenstund syslet i Haven. I en tynd Lærredsfrakke og med Hatten bag i Nakken gik han og rev Gangene udenfor Verandaen, stoppede af og til og pustede lidt ud, mens han støttede Hagen til Riveskæftet og saa' ud over sit Værk.

Avgusta sad ved det aabne Vindue med sit Sytøj. En Gang imellem raabte han et eller andet til hende, og hun svarede med Nik og Smil.

Nu smækkede Havelaagen. Hun bøjede sig frem for at se, hvem det var, og i det samme raabte Franck muntert god Morgen. Det var en af hans Ungdomsvenner . . . en af dem, hun sjældnest saa' for Resten. Men hun vidste, at de to Mænd var Dus og havde omgaaedes meget i tidligere Tid.

Saa satte hun sig til at sy igjen. Solen stak, og hun rullede Persiennen ned. De var helt nede ved Laagen, men en Gang imellem kunde hun høre deres Stemmer og Lyden af Francks Rive, der kradsede i Gruset. Nu kastede han Riven, og de gav sig til at gaa op og ned i den lange Gang langs Stakittet. Hun kunde se dem mellem Tremmerne, naar hun kiggede ud.

Hun lod Arbejdet falde i Skjødet og lænede sig tilbage i Stolen. Tankeløs stirrede hun hen for sig med Hovedet dukket, mens hun stangede sine Tænder med Synaalen. Lidt efter rejste hun sig, kastede Sytøjet i Vindueskarmen og gik ud i Køkkenet for at sige Besked om Frokosten. Da hun kom igjen, gik hun ud paa Verandaen og stod en Stund dér, lænet til Balustraden med Armene foldede over Brystet. Hun saa' ud over Haven, over Vejen, hvor Folk gik forbi og kiggede ind . . . gav sig saa til at pille ved en Vinranke, der var voxet fra sine Kammerater og hang slapt ned imod Trappen i den stille, lune Luft.

Hun kunde ikke længer høre de to Mænds Stemmer, men en Hosten nede fra Laagen

fortalte hende, hvor de var. Saa var han formodentlig ved at gaa . . . nej, nu kom de tilbage igjen og spaserede langs Stakittet — Franck med Hænderne i Lommen og Hovedet lyttende paa Skraa, Vennen ivrig talende med dæmpet Stemme og sin Arm under Francks.

De saa' slet ikke op mod Huset, men blev ved at gaa op og ned. Saa satte de sig i Lysthuset og snakkede videre — med Hovederne tæt sammen. Eller det var Vennen, der snakkede, for Franck sagde ingen Ting, rystede blot en Gang imellem paa Hovedet eller nikkede eftertænksomt, skrabede med Foden i Gruset, tog Hatten af og satte den paa.

Avgusta drev ind i Stuen igjen, syede lidt, spillede lidt og saa' paa Uret. Klokken var elleve, og Franck havde bedt om tidlig Frokost.

„Franck . . . Frokosten er parat! — God Morgen, Hr. Grosserer! god Morgen . . . ja, De kommer vel op med og faar en Bid Brød?“

Han rejste sig og hilste.

„Tusend Tak, Frue . . . jeg kan des værre ikke — — beklager, jeg maa skynde mig hjem.“

Han hilste paa ny. Franck rejste sig langsomt uden at se op til Huset, og de gik sammen ned mod Laagen. Avgusta gik ind i Spisestuen og satte sig for at vente. Imens fordrev hun Tiden med at stikke Fingeren ind til Kanariefuglen og lade den bide i Neglene.

Franck skiftede ikke Tøj, som han plejede, men satte sig, ligesom han kom fra Haven, støttede Hovedet i Hænderne og stirrede stift ned for sig.

„Har Du faaet daarlige Efterretninger?“

„Det vil vise sig.“

Tonen i hans Svar og det Blik, hvormed han saa' paa hende, gjorde hende pludselig angest. Hun turde ikke spørge mere, og hendes Haand rystede, saa hun nær havde tabt Brødbakken. Det var kun med yderste Anstrængelse, hun kunde tage sig sammen og tale om ligegyldige Ting.

Hans Svar faldt kort og tørt. Han spiste kun lidt og rejste sig snart fra Bordet og gik ind i Dagligstuen. Da hun kom der ind, sad han paa Verandaen, sammensunket med Hovedet nede mellem Skuldrene og skar sine Negle. Avgusta rullede Persiennen op og satte sig

ved Vinduet. Fra sin Plads kunde hun se hans Ryg og følge alle hans Bevægelser.

Længe sad han ikke rolig. Nu rejste han sig, lukkede Kniven med et Smæk og puttede den i Lommen. Tungt gik han ned ad Trappen, standsede paa det nederste Trin, tændte sig en Cigar og stod og saa' paa den rygende Tændstik. Saa fór han pludselig i halvt Løb tværs over Plænen ned i Lysthuset og satte sig der . . . i den inderste Krog med Albuen over Bænkeryggen.

Hun kunde se hans Ben og Cigarrøgen, der dansede ud mellem Bladene. Ellers dækkede Løvet. Men det kunde godt være, han kunde se hende . . . hun troede næsten, man fra den Plads kunde se Vinduet. hun sad ved.

Saa rejste hun sig og tog fat i Persiennesnoren for at rulle ned. Men hendes Hænder rystede saadan, at Snoren slap fra hende, og Persiennen rutschede ned med et Brag. Hun vilde gaa over Gulvet . . . ind i Spisestuen, ind i Sovekamret, men Benene rystede under hende, og hun faldt om paa Klavertabureten.

Hun lyttede. Var det ikke Franck, der kom? Mekanisk rettede hun sig i Sædet, satte Foden paa Pedalen og gav sig til at slaa en

Akkord an. Men Noderne svømmede i ét for hendes Øjne, og Fingrene vilde ikke lystre hende. Hendes Hænder faldt ned paa Klavaturet, og en skurrende Dissonants bragte hende til at fare sammen.

Det var heller ikke Franck. Hun gik paa Taaspidserne hen imod Vinduet og saa' ham staa nede ved Stakittet og stirre ud paa Vejen. Avgusta foldede Hænderne og saa' ned efter ham. Hendes Læber skjælvede, og hendes Øjne stirrede i navnløs Angest. Men hun turde ikke tale til ham. Saa satte hun sig, og saa rejste hun sig igjen, gik ud i Køkkenet og ind i Sovekamret . . . saa ud paa Verandaen og saa ind i Stuen igjen.

Med et fór hun hen til sit Skrivebord, tog med feberagtig Hast Papir frem og skrev til Holm . . . bad ham indtrængende komme i Aften eller saa snart som muligt — sagde ham, at hun troede, Franck havde faaet noget at vide, at hun var angst og ikke turde være alene med ham.

Hun lukkede Brevet, inden det var tørt, og skrev i flyvende Fart uden paa Konvolutten. Saa sad hun en Stund og vippede det i Haanden.

Det var maaske alligevel bedre at lade være. Maaske var det bare en Grille hos Franck, der gik over af sig selv. Og saa var det jo bedst, de to Mænd ikke mødtes i Aften. — Eller jo . . . hun turde ikke risikere det. Hun kunde jo passe paa, naar han kom, og selv lukke ham op. Saa kunde de al Tid vexle et Par Ord i Entréen. I værste Fald —
 „Hvem skriver Du til?“

Franck stod i Havedøren med begge Hænder i Lommen og saa' lige paa hende.

„Til Holm. — Jeg har bedt ham komme i Aften. — Vil Du hellere være fri?“

„Tvært imod.“

Han lagde sig paa Chaiselonguen, slog Benene op og blev ved at stirre paa hende.

„Det er saa længe siden, Holm har været her. Og Søndag Aften kan være saa skrækkelig lang. Ikke? — Havde Du tænkt paa Tivoli? — Naa . . . ja, for vi kunde jo ellers godt gaa der alle tre. Jeg har netop Lyst til at komme ud og more mig i Aften.“

Hun blev ved at snakke uden at turde se op . . . hun følte hele Tiden hans Blik paa sig. Saa gik hun hen i Baggrunden af Stuen, hvor han ikke kunde se hende, og gav sig

noget at bestille dér. Hun rystede over hele Kroppen og var ganske bleg af Skræk. Men hun talte rolig og muntert, alt imens hun bøjede sig ind mod Stuen, hvor han sad, og lyttede med hver Nerve spændt efter Tonen i hans Svar.

„Hvor vil Du hen?“

„Give Marie Brevet. — Det er bedst, hun gaar med det. Sender jeg det med Posten, faar han det jo ikke i Dag.“

„Du kan lægge det paa mit Skrivebord. Jeg gaar ud om et Øjeblik. Saa skal jeg besørge det.“

Hun havde ingen Indvending paa rede Haand og turde ikke sige nej.

„Naa, ja . . . det var jo rart,“ sagde hun blot og lagde Brevet paa Bordet.

Lidt efter gik Franck ind i Sovekamret for at klæde sig om. Avgusta havde sat sig ud paa Verandaen med sin Bog. Solsejlet dækkede over hende, og det var begyndt at lufte en Smule. Hun lod Bogen ligge i sit Skjød og lyttede efter sin Mand.

Bump! nu faldt hans Støvler. Nu lukkede han Klædeskabet op . . . nu kaldte han paa Marie. Gud véd, om han ikke vilde bede

hende om en ren Flip? Naa — han tog den maaske selv, men det plejede han ikke.

Hun kunde høre hver Lyd der inde fra, saa unaturlig skarpe Angesten havde gjort hendes Sanser.

Nu kom han. Hun slog Bogen op i en Fart og saa' slet ikke i Vejret.

„Jeg kommer hjem om en Times Tid — maaske før,“ sagde han, mens han stod paa Verandaen og knappede sine Handsker.

„Ja . . . jeg bliver hjemme.“

„Far vel.“

„Du plejer ellers at kysse mig,“ sagde hun med et muntert Smil.

Han saa' et Øjeblik paa hende, bøjede sig saa ned og kyssede hende lidenskabelig.

„Er der gaaet Dig noget imod, Franck?“

„Det klarer sig nok,“ sagde han og nikkede, men der var en fugtig Glans i hans Øje og Graad i hans Stemme.

Saa gik han. Hun hørte hans korte, faste Skridt ned ad Grusgangen . . . nu kunde hun se hans Hat over Buskene — nu smækkede Laagen i efter ham. Et—to—tre Smæk, som den plejede, naar den svingede frem og tilbage paa sine Hængsler.

Saa sank Avgusta sammen, graa i Ansigtet, med døde, stirrende Øjne.

Men Franck gik ind ad Byen til, saa hurtig hans Ben kunde bære ham. En Gang imellem stod han stille og saa' ned for sig og bevægede Læberne, som om han talte med sig selv. Saa løb han bus paa en Mand, og saa tog en af hans Bekjendte ham i Armen.

„Hvor Satan skal De hen, Franck?“

„Aa — god Dag, god Dag! . . . Ja undskyld — jeg har travlt.“

Og saa løb han videre paa samme Maade som før. Et Par Gang følte han i Lommen paa sin Overtrække efter Brevet, og saa trak han Haanden til sig igjen, som om han havde brændt Fingrene. Saa blev han staaende paa et Gadehjørne og stirrede sløvt hen over den bølgende Søndagsvrimmel. Og saa fór han op i en Kafé, satte sig i et Værelse, hvor der ingen andre Gjæster var, og gjorde en Bestilling hos Opvarteren uden selv at vide, hvad han sagde.

Hvor kunde de Øjne lyve, der havde set paa ham, da han gik? Der var jo ikke det mindste at mærke paa hende . . . hun maatte

jo være den falskeste Djævel paa Jorden, hvis hun virkelig havde bedraget ham.

Og det, han havde faaet at vide i Dag, levnede ham jo dog næsten ingen Tvivl. Han knyttede sin Haand og lod den falde haardt i Bordpladen ved Tanken om Vennen, der havde følt sig forpligtet til at fortælle ham det, alle Mennesker uden han vidste.

Det, alle Mennesker vidste! Ja, saadan var det akurat, han havde sagt. Og havde han løjet, saa skulde han slaa ham i Gulvet, naar og hvor han traf ham.

Naturligvis havde han løjet. Det var hestedumt af ham, at han ikke strax havde talt med Avgusta . . . fortalt hende hele Historien og bedt hende være lidt forsigtigere. For uforsigtig havde hun jo i alle Fald været — det var klart. Men det kunde jo ske enhver. Og dér havde han lige saa megen Skyld, som hun. Han havde selv trukket Holm til Huset.

Og det fortrød han slet ikke. Han var overbevist om, at Fuldmægtigen var en honnet Mand. Og han var hans Ven og skulde forsvare ham imod enhver, der sagde andet. Og Avgusta var saa hæderlig en Kvinde som

nogen. At han havde giddet høre paa den Flab . . . at han ikke havde taget ham i Nakken og smidt ham ud paa Gaden!

I to-tre Drag slubrede han den varme Kaffe, Opvarteren havde bragt ham, i sig. Saa tog han Avgustas Brev frem og lagde det paa Bordet foran sig.

Det var aldrig i hans vildeste Tanke faldet ham ind at bryde en andens Brev. Og hvis han nu gjorde det, og der ikke stod en Smule i det — hvad skulde han saa sige til Augusta? Hvordan skulde han retfærdiggjøre sig over for hende? Det var af den Slags Handlinger, som al Tid satte Spor i et Forhold, . . . som saare vanskelig lod sig helt udviske.

Nej . . . det vilde han rigtig nok ikke.

Og han skød Brevet langt fra sig. Men næsten i samme Nu greb han det igjen og krammede det i sin skjælvende Haand.

Hvor vilde han ikke føle sig let til Mode, hvis der ingen Ting stod i det! Saa vilde han betragte Sagen som afgjort dermed og gaa hjem og fortælle hende det hele og slet ikke belure de to, som Vennen havde raadet ham til, men tigge hende om Tilgivelse for

sin skammelige Mistanke. Og saa vilde han sagtens kunde faa hende til at forstaa, at det var hans Kjærlighed til hende, der havde forledt ham til at bryde Brevet.

Han slap det og greb det igjen. Og med ét var Mistanken oppe i ham paa ny, stærkere end nogen Sinde. Tusend Smaating dukkede op i hans Erindring og illustrerede det, han i Dag havde hørt. Hans Hukommelse gjenkaldte sig det ene og det andet, der var passeret . . . smaa Ord, der var vexlede mellem de to, og hvis lønlige Betydning først i dette Øjeblik blev ham klar . . . Augustas evige Renden i Byen, Holms Tilbageholdenhed imod ham . . .

Aaben og ligefrem, som han selv var, havde han svært ved at fatte Mistanke. Men nu, da Tvivlen havde grebet ham, var han værgeløs i dens Vold. Hans Fingre krummede sig begjærlig om det Stykke Papir, som maaske indeholdt hans Dom. Blodet skød op i hans Øjne, hans Læber skjælvede, og han følte sig i samme Nu iskold og feberhed over hele Kroppen.

Med rystende Hænder rev han Konvolutten op og lænede sig et Øjeblik tilbage med

halv lukkede Øjne. Saa foldede han Brevet ud, holdt det tæt op til Ansigtet og længere bort og læste og læste og sank sammen i Sofaen med en Støn som et Dyr, der er saaret til Døden. —

„Opvarter . . . en Konvolut og Pen og Blæk. — Og skaf mig saa fat i et Bybud.“

Han puttede Brevet i Konvolutten, skrev med fast Haand Holms Adresse uden paa og bød Bybudet levere det i Adressatens egne Hænder. Saa betalte han og gik. Gik gennem Gader og Stræder uden at vide, hvor han var, tog saa med Klampenborgtoget og spaserede omkring i Skoven til hen paa Eftermiddagen.

Klokken var næsten sex, da han kom hjem.

„Men Gud forbarme sig, Franck . . . hvor har Du dog været henne?“

Han stødte hende fra sig og saa' paa hende med et Blik, der sagde hende, at alt var forbi. Saa gik han gennem Stuerne ind i Sovekamret og rumsterede lidt der inde, kastede Hat og Overfrakke paa en Stol og fór ud i Haven. Barhovedet gav han sig til

at gaa op og ned langs Stakittet og kiggede en Gang imellem ned ad Vejen.

Pludselig kom han rask op imod Huset igjen, tog Verandatrappen i Spring, gik ind og lukkede Havedøren af. Lidt efter smækkede Laagen, og saa ringede det ude i Entréen. Avgusta fór op og hen til Døren.

„Du bliver her!“ sagde han hidsig og strakte Armen ud imod hende.

Men hun var allerede væk, løb uden at lukke Døren efter sig ind i Sovekamret og kastede sig paa sin Seng med Ansigtet gjemt i Puderne.

Strax efter bankede det paa Døren, og Holm traadte ind.

„God Dag,“ sagde han lavmælet, men rolig.

Franck svarede ikke. Han stod i det modsatte Hjørne af Stuen med Hovedet kastet tilbage, Benene lidt ud fra hinanden og Hænderne i Lommen. Fuldmægtigen saa' et Sekund paa ham. Saa nikkede han og satte sig, foldede Hænderne over sit ene Knæ og fæstede Blikket et Sted henne paa Gulvet.

Uret i Dagligstuen slog sit rastløse Tik-Tik. Gjennem Spisestuedøren, der stod paa

Klem, faldt en smal Stribe Sol hen over Gulvet. Trækvinden viftede en Smule med Gardinerne, og Vinrankerne slog i deres egne Drømme smaa dæmpede Slag mod et aabent Vindue.

Saa fór Franck med et Brøl tværs over Gulvet og løftede sin knyttede Haand.

„Slyngel!“

Holm rejste sig og strakte Armen ud imod ham. Han var bleg, men saa' ham fast og rolig ind i Øjnene.

„Slaa mig ikke, Franck,“ sagde han sørgmodig. „Husk paa, De slaar en værgeløs Mand.“

Og Franck lod Armen falde. Fraaden stod ham om Munden, og hans Øjne var underløbne med Blod. Som for at tvinge Fristelsen til at forgribe sig paa den anden, stak han Hænderne i Lommen og gik over paa den anden Side af Bordet. Dér gik han op og ned . . . sænkede Hovedet og skulede over mod Holm, løftede det igjen og søgte at fange hans Blik og slyngede ham Skjældsord efter Skjældsord i Ansigtet. Om han dog ikke kunde ægge ham op af hans irriterende Ro!

Men Fuldmægtigen havde sat sig igjen og blev rolig siddende . . . knugede blot Hænderne sammen og dukkede Hovedet.

„. . . Og her i mit eget Hus! Jeg har vist Dem ubegrænset Gjæstfrihed og ubegrænset Tillid. Og den har De lønnet med at forføre min Hustru . . . Deres Vens Hustru, en hæderlig Kvinde.“

Holm sagde ingen Ting. Hans Tunge var jo bunden. Han kunde ikke fortælle den bedragne Ægtemand, at Avgusta var bleven hans, inden han havde sat sin Fod paa Villæns Grund, inden han havde sét ham for sine Øjne. Han vidste jo slet ikke, hvad der var skét, hvad Avgusta havde sagt . . . hvorfor kom hun ikke ind og gav ham Nøglen til det hele?

„Jeg har ogsaa været ung en Gang . . . og jeg har moret mig. Men jeg har aldrig baaret mig ad som en Slyngel . . . en topmaalt Slyngel! Det skulde jeg ønske, jeg kunde skrive paa Deres Pande. — Er der ikke Fruentimre nok i Kjøbenhavn, De kan more Dem med?“

Saa løftede han sin Haand og viste ham

Døren og løb saa op og ned igjen og rasede og skjældte som før.

„Jeg har ingen Ting at sige dertil,“ sagde Holm omsider. „De har jo naturligvis Ret . . . til Dels. Men jeg har ikke drevet nogen letsindig Leg med Deres Hustru. Og naar De nu er bleven lidt roligere, saa skal vi tale sammen som alvorlige Mænd. Vi er jo jævne, borgerlige Folk, der hverken myrder eller duellerer. Vi kan ikke andet end tale rolig om, hvad vi vil gjøre . . . om ikke for andet, saa for hendes Skyld, vi begge holder af.“

Franck sank sammen i en Stol og stønnede højt. De lykkelige Aar, der var gaaede, stod med ét levende for hans Tanke. Hans trygge, smukke Hjem udleveret til Skjændsel og Spot . . ham selv som en ensom, ulykkelig Mand. Og han gjemte Ansigtet i sine Hænder og kæmpede med sig selv for ikke at briste i Graad som et Barn . . . talte med sig selv i dæmpede, afbrudte Ord, som alligevel naaede Holms Øren.

„Mit Hjem . . . mit Hjem! Og endnu i Nat holdt jeg hende i mine Arme.“

Saa sprang han op som et vildt Dyr og fór mod Holm med knyttede Hænder.

„Her ud!“ skreg han. „Her ud! eller jeg gjør en Ulykke paa Dem.“

Men saa stod han pludselig stille og saa' paa den anden med opspilede Øjne. Holm havde rejst sig, bøjede sig lyttende forover og støttede sig med Haanden til Bordet. Musklerne om hans Mund dirrede, og hans Øjne spurgte saa forunderlig angst og forpint, at Franck pludselig blev rolig.

„Endnu i Nat . . .“

Et Øjeblik saa' de to Mænd paa hinanden. Og saa forstod Franck i et Nu Situationen. Han mindedes den Tid, Augusta havde trukket sig tilbage fra ham . . . ja, naturligvis, naturligvis! Nu var det hele ham klart. Og han lo bittert og haansk.

„Hun har bedraget os begge,“ sagde han og fór sammen ved Lyden af sin egen Stemme, saa hæs og skurrende lød den.

Han gik op og ned ad Gulvet igjen og saa' hen for sig . . . stod stille ved Vinduet og spyttede ud i Haven. Han følte en ubestemt Trang til at sige noget til sin Rival, inden de skiltes for bestandig . . . give ham

Haanden eller saadant noget . . . noget, der baade var Ironi og Alvor i.

Men Holm gik hurtig hen mod Døren.

„Far vel,“ sagde han kort, og saa var han borte.

Franck kastede sig paa Chaiselonguen og blev liggende med Hænderne i Lommen og Hagen presset imod Brystet. Uret slog sine Kvartérslag, Vinrankerne gyngede og slog imod Ruden. Saa hørte han en Lyd som en stille, voxende Susen og sprang op.

Det var begyndt at regne. En mild, fornuftig Regn, der lagde sig blødt og varlig over Blomsterne. Han lukkede Havedøren op og gik ud paa Verandaen, saa' sig om og fæstnede mekanisk en løs Ranke til Tremmerne. Saa rystede han sig som en Hund, der kommer op af Vandet, og gik ind, satte sig ved sit Skrivebord og gav sig til at skrive Breve.

„Franck.“

Avgusta var kommen ind, uden at han mærkede det. Nu stod hun ved Siden af ham med Haanden paa hans Skulder, askegraa i Ansigtet med store, forvildede Øjne og Haaret i Uorden.

Han trak Skulderen til sig og rykkede sin Stol lidt bort. Saa støttede han Hovedet i sin ene Haand og saa' paa hende. Alt, hvad de havde haft sammen, de to, laa i hans Blik. Skygge og Lys vexlede i et Nu . . . Mindet om jublende Lykke og stille Fred veg for Sorg og Haan og Spot og rasende Forbitrelse.

„Franck . . . hvad vil Du gjøre, Franck?“

Hun rakte sin rystende Haand ud imod ham igjen og maatte støtte sig til Bordet med den anden for ikke at falde. Men han skubbede sin Stol tilbage med et Ryk og stødte hende brutalt fra sig.

„Skjøge!“

Hun tumlede tilbage og saa' et Øjeblik forstenet paa ham. Men han havde allerede sat sig til rette igjen foran Skrivebordet og skrev løs paa sine Breve. Saa satte hun sig paa en Stol lidt fra ham og foldede Hænderne i sit Skød, mens hun talte . . . talte uafbrudt med dæmpet Stemme, uden at vente Svar paa sine ydmyge Spørgsmaal.

„Det maa Du ikke sige, Franck. Nej, nej . . . det maa Du ikke sige, det maa Du ikke sige! Det er alligevel for haardt. Jeg véd nok, jeg har forbrudt mig imod Dig . . .

mere end Du kan tilgive. Men det Ord . . . nej, nej, det er for haardt. Det maa Du ikke sige.“

Han skrev og skrev og rynkede Panden, som for at samle Tankerne under hendes Passiar. Men han sagde ikke et Ord.

„Hvad skal vi nu gjøre, Franck? Vil Du ikke tale lidt med mig om det? Hvad vil Du gjøre, Franck? Hører Du? Jeg kan ikke holde dette her ud . . . jeg bliver tosset til sidst. Det er, ligesom der var gaaet noget i Stykker inde i Hovedet paa mig. — Franck . . . vil Du slet ikke tale med mig? Vil Du jage mig bort . . . hvad vil Du gjøre . . . tal dog til mig for Gud i Himlens Skyld! Du maa gjerne slaa mig . . . gjør ved mig, hvad Du vil. Men tal bare til mig. Du har dog en Gang holdt af mig.“

Han kneb Læberne fast sammen, lukkede sine Breve og skrev uden paa og smed dem i Dynge paa Bordet.

„Ja, ja da . . . jeg kan jo ikke forlange det for min Skyld. Men Franck . . . Franck? hører Du, hvad jeg siger? Jeg er frugtsommelig, Franck. Vil Du ikke tænke lidt paa Dit Barn?“

„Mit Barn?“

Avgusta sank sammen og saa' sky hen til ham. Nu var han færdig med at skrive. Han kastede Pennen hen ad Bordet og rejste sig hastig . . . gik saa ind i Sovekamret for at hente Overfrakke og Hat. Da han kom igjen, stod hun lige inden for Døren og ventede paa ham.

„Ja . . . nu gaar Du, Franck. Naturligvis gaar Du. Det kan jo ikke være andet. Hvad vil Du gjøre? Kommer Du igjen? Aa . . . Franck! sig far vel til mig! Gjør det for gamle Dages Skyld . . . hører Du, Franck?“

Hun fulgte ham ud paa Verandaen, ned ad Trappen og hen ad Gangen . . . talte uafsladelig i en ustanselig Strøm, bad og tiggede i samme stille, ydmyge Tone. Saa famlede hun efter hans Haand og greb med sine rystende Fingre i hans Frakke. Ved Laagen gjorde han sig fri for hende med et utaalmodigt Ryk og gik saa. Hun bøjede sig ud over Stakittet uden at bryde sig om Folk, der gik forbi, og saa' efter ham, til han drejede om Hjørnet.

Saa løb hun op og kastede i en Fart noget Tøj om sig. Med et tæt Slør for An-

sigtet gav hun sig paa Vej. I Begyndelsen gik hun saa rask, Benene kunde bære hende. Men siden sagtnede hun Farten og slog Sløret til Side.

Regndraaberne faldt tættere og tungere, men de gjorde hende godt. Og hun maatte jo samle sig, tænke sig om. Der var jo en Mulighed endnu. Hun vidste jo ikke, hvordan Ordene var faldne mellem de to Mænd . . . de afbrudte Sætninger, der var trængt ind til hende i hendes Skjul, fortalte hende intet. Og hun havde ikke turdet lytte.

Hun blev staaende en Stund paa Trappegangen uden for Holms Dør og trak Vejret dybt. Et Par Gange strakte hun Haanden ud og lod den falde igjen. Saa ringede hun frygtsomt paa og fór sammen ved Klokkens Klang.

Han kom ud og lukkede op. Med et hurtigt Nik smuttede hun forbi ham, løb lige ind i Stuen og satte sig i Sofakrogen med det vaade Overtøj paa.

Det varede lidt, inden han kom. Og da han havde lukket Døren og stod foran hende, løftede hun Hovedet og saa' paa ham med et langt, spørgende Blik.

„Tag nu Dit Tøj af,“ sagde han. „Du er jo ganske vaad. Og se saa at komme lidt i Ro. Saa taler vi fornuftig sammen om Tingene.“

„Hvad er der at tale om?“ spurgte hun nervøst. „Det er jo gaaet, som Du vilde have det.“

Han studsede og saa' et Øjeblik forskende paa hende.

„Vil Du lyve for mig nu?“ spurgte han uvillig.

Og saa lagde hun sig tilbage i Sofaen med et dybt Suk. Hun gjemte sig saa langt ind, hun bare kunde komme, trak Benene op under sig og aandede tungt og dybt som en syg, mens hun lukkede Øjnene fast til.

„Ja . . . jeg lyver for Dig . . . og jeg har løjet. Ja, vist, ja vist. Men lad mig bare ligge et Minut i Ro. Jeg er saa træt.“

Han skilte hende af med det vaade Tøj og kastede det hen paa en Stol. Saa satte han sig foran Sofaen og saa' paa hende. Det skumrede i Stuen, saa han snart ikke kunde skjelne hendes Træk. Regnen slog mod Ruderne . . . snart som en vedholdende, monoton

Pisken, snart i pludselige heftige Sjask, naar der kom et Vindstød.

„Maa jeg blive lidt hos Dig?“ spurgte hun stille uden at slaa Øjnene op.

„Du bliver her vel med det samme,“ sagde han mildt og tog hendes Haand mellem sine. „Tror Du, jeg vilde forlade Dig nu — jeg, der har bragt al den Ulykke over Dig.“

Hun fór i Vejret med et Sæt og stirrede paa ham.

„Holder Du da af mig endnu?“

„Ja, naturligvis holder jeg af Dig.“

„Ja . . . men. Jeg mener . . .“

Hun rakte Armen i Vejret, som om hun greb efter noget i Luften, bøjede sig saa over imod ham og hviskede:

„Jeg mener . . . er der ingen Ting skét? Naar jeg nu slaar Armen om Din Hals og knuger Dig i min Favn — -- er det saa ligesom den Gang . . . den Dag i Grotten, jeg første Gang blev Din?“

Hun gav ham slet ikke Tid til at svare. Med en pludselig Bevægelse kastede hun sig tilbage i Sofaen og gjemte sig helt op i Krogen.

„Nej, nej, nej! Nu ikke flere Løgne . . . ikke flere Løgne!“

Og saa rejste hun sig op igjen, slog Armene sammen over Brystet og saa' stift hen for sig.

„Hør nu efter, Du! Der er ikke mere at gjøre . . . det er alt forbi. Jeg kunde ikke tage mod Din Tilgivelse, om Du gav mig den. Det vilde kun blive et Liv til Forbandelse for os begge to.“

Saa løftede hun Hovedet og saa' lige paa ham.

„Jeg er frugtsommelig,“ sagde hun rolig.

Det gav et Sæt i Holm. Der fór en Skygge over hans Øjne, og saa veg den igjen. Hans Læber bevægede sig, som vilde han sige noget, men det blev uhørlige Ord. Han rakte Haanden ud imod hende . . . han vilde smile, sige noget venligt. Men Haanden faldt slapt ned paa hans Knæ, og Smilet døde, inden det blev født.

Avgusta havde stille og rolig lagt sig igjen paa Sofaen.

„Gaa lidt bort fra mig,“ hviskede hun.

Han adlød mekanisk og satte sig hen ved Vinduet, lyttede til Regnens evindelige Plask og stirrede gennem de duggede Ruder uden at se. Han kunde høre, hun græd. Han vilde

sætte sig hen til hende og berolige hende. Men hvad skulde han sige? Han ejede ikke et Ord . . . havde ikke en Tanke uden en dump og sløv Fornemmelse, der bredte sig over ham og lammede ham paa Legeme og Sjæl.

„Der er ikke noget at gjøre ved den Ting. Nu er det forbi — forbi. Men Dit Krav til mig var strængt . . . forfærdelig strængt. Aa . . . I Mænd kjender ikke en Kvindes Stilling i Ægteskabet. Du kan slet ikke forstaa, hvad det har været for en daglig Kamp for mig. Og Du har ikke selv været gift . . . Du véd ikke, hvor meget der binder to Mennesker sammen, selv naar de har holdt op at elske hinanden. Det er Vanen, Du. — Husker Du, hvad Du sagde om Vanen den Gang . . . derovre i Grotten? Du var saa bange for at komme under dens Magt. Og saa er det jo godt, det er gaaet, som det er. Vi havde naturligvis ikke sluppet for Vanens Tag, vi to, om vi havde levet sammen Aar ud og Aar ind. Saa er det jo bedre, som det er. Nu kan Du gaa ud i Livet igjen og søge Lykken. Du finder den nok. For Du er af dem, der kan give Lykke. — Og saa har Du da været

lykkelig en Stund — — for det har Du jo — ikke sandt?”

Hun blev ved at tale, mens Taarerne styrtede ud af hendes Øjne. Hun talte rolig og sammenhængende om, hvad der var sket, mindedes det og det, de havde talt om og sagde Gang efter Gang, at det ikke kunde være anderledes . . . det var altsammen gaaet sin naturlige Gang. Saa var det, som hendes Tanker forvirredes. Hun fantaserede om Lindgrenen i afbrudte Ord. Og saa blev hun pludselig nervøs og irriteret.

„Du har saa tit sagt, at vi Mennesker er værgeløse, naar Lidenskaben griber os . . . at vi ingen Steder kan skjule os og ikke flygte og ikke staa imod. Hvad er det saa, jeg har gjort? Hvorfor skal jeg nu være død og glemt og slettet ud?”

„Det har jeg sagt,” svarede han. „Men jeg sagde ogsaa, vi kunde være ærlige og bekende den Magt, der har bøjet os under sin Vilje. Det kan vi, og det skal vi.“

„Ja . . . det kunde jeg ikke,” sagde hun stille.

Og da hun havde grædt ud, og Tiden randt i en Tavshed, hvor hver af dem kunde

høre den andens Tanker og føle den andens Kval — — saa rejste hun sig pludselig op.

„Nu vil jeg gaa.“

Han hjalp hende Tøjet paa uden at tænke over, hvad han gjorde. Saa slog hun Armen om hans Hals og trykkede sig tæt op til ham.

„Kys mig en Gang,“ bad hun.

Og han tog hende i Favn med stormende Kys. Saa rev hun sig løs og gik. Han gjorde et Skridt hen imod Døren, der lukkede sig efter hende og rakte Armen ud. Han vilde kalde hende tilbage . . . han kunde jo dog ikke lade hende gaa saadan. Men Lammelsen bandt hans Fod og hans Tunge. Han blev staaende og stirrede paa Døren, sløv og raadløs og træt til Døden.

Avgusta gik rask ned ad Gaden. Hun havde slaaet Sløret for Ansigtet og tænkte slet ikke paa, hvad Vej hun tog. Men da hun havde gaaet en Stund, stod hun stille og saa' sig om.

Hun var i Frederiksberg Allé. Regnen var hørt op, og Himlen var klar igjen. Draaberne faldt Dryp i Dryp fra Træernes Grene,

og Luften var svanger med Lindeblomsternes Duft.

Hun fik pludselig ondt og lænede sig tungt til en af Stammerne. Med Besvær stavrede hun saa hen til en Bænk og sank om paa den. Og dér sad hun Time efter Time i den milde, stjerneklare Sommernat og tænkte paa sin Skæbne. Hun tænkte paa de to Mænd, der nu sad hver for sig og sloges med deres Fortvivlelse — den hun havde bragt over deres Vej. Hun tænkte paa sit Barn . . . et Lidenskabens Barn — — nej, nej, et Fortvivlelsens, et Løgnens Barn!

Og hun tænkte paa, hvordan Livet havde budt hende et trygt og lykkeligt Hjem, en brav og trofast Ægtefælle. Og hvordan det saa havde rakt hende en Kjærlighed saa rig, at den kunde forsage for hendes Skyld . . . en Elskov, der bare vogtede for hver Time paa hendes Fjed, at den ikke skulde lede hende ud i Mosen, men holde hende paa ret Vej.

Og hun havde forraadt sit Hjem, og hun havde forraadt sin Elskov.

Saa løftede hun Hovedet og saa' op i de gamle Linde. Hendes Tanker fløj til Gaarden der ovre . . . til Haven med Hængebirken og

Roserne og Skyggernes vexlende Leg over
Græsset . . . til Grotten med dens dunkle
Kølighed . . . til Lindegrenen . . .

Mon den var grøn og frisk, som i Fjor?
Monstro den endnu bøjede sig under Blade-
mylret og bredte sig der inde i Køligheden . . .
én eneste lang, svaj Gren med friske, lyse,
brede Blade, der hang saa frit og flot paa
deres Stilke, som om alt det Vrøvl slet ikke
kom dem ved.

